

Tilsimler Mecmuasının Zeyli

Mâidet-ül Kur'an
ve
Hazine-i Bürhan

Ahmed Feyzi Kul

Neşreden
Mesud Zeybek

İstanbul 2006

“Mâidet-ül Kur'an Risalesi, Üstad Bediüzzaman'ın büyük ve âlim ve edib talebelerinden merhum Ahmed Feyzi Kul tarafından hazırlanmış bir eserdir. Bu eseri, Bediüzzaman Hazretleri de görmüş, okumuş ve tasdik etmiştir. Hattâ Üstad tarafından bu risale bazı ta'dil ve tashihlerden sonra, 1946-1948'lerde teksir makinesiyle ve İslâm harfleriyle neşredilen **Tilsimler Mecmuası** adlı kitabın âhırine ilhak edilerek neşrettirilmişdir.

Lâkin 1948'de vukua gelen Afyon Mahkemesi savcı ve hâkimleri veya onun ehl-i vukufu **Mâidet-ül Kur'an** eserini, rapor ve iddianamelerinde çok fazla mevzu' ettikleri için, Hazret-i Üstad Afyon Hapsinden sonra onu **Tilsimler Mecmuası**'nın arkasından ayırmış ve umumî neşirden kaldırmıştır. Böylece Mâidet-ül Kur'an'daki ondört tane hadis-i şerif dahi Risale-i Nur'un bir nevi hadislerinden sayılmış olduğu için burada yazıldı, me'hazleri de tesbit edildi.”

Risale-i Nur'un Kudsi Kaynaklarından

İtizar

Bu eser, şimdi her yerde bulunan Nur Talebelerinin şiddetli istekleri ve muhterem ağabeyimiz Ahmed Feyzi'nin hayatta iken tab' ettirmek hususunda gösterdiği fakat muvaffak olamadığı baskı işinin tahakkuku için yayınlanmıştır.

Naşir

İÇİNDEKİLER

MAİDET-ÜL KUR'AN.....	13
Medhal	14
(Kısm-ı Evvel)	15
Hitabat ve İşarat-ı Bazı Ayât.....	15
Kısm-ı Sani.....	19
Delâlet ve İşarat-ı Baz-ı châdis	20
Metn-i Maidet-ül Kur'an.....	24
Mevlid-i Mübarek-i Üstad	25
Tilsimların Zeylinin Zeyli	43
Ayn-ı Hakikat Bir Keramet-i Gaybiyedir.....	47
Cismaniyet Noktasında Veraset	50
HAZİNET-ÜL BÜRHAN.....	65
ÖNSÖZ.....	67
1- Sûre-i Fetih âyet 1 Meal-i şerifi: Ya Muhammed (s.a.v.) biz sana âşikâr bir fetih ihsan ettik.....	73
2- Sure-i Enbiya sahife; 331 meal-i şerifi: Vaktaki Yecüc ve Mecüc'ün etrafındaki sed açılır. Onlar her tepe ve yüksek mahalli süratle aşarlar	74
3- Meal-i şerifi : O zat-ı eccl-i alâ ki resulünü hidayetle ve hak dinle gönderdi. Tâ ki o dini başka dinlerin kâffesi (cümlesi bütünü) üzerine galip ve hâkim kılsın	76
4- Meal-i şerifi: Cenab-ı Hak ezelde yazdı ki (yani ezelde takdir buyurdu ki) ben ve elçilerim muhakkak galibiz	79
5- Meal-i şerifi: Kim ki Allah'ı ve Resulü'nü ve müminleri kendine dost ve velî ve hamî kabul eder	79
6- Meal-i şerifi: Cenab-ı Hak emrinde galiptir	80
7- Meâl-i Şerifi: Sonra biz resullerimizi ve mü'minlerimizi kurtarıyoruz	80
8- Meal-i Şerifi: Biz onun duasını kabul ettik ve onu gam ve sıkıntıdan kurtardık. Hakeza mü'minleri de böylece kurtarıyoruz.....	82

9- Meal-i şerifi: Allah yolunda ve din-i İslâm'ı müdafaa ve kelimetullahı i'la etmek için muharebe ve cihad size farz kılındı.....	84
10- Meal-i şerifi: Biz ona nezd-i Ulûhiyetimizden kerem ve rahmet ihsan ettik	86
11- Meal-i şerifi: Ya Muhammed (sav) biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik	86
12- Meal-i şerifi: İsa (as) muhasımlarına dedi ki: Ben Allah'ın kuluyum, bana kitap verdi ve beni peygamber kıldı	87
13- Meal-i şerifi: Amma Rabbinin ihsanını sana verdiği nimeti yâd et	87
14- Meal-i şerifi: Muhakkak Rabb'in sana razı olduğun nimeti verecek.....	88
15- Meal-i şerifi: Ya Muhammed (sav) biz senin şanını yükselttik	88
16- Meal-i şerifi: Ya Muhammed (a.s.m) şunlar ki sana abd-i peyman ile biat ettiler. Onlar hakikatinde Allah'a biat etmişlerdir	89
17- Âyet-i kerimenin meal-i şerifi: İnsanlar için meydana çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz	91
18- Meal-i şerifi: Ey ehl-i kitab! Geliniz sizin ve bizim aramızda müsavi ve müşterek olan bir hakikat üzerinde birleşelim	93
19- Meal-i şerifi: Muhakkak Cenab-ı Hak siz Müslümanlara emrediyor ki, emanet olan umur-u ammeyi ve İslâmi hizmetleri ehline veriniz	95
20- Meal-i şerifi: Şol umumi felâketten sakınınız ki, o yalnız sizden zalim ve mücrim olanlara isâbet etmez belki umuma sirayet ve cümlesini perişan eder.....	97
21- Meal-i şerifi: Peygamber-i Alişan (sav) dedi ki: Ya Rab, benim kavmim, bu Kur'an'ı Azimüşşanı mahcûr ve metruk ittihaz ettiler.....	102
Haşiye ve izâhat.....	106
Netice.....	110
22- Rabbinize tazarru ile yalvararak ve hafî olarak dua ediniz. Muhakkak o mütecavizleri.....	110
23- Meal-i şerifi: Kafirler Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Cenab-ı Hak ise buna müsaade etmez	114
ŞÂYÂN-I DİKKAT BAZI EHADİS-İ ŞERİFE.....	116
1- Hadis-i şerifin meal-i Cenab-ı Hak bir kulunu dünya nimetleri ile kendi nezdindeki nimetlerden birini tercih hususunda muhayyer kıldı.....	116

- 2- Meal-i şerifi: Mehdî bizdendir. Din-i İslâm onunla yani onun hizmetiyle hatmedilecektir..... 117
- 3- Hadis-i şerifin mealen mânâsı: “Kendisine ilm-i gayb ihsan edilen ve İslâmiyet’in istikbaline müteallik ahvali haber veren iki zâttan birisi Hz. Kur’an’ın hakâiki ve esrarını bu kadar emsalsiz bir surette şerh ve izah ve tedris edecek ki, bâdemâ hiçbir kimse onun gibi mükemmel ve vazih bir tedris yapamayacaktır 117
- 4- Mana-i şerifi: Herhangi bir zata alâik-ı dünyeviye hususunda derece-i istiğna ve züht-i tam; ve mükalemede sükunet..... 123
- 5- Mana-yı şerifi: Muhakkak ümmetime âhırzamanda bir belâ-yı şedit gelecek. Onun şerrinden kimse kurtulamayacak. Ancak 124
- 6- Hadis-i şerifin meali: Muhakkak fitne geliyor. Allah’ın kullarını perişan edecek, kırıp geçirecek ondan ancak âlimler kurtulacak 130
- 7- Meal-i şerifi: Sizden biriniz teşehhüd-ü uhradan fariğ olunca yani namazın akabinde dört şeyden Cenab-ı Hakk’a sığsın 132
- 8- Manası: Cenab-ı Hak muhakkak günahkar bir müslümanın hizmetiyle bu dini kuvvetlendirir..... 132
- 9- Mana-yı şerifi: Nefsim yed-i kudretinde olan Zat-ı Ecell-i Âla’ya kasem (yemin) ederim ki: Meryem’in oğlu İsa Aleyhisselam aranızda hakem-i adil olarak mutlaka nüzul edecek..... 133
- 1- Manası: “Korkunç bidatların şerrinde ve tehlikesinden sen bizi emin kıl ya Rab” 157
- 2- Manası: “Ya Rabbi Şeâir-i İslâmiyenin i’lanıyla kalblerimizi ferahlandır” 158
- 3- Manası: “Muaccelen ve feth-i mübin ve nasr-ı azîz ihsân et..... 159

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَأَنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Evvelen: Aydın havalisinin Hasan Feyzi'si ve Hüsrev'i ve Mehmed Feyzi'si ve Risale-i Nur'un manevî avukatı Ahmed Feyzi'nin üç seneden beri âlimane, müdakkikane yazdığı şu gelen istihracat-ı gaybiyeyi ve Sikke-i Tasdik-i Gaybiye'nin bir kuvvetli hücceti ve şâhidi bulunan şu risaleciği dikkatle mütalaa ettim. Onun tetkikatına ve Risale-i Nur'un kıymetini tam hadis ile âyet ile isbat etmesine karşı hayret ve istihsan ile Mâşaallâh, Bârekâllah dedim. Fakat bir derece tabire muhtaçtır, ayn-ı hakikattır. Fakat Said hakkında hususan son kısmın hâşiyelerinde şahsiyetim itibariyle haddimden yüz derece ziyade bir hüsn-ü zannı ile hakikatın sureti değişmiş.

Evet hem Sikke-i Gaybiye hem onun yazdığı âyetler ve hadisler müttefikan bu asırda bir hakikat-ı nuraniyeye işâret ediyorlar ve **bu asır ve bu zaman cemiyet zamanı olduğundan şahs-ı manevi hükmedebilir**. Hususan manevî vazifelerde maddi şahısların ehemmiyeti azdır, dağlar gibi vazifeler o zaif şahsiyetlere yükletilmez.

Bazı âyat-ı kerime ve ehâdis-i şerife âhırzamanda gelecek bir müceddid-i ekberi mâna-yı işarî ile haber veriyor. Fakat o gelecek zatın ve cemiyetin üç vazifesinden hakikatta en ehem-

miyetlisi olan ve zâhiren en küçüğü görünen imanı kurtarmak ve hakâik-i imaniyeyi güneş gibi göstermek vazifesini Risale-i Nur ve şakirdlerinin şahs-ı manevisi tam yaptıklarından o gelecek zata dair haberleri ve işâretleri Risale-i Nur'un şahs-ı manevisine hatta bazen tercümanına da tatbike çalışmışlar ve Şeriâtı ihya ve hilafeti tatbik olan çok geniş dairede hükmeden bu iki mühim vazifesini nazara almamışlar. Onların kanaatları onların Risale-i Nur'dan istifade cihetine faidelidir, zararsızdır; fakat Nur'un mesleğindeki ihlase ve hiçbir şeye alet olmamasına ve dünyevi ve manevi makâmâtı aramamasına zarar verdiği gibi, Nurların muarızları her taifenin hususan siyasi taifenin tenkidine ve hücumuna vesile olabilir. Onun için ben bu müdakkik kardeşimizin risaleciğinin bir kısmını ve bazı cümlelerini kaldırmakla bir parça ta'dil ettim. Siz tam ta'dilat yapınız ve size gönderdim. **Tilsimler Mecmuasının âhirinde yazılsın.** Bâki kalan kısmını da şahsıma ait kısmını kaldırıp, bakiyesini ta'dil ederek belki size göndereceğiz. Bu münasebetle bugünlerde ruhuma gelen bir ihtarı kalbimle gördüğüm bir mânâyı beyan edeceğim ki, kardeşim Ahmet Feyzi benden gücenmesin. Şöyle ki:

Nurların fütühatını kalben temaşa ederken bazı has kardeşlerimizin Nurun tercümanına verdikleri makam noktasında baktım; o makama nisbeten fütühat az olmasından o makamın şerefi için bir hırs ile vazife-i İlahiyeye karışmak gibi şekva geldi. Binler derece şükür ve sırf rızayı İlahi noktasında bazı biçarelerin Nurlarla imanlarını kurtarmak cihetiyle binler hamd, sena ve şükür lâzımken bir teşekki ve sıkıntı geldi.

Sonra mahviyet ve terk-i enaniyet ve ihlas-ı tam ile aynı vaziyete baktım gördüm ki, o fütühatta binler hamd ve sena ve teşekkür ve manevi sürur ve sevinç ruhuma geldi. Ben o halde iken anladım ki makamat-ı maneviye dahi mesleğimizde mevzu-u bahis olmamalı. Eğer bazı has kardeşlerimin hakkımdan yüz derece ziyade bana verdikleri hisse ve makam hakikat olsa ve hakkım da olsa mezkûr hakikat için bırakmağa meslek-i Nuriyedeki ihlas-ı tamm bırakmağa mecbur eder.

الباقى هو الباقى

Said Nursi

MAİDET-ÜL KUR'AN

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

هَذِهِ هَدِيَّةُ شَهْرِ

وَعَرِيضَةُ إِلَى مَقْبُولِ رَسُولِ الرَّحْمَنِ الَّتِي سُمِّيَتْ

بِمَائِدَةِ الْقُرْآنِ وَخَزِينَةِ الْبُرْهَانِ

ثُمَّ تَحْرِيرُهَا شَهْرُ رَمَضَانَ مِنْ سَنَةِ سِتِّ وَسِتِّينَ

وَتِلْثُمِائَةِ وَآلْفٍ

بَيَّضَهَا أَضْعَفُ عَائِلَةِ النُّورِ وَأَدْنَى الْخَلَائِقِ وَالْجُمْهُورِ

وَالسَّائِلِ عِنْدَ بَابِ قَصْرِ النُّورِ ذُو الْمَعَاصِي وَالْقُصُورِ

أَحْمَدُ فَيُّضِي

عَفَا اللَّهُ عَنْهُ وَغَفَرَ لَهُ وَرَحِمَهُ

Medhal

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ • يَا حَضَرَ أَسْتَادِي وَأَسْتَاذًا نَامِ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ • يَا دَاعِيَا إِلَى اللَّهِ وَيَا مُسَبِّحًا بِحَمْدِهِ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ • يَا مَعَكِسَ أَنْوَارِ الْقُرْآنِ وَيَا مُظْهِرَ
بَرَاهِينِ الْفُرْقَانِ • وَيَا حَضَرَ بَدِيعِ الزَّمَانِ

محمد 92 şeddesiz 92 = 184 92 + 92 = 184

بَدِيعِ الزَّمَانِ harf-i tarifsiz, şeddesiz 184,191 zâ-yı müşeddede ile... 214 harf-i tarifli 215 gayr-ı melfuz elif ile.

يَا دَاعِيَا إِلَى اللَّهِ 181 tenvinsiz ve gayr-ı melfuz ی hariç...

191 gayr-ı melfuz ی dahil.

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ 17/44 181 gayr-ı mektub... 213 şeddelerle.

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ 25/1 182 elif-i mak-sure ile; 191 elif-i maksure ﴿ ی ﴾ edilmekle.

هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَى عَبْدِهِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ 57/9 191... 191

(KISM-I EVVEL)

HİTABAT VE İŞÂRAT-I BAZI AYÂT

1) 1335-1334 **وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ**

8/62 **هُوَ الَّذِي آتَاكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ** Gayr-ı melfuz
elifler hariç 1362

2) 8/71 **وَإِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ**

فَأَمَّا مَنِ عَنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

Baştaki vav hariç 1362 - Baştaki vav dahil 1368

3) 20/68 **قُلْنَا تَخَفُ إِنَّكَ أَنْتَ أَعْلَىٰ** 1947 Galibiyet-i

İslâmiyenin Miladî tarihleri 1956.

تَخَفُ قُلْنَا 1292 Arefe-i veladeti bu tarihe isâbet eden

zata hitab-ı hususî.

4) 10/103 **كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنَاجِ الْمُؤْمِنِينَ**

1364 Gayr-ı melfuz elif dahil...

5) 8/64 **يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ**

1356 Şeddesiz

1362 Hemzenin kürsüsü olan vav ile

1364 Gayr-ı melfuz ve gayr-ı mektub iki elif ile

6) 9/40 وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى

- 1876 Elif-i maksure ﴿ ى ﴾ sayılmakla... (1292'nin miladi karşılığı)
- 1877 كَفَرُوا da cemi elifi sayılarak (1293 miladi karşılığı)
- الَّذِينَ deki lam-ı müşedded ile
- 1937 السُّفْلَى daki gayr-ı mefuz harf-i tarifile
- 1967 السُّفْلَى daki harf-i tarif yerine müşedded (sin) ile

Hâkimiyet-i kâfiranenin yıkılmasına mebde 1877 tarihinde doğan **Son Bir Nur-u Hidayet** zuhuru tarihidir.

1937-38 ise cihan küfrünün inhizam-ı küllisini intac eden İkinci Büyük Harbin mebâdisidir.

Ayetin devamı: 1015 كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

vav hariç, tenvin dahil; رسالة النوریه = 1013

رسالة النور = 553 Türkçe = 555 كَلِمَةُ اللَّهِ

1900 baştaki vav hariç ve وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى

السفلى deki lâm-ı tarif dahil.

Bindokuzyüz tarihi 1316 tarihinin miladi karşılığı olup, **Son İmam-ı Hidayete vazife-i memuriyetinin verilmesiyle** heyula-yı küfrün inhidamı başlamış.

وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِّ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ 7)

Nahl Sûresi 16/96

1938

1939 Eza-yı kâfiraneye senelerden beri sabreden ehl-i imana sabırlarının mükafatı 1939'da başlayan büyük harb neticesinde galibiyet-i kâfiranenin erimeğe başlaması mebde teşkil etmekte olup **1969 ve 2019 seneleri arasında şevket-i İslâmiye ve sürur-u mü'mininin azamî hadde vusulünü göstermekte ve beşâret-i uzma vermektedir.**

الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ 1338 – 1368

Ayet-i celilenin derya-yı mânâsında **bu iki tarih arasında azamî sabır ve mücâhede ile ifa-yı vazife eden Nur Şakirdleri** bilhassa maksad edilerek onlara beşâret-i mahsusa verilmektedir.

وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَ تَحْزَنُ عَلَيْهِمْ وَ تَكُ فِي 8)

ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ Nahl Sûresi 16/127

1904 şedde ile 1320 tarihi hicrisinin, 1954 tenvin ile 1372 tarihi hicrisinin karşılığıdır.

Bu tarihler arasında Sultan-ül Enbiya nam ve hesâbına iman cihetinde birtek vazife-i Risaleti temadi ettiren **bir Varis'e, bir Müceddid'e** yapılan İlâhi bir tesellidir.

9) 23/111 اِنِّى جَزَيْتَهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا اِنَّهُمْ هُمُ الْفَائِزُونَ

1361 Birinci şedde ile; 1371 İkinci şedde ile

Sekizinci âyetteki miladî tarihlerinin hicri karşılıklarını ifâde eyleyen bu âyet-i celile **müceddid hakkında; cesurane, saburane ifay-ı vazife eden ehl-i imana beşâret-i uzma vermektedir.**

10) 46/35 فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ اُولُوا الْعِزِّ مِنَ الرُّسُلِ

1316 Gayr-i mefuz iki elif dahil 1328 iki “vav” dahil...

Bu tarihlerde bir vazife-i risalet olan imanın tahkiki ve neşri, uhdesine tahmil edilen **mânevi bir şahsa işarî bir hitab-ı Rabbânî’dir.**

11) وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ

Muhammed Suresi 47/31

1915 İki gayr-i mefuz hariç elif-i maksure ile 1926... elif-i maksure ﴿ ى ﴾ sayılarak ve gayr-i mefuzlar dahil.

Bu **iki tarih arasında ejder-i küfrün şahlanması**, ehl-i imanın mücahid ve safâ yerlerini temyiz ve tebyîn için vâki ol-

muş bir imtihan-ı Rabbânî olduğunu ifâde ediyor. الْمُجَاهِدِينَ

kelimesi ise 144 adediyle o tarihteki “mücahede ordusu” nun bir pişdarının ism-i pâki olan “Said” kelime-i mübarekesine tevafukla, o ordunun şahsiyet-i maneviyesini, o pişdarının şahsiyet-i maneviyesinde temessül ettiriyor.

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ (12)

Ankebut Suresi 47/31

1293 – 1294, 1323-1343 –1324, 1373 – 1374

Bu âyet-i celilede, 11. âyette işâret-i mahsusaya mazhar “Mücahid”in mânâ-yı işâriyle tarih-i velâdetini ve iki mühim tarih-i mücâhedesini ve bunun 1373 senesine kadar devam edeceğini göstermekte ve bir zümre-i nâciye teşkil eden bir hizb-i hidayetle îfay-ı vazife edeceğini bildirerek cümlelerin nâil olacakları ikrâmât-ı İlâhiyeyi müjdelemektedir.

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ مَوْلٰى الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا (13) 47/11

1912–1913, 1916–1926

Bu âyet-i kerime 1926 tarihinde hadd-i tuğyânın azamî derecesiyle icra-yı şenaate başlayan dalalet-i Deccalâne müvaceshesinde ızdırab-ı şedîdeye düşen Nur Şakirdleri için himaye-i İlâhiyeyi müjde vermiştir.

σ ? γ

KISM-I SANİ

DELÂLET VE İŞARAT-I BAZ-I EHADİS

يَكُونُ فِي أُمَّتِي رَجُلَانِ أَحَدُهُمَا وَهَبٌ يَهْبُ اللَّهُ 1)
لَهُ الْحِكْمَةُ وَأُخْرُ غَيْلَانُ فِتْنَتُهُ عَلَى هَذِهِ أُمَّةٍ
أَشَدُّ مِنْ فِتْنَةِ الشَّيْطَانِ

كَرْدِي

234

وَأُخْرُ غَيْلَانُ

1928 – 1930

وَهَبٌ يَهْبُ اللَّهُ لَهُ الْحِكْمَةُ

234

وَهَبٌ

13

Bu hadîs-i şerif, bu ümmet-i Muhammediyenin (asm) hayatı nokta-i nazarında çok şâmil bir tesiri hâiz iki insanı haber vermektedir.

Bunlardan biri:

Mahz-ı mevhibe-i Îlâhiye olacak ve kendisine hikmet-i Îlâhiye ve hikmet-i Kur'aniye ihsan edilecek.

Diğeri de:

Fitnesi, bu ümmet-i Muhammed'e (a.s.m.) şeytandan daha te'sirli olan, bir şerir zâlim olacaktır.

Muhaddisîn, bu hadîs-i şerifin tahkikini bir çok zevat ve eşhasa tevcih etmişler. Ve hatta bazıları hadîsin garâbet-i beyanından dolayı ta'nı ve inkarı cihetine bile gitmişlerdir. Ancak, hadîsin cihet-i rivayetindeki taaddüdü ve mühim hadîs kitaplarında yer bulması, ta'nına gidenleri haksız çıkaracak şekilde eimme-i muhaddisîni beyanda bulunmağa sevk etmiştir.

Ta'n edenleri, ta'na sevk eden en mühim sebep; Hadîsin beyanına göre, ümmet-i Muhammed (A.S.M.) için, şeytandan daha eşedd te'siri hâiz bir kimsenin zuhuru.. ve bil'akis senâ-yı Peygamberîye (A.S.M.) lâıyk bir şekilde mahz-ı hidayet ve hikmet bir zât-ı âlînin mukabele icrasını vazife etmesi, hele bir mu'cize-i Muhammedîyi (A.S.M.) izhar etmek üzere bunların hem-zaman olmalarının hadîsteki kat'iyet-i beyan derecesinde tam tahakkuk etmemesidir.

Mânâ-yı hadîsin her zamanda bir ferdi bulunmak üzere bütün zamanlarını muhit olduğunu kabul ederek muhaddisînin bu husustaki tevcihlerini reddetmeden, hadîsin ifâde-i kat'îye-i riyâziyesinin delâletiyle içinde bulunduğumuz zaman en kuvvetli bir şekilde icra-yı hüküm etmekte olduğunu iddia ve kabul etmek, gayr-ı kabil-i red bir tercih olur.

Filhakika, te'sir-i idlâlkârîsi şeytandan daha eşedd ve müessir bir tağut-u dalaletin icra-yı şenaat ettiği bir devrin insanları olduğumuz gibi; ona mukabil, senâ-yı Muhammedîye (A.S.M.) lâıyk bir şekilde mahz-ı hikmet ve mahz-ı mevhibe bir memur-u Rabbanî'nin neşr-i envar eylediği bir devri yaşıyoruz.

Hadisin beyan-ı riyazîsi, o zatı sarahaten gösterdiği gibi;

وهب kelimesi de ilmi vehbî olması, hem eserlerinde vehbî gibi

bulunması ..13 adediyle, o zâtın en çok alâkadar olduğu ve çok sırların anahtarı olan sarahatini, bir hususî adam halinde göstermektedir. Buna mukabil asırların kaydettiği en büyük sandid-i dalâletin icra-yı kabaset için tuğyanını en çok arttırdığı tarihleri, hadîsin aynen göstermesi bir mu'cize-i Muhammedinin (A.S.M.) bütün vuzuhuyla ve tarihlerini göstermek suretiyle tahakkuk etmiş olduğunu ve hadîsin sıhhati, hadîselerin şهادetiyle ta-

mamen meydana çıkmış bulunduğunu ifâde etmektedir. غيلان

kelimesinin غول ve غيلة asıllarından müştak bir sıfat-ı

müşebbihe olduğunu kabul ettiğimizde bunların lugâvî mânâlarındaki azameti izhar etmiş bir cebbarın bütün hututıyla tebellür etmiş olduğunu görüyoruz.

2) سَتَكُونُ فِتْنَةً يُصْبِحُ الرَّجُلُ فِيهَا مُؤْمِنًا وَيُمْسِي كَافِرًا

اِنَّ مَنْ اَحْيَاهُ اللّٰهُ بِالْعِلْمِ

265 اَحْيَاهُ اللّٰهُ بِالْعِلْمِ 265 اَلْكَرْدِي

3) طُوبَى لِمَنْ هَدَى لِلْإِسْلَامِ وَكَانَ عَيْشُهُ كَفَافًا وَقَنَعَ بِهِ

1292 – 1293

Bu iki hadîs-i şerif bir mânâ-yı işâri ile zamanımızdaki bütün cihan-ı dalâlete meydan okuyan bir me'mur-u

İlâhî'nin vezâîf ve ahvâlini, riyazî ifâde-i kat'îyyenin tahsisi ile aynen göstermektedir.

أَخْبِرْكُمْ عَنْ جَوْدِهِوَ اللَّهُ وَأَنَا جَوْدٌ وَكَدِ أَدَمَ وَأَجُودُهُمْ 4)
 مِنْ بَعْدِي رَجُلٌ عِلْمٌ عِلْمًا فَنَشَرَ عِلْمَهُ يُبْعَثُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
 أُمَّةً وَحْدَهُ وَرَجُلٌ جَادَ بِنَفْسِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى يُقْتَلَ

1294 nihayetdeki zamirin mukadder “vav” ile, tenvinsiz 1344 (birinci tenvinle,) 1394 ikinci tenvinle.

Bu hadîs-i şerîf, umumî ve lafzî beyaniyle bütün ulemâ-i İslâmiyeyi gösterdiği halde, riyazî vechesiyle de 1294’ de besmele-i hayatına başlayan, 1344’ de neşriyat-ı ilmiyesinin en faal devresini yaşayan, 1394’ de ise nüfuz-u ilmiyesinin en şâmil devresine ulaşacak olan bir zat-ı harikuladeyi göstermektedir. **Ve onun itibaiyle beraber yevm-i kıyamette bir ümmet-i müstakile olarak ba’s buyurulacağını bildirmektedir.**

رَجُلٌ = 233 kelimeside bir farkla تَرْكُدِي = 234 kelimesinin tam karşılığıdır.

5) اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ رِزْقَ اَلِ مُحَمَّدٍ فِي الدُّنْيَا قُوْتًا

1293 – 1294, 1333 – 1334, 1373 – 1374

Bu hadîs-i şerîfin ifâde-i riyâziyesi 1293’de doğup, 1374’e kadar ifâ-yı cihad edecek olan bir zâtın bir cihette âli pâk-i Muhammedî’den (A.S.M.) olduğuna ve hatta bu tahsis dolayisiyle silsile-i Sâdâtın bir nev’i mümessili bulunduğuna şehadet etmekte ve onun rızk-ı mübarekinin kut-u yevmiyeden ibaret bulunacağına delalet etmektedir.

METN-İ MAİDET-ÜL KUR'AN

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يَسْبَحُ بِحَمْدِهِ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

فَدَاكَ أَبِي وَامِّي يَا نُورَ عَيْنِي

فَدَاكَ رُوحِي وَحَيَاتِي

فَدَاكَ أَوْ دِي وَعِيَالِي

فَدَاكَ جَمِيعَ أَحِبَّائِي

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا النُّورُ الْمُسْتَتِرُ يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ = 1316

بِأَنْوَارِ آيَا سُورَةِ الْمُدَّثِّرِ

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا نَاشِرَ النُّورِ الْمُكْمَلِ

وَيَا بَسَ لِبَاسِ السِّتْرِ مِنْ أَزْهَارِ سُورَةِ الْمُزْمَلِ

233 = يَا أَيُّهَا الْمَزْمَلُ 234 = كُرْدِي

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا النُّورُ أَوْ نُورُ هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسَ ضِيَاءً

1316	وَيَا أَيُّهَا الشَّمْسُ أَ بَهْرُ
1346	وَيَا حَامِلَ الضَّوِّ أَ وَقَرِ
1396	وَيَا صَاحِبَ الْبَرْهَانِ أَ ظَهَرَ
256 = نور	وَجْهَكَ النُّورُ جِسْمَكَ النُّورُ
	مَوْلَدَكَ النُّورُ مَوْعِدَكَ النُّورُ

MEVLİD-İ MÜBAREK-İ ÜSTAD

1255 sene-i şemsiye-i hicriye ile

1293 sene-i kameriye-i hicriye ile

1877 sene-i miladiye ile olup;

Gerek Hazret-i Kur'an ve gerek ehâdis-i Risaletpenah, birçok yerlerinde bu üç adedi pek çok defa zikretmektedir. Nitekim hamule-i envarın kendisine tevdiini ve vazife-i mukaddese ile tavzifi tarihi olan 1316'nın miladi karşılığı bulunan 1900 tarihi; yani yirminci asrın mebdei, gerek Kur'an-ı Kerim'in ve gerek ehâdis-i Nebeviyenin pek ziyade itibarına mazhar olarak birçok yerlerinde mezkurdur. Ezcümle:

Âyet-i Nur'da **وَأَنَّ نُّورَ السَّمَوَاتِ وَرِضٍ** cümle-i Kudsiyesi

(1900) tarihini göstermektedir. Bunun hesâb-ı Fârisî ile karşılığı (1278), bu da bazı mahallerde ifâde-i hakâik etmektedir. Buna mümasil olarak, devr-i Nur'un başlangıcı olan (1372) tarihinin

miladi karşılığı (1953-54) rakamlardaki Kur'an-ı Kerimde ve gerek ehâdis'in adedi beyanlarında kesretle mezkurdur.

Ey Risale-i Nur'un şahs-ı manevisi;

نُورُكَ أَحْسَنُ مِنْ كُلِّ النُّورِ نُورُكَ أَعْلَى مِنْ كُلِّ النُّورِ
نُورُكَ أَجْمَلُ مِنْ كُلِّ النُّورِ نُورُكَ مِنْ نُورٍ عَلَى نُورٍ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا الشَّمْسُ الَّذِي طَلَعَ مِنَ الْمَغْرِبِ
وَيَا أَيُّهَا النُّورُ الَّذِي جَاءَ مِنَ الْمَشْرِقِ

Şems kelimesi teşbih tarikiyle olup, medlulü müzekker olduğu için müennes-i itibariye riayet edilmemiştir.

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا الشَّمْسُ الْمَعْنَوِيُّ أَلِهِي الَّذِي طَلَعَ فِي آخِرِ الزَّمَانِ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا النُّورُ الْمُحَمَّدِيُّ الَّذِي أَشْرَقَ بِمُعْجَزَاتِهِ الْقُرْآنِ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا الَّذِي حَقِيقَتُهُ مَصْنُوعَةٌ بِنُورِ الْقُرْآنِ
وَيَا مَنْ خَلَقَهُ مَكُونٌ بِأَخْلَاقِ الْقُرْآنِ ﴿ كَمَثَلِ حَبِيبِ الرَّحْمَنِ ﴾
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ فِي يَدِهِ سَعَادَتُهُ مِصْبَاحُ الْقُرْآنِ
وَيَا أَيُّهَا الَّذِي مِنْ صَدْرِهِ مِشْكَاةُ نُورِ الْقُرْآنِ
وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي دِهَانُ سَعَادَتِهِ لِسَانُ اعْجَازِ الْقُرْآنِ

وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي قَلْبُهُ مَنَعُ اسْرَارِ الْقُرْآنِ
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ جَاءَ بِلِسَانِ الْمَعَانِي فِي الْقُرْآنِ
 وَيَا مَنْ وَيَا أَيُّهَا الَّذِي جَاءَ بِلِسَانِ مُعْجَزَا الْقُرْآنِ
 وَيَا أَيُّهَا الَّذِي جَاءَ بِلِسَانِ الرِّيَاضِيِّ الْقَطْعِيِّ الْقُرْآنِيِّ
 وَيَا أَيُّهَا الَّذِي جَاءَ بِأَحْسَنِ تَفْسِيرٍ لِلْقُرْآنِ
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا الْمُؤَيَّدُ بِمَنَّا يَا الْمَثَانِي فِي الْقُرْآنِ
 وَيَا أَيُّهَا الْمُجَهَّزُ بِسُيُوفِ أَنْوَارِ الْقُرْآنِ
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا قَائِدًا إِلَى الْقُرْآنِ
 وَيَا دَلِيلَ الصِّرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ وَيَا حَامِلَ لَوَاءِ الْقُرْآنِ (Haşiye-1)
 بَارَكَ اللَّهُ يَاسَفِينَةَ الْمَشْحُونِ بِالْكَمَا
 وَبَجَوَاهِرِ كَلِمَا الْقُرْآنِ

قُلْ إِنِّي هَدَيْتَنِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ 1325-1314-1334-1316 (Haşiye-1)

وَأَنَّ اللَّهَ ﴿لَهُادِ الَّذِينَ أُمْتُوا إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ 1980 – 1930 – 1900

و ﴿أَنْ أَعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ﴾ 1901 – 1900 – 1907

Bu üç ayetteki 1316 ve 1900 rakamları, biri Hicrî, biri Miladî aynı tarihtir.

﴿حَدِيثٌ﴾ حَامِلُ الْقُرْآنِ حَامِلُ رَايَةٍ أَسْلَامٌ = 1315

مَنْ أَكْرَمُهُ فَقَدْ أَكْرَمَ اللَّهُ وَمَنْ أَهَانَهُ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ

وَيَا أَيُّهَا الْخَزِينَةُ الْمَمْلُوءَةُ بِالْعَنَايَا
وَبَفِيؤُ ضَا أَنْوَارِ الْعَدْلِ وَأَحْسَانِ (Haşiye-2)
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا رَسُولَهُ نُورٌ وَيَا مَنْ سَتَرَ °
أَنْوَارُهَا وَأَجْزَاءُهَا عَنْ أَعْيُنِ أَهْلِ الضَّلَالَةِ وَأَشْرَارِ
وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي كَتَمَتْ هَوِيَّتَهَا عَنْ عُلَمَاءِ الرُّسُومِ
وَعَنْ أَهْلِ الزَّبِغِ وَالْبِدْءِ « صُلَحَاءِ الْمُبْتَدِعَةِ » وَعَنْ جَمِيعِ نَظَارِ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ يَا أَيُّهَا الَّذِي أَظْهَرَ ° حَقِيقَتَهُ
بِرِسَالِ رَايَاتِهِ الَّتِي تُسَمَّى بِرِسَائِلِ النُّورِ
وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي أَعْلَنَ وَظِيْفَتَهُ بِدَوَامِ الدَّعْوَةِ بِأَصْرَارِ
وَبِالْمُنَاجَا بِأَكْثَارِ
وَيَا مَنْ تَبَارَزَ حَقِيقَتَهُ بِتَأْيِيدِ الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ (Haşiye-3)

اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى 1362 – 1372 Denizli Adaleti (Haşiye-2)

وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ 1361-1362-1363 Denizli Adaleti

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا مَا مَنَا إِلَى أَهْلِهَا

1371-1380-1384 Vazife-i Hilafetin cereyan edeceği tarihlerin mebdei ve sonu.

1001 = وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ 988 رسالة انور (Haşiye-3)

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ يَا أَيُّهَا الَّذِي نُورُهُ أَصْفَى مِنْ جَمِيعِ أَنْوَارٍ
وَيَا أَيُّهَا الَّذِي تَظَاهَرَ مَأْمُورِيَّتُهُ بِإِمْدَادِ الْكَرِيمِ السَّتَّارِ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا حَقِيقَةَ رِسَالَةِ النُّورِ يَا أَيُّهَا الذَّا^٥

الْمَوْعُودُ مِنْ أَكْمَلِ الْمَوْجُودِ (Haşiye-4)

وَيَا حَامِلَ النُّورِ وَالْهُدَى وَيَا وَارِ النُّورِ وَالْوُجُودِ (Haşiye-5)
وَيَا مُجَاهِدَ الْعَظِيمِ وَيَا مُنْتَهَى النُّورِ الْمَمْدُودِ (Haşiye-6)

وَأَذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي أَرْضٍ تَحَافُونَ أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ
فَأَوَّكُمُ وَأَيَّدَكُمُ بِنَصْرِهِ وَرَزَقَكُمُ مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ
598 = فَأَوَّكُمُ وَأَيَّدَكُمُ بِنَصْرِهِ 598 = رسائل النور
1362 Denizli cihad-ı ekberi

1877 = فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ (Haşiye-4)

556 = أَقِمْنَ وَعْدَنَّهُ وَعْدًا حَسَنًا 553 = رساله نور

الْمَ ذَلِكَ الْكِتَابُ رَبِّبَ فِيهِ هُدًى لِلْمُتَّقِينَ (Haşiye-5)

1921-1922 Risale-i Nur'un mebd-i intişarı

598 = وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ 598 = رساله نور

1312-1362 = ﴿يَا تَبَيَّنَكُم مِّنِّي هُدًى فَمَنْ تَبَعَ هُدًى﴾

1293 = مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ

وَيَا مَعْكَسَ النُّورِ الْمُنْزَلِ وَيَا مَعْدَنَ الرَّحْمَةِ وَالْجُودِ (Haşiye-7)

(HADİS)

إِنَّهُ سَيُصِيبُ أُمَّتِي فِي آخِرِ الزَّمَانِ بَلَاءٌ شَدِيدٌ يَنْجُومُنُهُ ا

رَجُلٌ عَرَفَ دِينَ اللَّهِ فَجَاهَدَ عَلَيْهِ بِلِسَانِهِ وَقَلْبِهِ فَذَلِكَ الَّذِي

سَبَقَتْ لَهُ السَّوَابِقُ وَرَجُلٌ عَرَفَ دِينَ اللَّهِ فَصَدَقَ بِهِ

1371 – 1341 فِي آخِرِ الزَّمَانِ بَلَاءٌ شَدِيدٌ

1293-1343-1345 ا رَجُلٌ عَرَفَ دِينَ اللَّهِ فَجَاهَدَ عَلَيْهِ بِلِسَانِهِ وَقَلْبِهِ

499 = فَجَاهَدَ عَلَيْهِ بِلِسَانِهِ وَقَلْبِهِ

1253-1254 Arefe-i veladet, وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ (Haşiye-6)

1293-1324 Tarih-i veladet.

1293–1343–1373 وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا

1925-1926-1927 Mücahedenin başlangıcı. وَ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ

1292, Arefe-i Veladet=1292, فَانْ كُنْتَ فِي شَكٍّ مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ (Haşiye-7)

Mebde-i Risale-i Nur=1342, Zuhur-u Müceddid=1362.

1912-1943 Denizli Mahkemesi تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ = 191

1950

1255 Tarih-i Veladet, أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّ مَا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ

1355,1357

1352–1353 Eskişehir. حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ

500= سعيدالنورسى, 233= رَجُلٌ, 234= كُرْدِى

Bu hadîs-i şerif âhîrzamanda Ümmet-i Muhammed'in (A.S.M.) başına gelecek felâket-i azimenin mebde ve müntahasını kat'iyetle tayin ettiği gibi, o belâ-yı müstevli içinde necat-ı tamme mazhar olan ve o felâketle mücâhede eden mücahit bir cemaatten birinin doğumunu ve mebâdi-i mücadelesini gösterdiği gibi iki cümlesiyle adını ve lakabını aynen göstermekte ve vasfında da ayrıca sena-yı Nebevî ve ihbar-ı Muhammedî'nin (A.S.M.) sebkât ettiğini bildirmekte yani âhîrzamanda dini i'la ve ihya edecek cemaatten bir zatı bizzat anlatmaktadır. Hakkında ihbar-ı Muhammedî ve sena-yı Nebevî sâbık olan zatın mahiyeti ise ehl-i ilim katında mâlumdur.

بَارَكَ اللَّهُ يَامَعَكْسَ الْبَرْقِ وَأَنْوَارِ الْضِيَاءِ الْمُرُودِ (Haşiye-⁸)

مَنْ شَمْسُ النُّبُوَّةِ وَمَنْ صَاحِبُ الْمَقَامِ الْمَحْمُودِ

إِشْرَاقًا أَنْوَارِكَ الَّتِي تُسَمَّى بِرَسَائِلِ النُّورِ

﴿رَايَا الْهَدَى وَسَيُوفِ الْحَبْلِ الْمَمْدُودِ﴾

وَالَّتِي تُسَمَّى مِنَ الرَّسُولِ الْكَرِيمِ بِرَايَا السُّودِ

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ (Haşiye-⁸)

1900-1902-1912

1362 مَنْ إِلَهٍ غَيْرَ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَقْلًا تَسْمَعُونَ

1361 – 1362 ﴿اللَّهُ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ﴾ Denizli âfakında parlayan ziya.

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا الذَّا ُ السَّعِيدُ وَيَا مُخْزَنَ عِلْمِ الْمَزِيدِ

وَيَا فَضْلَ اللَّهِ الْكَرِيمِ وَيَا صَاحِبَ الْقَوْلِ السَّدِيدِ (Haşiye-9)

وَصَفْكَ السَّعِيدُ فِي الْكِتَابِ الْمَجِيدِ (Haşiye-10)

أَنْتَ مَوْصُوفٌ يَا سَعِيدَ النَّاسِ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ

مِنْ وَلِيِّ اللَّهِ الْحَكِيمِ الْمَجِيدِ (Haşiye-11)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْ ً سَدِيدًا (Haşiye-9)

1335 – 1337, 1385 – 1387

إِنَّ السَّعِيدَ لَمَنْ جُنَّبَ الْفِتَنَ وَلَمْ يَأْتَلِ فَصَبَرَ (Haşiye-10)

1903 -1953 -2003

İn Cümle-i celilesi hadiste üç defa

tekrar edilerek **nazar-ı dikkati** bu ism-i pâkin sahibine şiddetle tevcih etmekte olduğu gibi o zâtın icra-yı faaliyette bulunacağı tarihleri ve ilminin hükümranlığı tarihlerini aynen göstermektedir.

(Haşiye-11) Kezalik Fütuhât-ı Mekkiye’de sevgilimiz hakkında hadis-i şeriften bil’istihrac şu ibare aynen mevcuttur:

يَشْبَهُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْخَلْقِ وَقَرِيبًا مِنْهُ فِي الْخَلْقِ أَسْعَدُ النَّاسِ

Kutbu’ş- Şaranî Hazretlerine göre Fütuhât-ı Mekkiye’nin Şer’a muhalif cihetleri ehl-i dalalet olmak üzere eserin minhac-ı Muhammediye’ye (ASM) uygun olan aslı, talim-i Muhammedî (ASM) ile meydana gelmiş olduğu

mukayyedir. Onun için metinde **اللَّهُ الْحَكِيمِ الْمَجِيدِ** ibaresiyle sevgilimiz hakkında birçok tafsilat-ı harikulade ile ihbaratta bulunan Hz. Muhyiddin’in nam-ı bülendine işaret edilmiştir.

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا حَامِلَ رِسَالَةِ النُّورِ (Haşiye-12)

وَيَا مُحِبَّ آلِ مُحَمَّدٍ بِالذِّئْلِ وَالْبَيْنَا (Haşiye-13)

(Haşiye-12) Bu gelen dört-beş ayetin yalnız bir tek mânâ-yı işarî cihetiyle bir varis-i Nebvîyeye imalardır, sarih mânâlar değil.

1380-1350-1343 = هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ 359 = بِالْهَدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ

359 = سعيد بديع الزمان

1902-1952-1955-2005 وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ

1254 = وَلَمَّا جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ

1312-1362-1372-1328 وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ

1879 Sevgilimizin besmele-i hayatı قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا

1366 – 1336 هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا

1912 – 1962 لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ

948–998 كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِنْكُمْ 948 رسالة النور

1315-1316-1317-1318 لَقَدْ أَتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَلِحِكْمَةٍ (Haşiye-13)

قَالُوا تَعْجِبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

1922-1923 مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ 1348-1354-1355 رَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

1309-1319-1379 إِنْ اللَّهُ تَعَالَى حَرَّمَ عَلَى الصَّدَقَةِ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِي (Hadis)

1293-1334-1374 اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ رِزْقَ آلِ مُحَمَّدٍ فِي الدُّنْيَا قُوَّتًا

بِاللِّسَانِ وَالْبَيَانِ لِفَخْرِ الْكَائِنَا (Haşiye-14)
 وَيَاذَا الْمَثْنِي بَدَ الْمُمْكِنَا (Haşiye-15)
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ شَهِدَ حَقِيقَتَهُ حَبِيبُ اللَّهِ
 وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي أَفَادَ نَسَبَهُ أَسَدُ اللَّهِ
 وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي آعَانَ وَظَائِفُهُ غَوْهُ اللَّهُ

Denizli İbtılası 1902-1942-1982 الدُّنْيَا تَنْبَغِي لِمُحَمَّدٍ وَ لِي مُحَمَّدٍ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَرَفُّعُوا أَصَوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوِّ النَّبِيِّ (Haşiye-14)
 1345 تَرَفُّعُوا أَصَوَاتَكُمْ 599 صَوِّ النَّبِيِّ 599 رَسَائِلِ النُّورِ

Bu ayet-i kerimeye göre Risale-i Nur'un sada-yı Muhammed (A.S.M.) den başka bir şey olmadığı ve sair her nevi beyanların onun fevkine yükseltilmemesi ihtar olunmaktadır.

184 بديع الزمان = 92 محمد 92 محمد (Haşiye-15)

265 الكردي = 132 محمد 132 محمد

Âhirzamanda hidayet edicinin hakkında hadis-i şerifte:

يَا أَهْلَ الْبَيْتِ بَشَارَةٌ لَكُمْ يُصْلِحُهُ اللَّهُ فِي لَيْلَةٍ de-
 miş, kısa zamanda ulûm ona verilecek, teenni ve terbiye ile değil. Bu Hadis-i Şerif Nur'un Tercümanına mutabık geliyor ki, ilminin ve kemâlinin tahsil ve terbiye neticesi değil, lütuf ve ihsan-ı Rabbanî olarak bir harika-i fıtrat halinde kısacık bir zamanda ihsan edileceğini bildiriyor ki, şimdiye kadar kimse de vaki olmamış olan bu hal ancak bu Büyük Müceddidin âlâmat-ı mahsusasındandır.

Haşiyeler tamam oldu.

وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي يُسَدِّدُ بَيَانَهُ آمِينَ اللَّهُ (Haşiye-16)
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا السَّيْفُ الْمَسْلُوكُ فِي يَدِ الرَّسُولِ الْبَيْضَاءِ
 وَيَا أَيُّهَا الْمَتَّبِعُ لِلْحِزْبِ الْمَقْبُولِ (Haşiye-17)
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا السَّيْفُ السَّاطِعُ وَيَا أَيُّهَا 'يَةُ الْوَاقِعَةِ
 وَيَا حَامِلَ الْبُرْهَانِ الْقَاطِعِ وَيَا مُشِيدًا بِالْحَيِّ الْبَاقِي
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا كَاشِفَ الْحَقِيقَةِ الْمُحَمَّدِيَّةِ وَيَا مِرْأَةً نُورًا حَمْدِيَّةَ
 وَيَا مَخْزَنًا سَرَارِ الدُّنْيَةِ وَيَا مَظْهَرَ الْحَقَائِقِ لِلهِيَّةِ
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا حَامِلَ الْحَقِيقَةِ الصَّافِيَةِ الْمُحَمَّدِيَّةِ
 وَيَا مِرْأَةً زَكَى نُورًا حَمْدِيَّةَ وَيَا مَخْزَنًا سَرَارِ الدُّنْيَةِ (Haşiye-18)
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا رِسَالَةَ النُّورِ يَا أَيُّهَا مَامُ خَيْرُ

مَنْ قُتُوحَا الْمَكِّيَّةِ يَقْفُوا ثَرَّ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ (Haşiye-16) ﴿
 بِخَطِيئَةٍ لَهُ مَلَكٌ يُسَدِّدُهُ مِنْ حَيْثُ يَرَاهُ

وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ (Haşiye-17) 1937-1947-1997

وَإِنَّكَ لَتَلَقَّى الْقُرْآنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ (Haşiye-18) 1343-1344-1345

وَعَلَّمَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا = 598 رسائل النور = 598

وَيَا حَامِلَ الْكِتَابِ الْمُنِيرِ

وَيَا وَارِ الْبَشِيرِ النَّذِيرِ (Haşiye-19)

وَيَا عِلْمَ مُلْهِمٍ مِنْ لَدُنْ حَكِيمِ الْخَبِيرِ (Haşiye-20)

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ فِي يَدِهِ عَصَا مُوسَى

وَيَا مَنْ سَيْفُهُ أَيْهَ الْكُبْرَى

وَيَا أَيُّهَا الَّذِي مَنْ قَصْدُهُ الْمَقْصَدُ أَقْصَى

وَيَا أَيُّهَا الَّذِي مَنْ رَفِيقُهُ الرَّفِيقُ أَعْلَى

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ دُو الْفِقَارُهُ سَيْفُ الْمُرْتَضَى

(Haşiye-19) وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا şeddesiz tenvinsiz 1943 – 1949

Denizli Mahkemesi.

1355-1364 = اِنْ يُوحَىٰ اِلَىٰ اِنَّمَا اَنَا مُنْذِرٌ مُّبِينٌ 1314-1364 = قُلْ اِنَّمَا اَنَا مُنْذِرٌ

1318-1368 = اِنَّمَا اَنَا مُنْذِرٌ مُّبِينٌ siz tenvinsiz.

1316 وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ 1362-1392 وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا (Haşiye-20)

1254 Tarih-i Veladet قَالَوْا سُبْحَانَكَ َعِلْمَ لَنَا ا َعَلَّمْتَنَا

عِلْمَ لَنَا ا َعَلَّمْتَنَا 974 رسالة النور = 976 Aslı ile, yani lam-ı tarifle

اِنْ رَبِّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ 553 553 = رساله نور Türkçe Risale-i Nur

وَيَا مَنْ أَنْوَارُهُ مِنْ نُورِ الْمُصْطَفَى
وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي نَهَجَهُ عَلَى مِنْهَاجٍ فَخْرٍ أَنْبِيَاءِ (Haşiye-21)
وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي لَوَائِهِ لَوَاءُ حَمْدِ حَبِيبِ الْكِبَرِيَاءِ
بَارَكَ اللَّهُ يَا أَيُّهَا الَّذِي فِيكَ عَصَاءُ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ
وَمَا تَزْعُمُ السَّحَرَةُ الْفَلَا سِفَةَ الْمُنْكَرُونَ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا أَيُّهَا النُّورُ الَّذِي أَنْشَرَ بِقُدُومِهِ الْمُؤْمِنُونَ
وَيَا أَيُّهَا الَّذِي ابْتَهَجَ بِظُهُورِهِ الْمُسْلِمُونَ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا رَسُولَ النُّورِ يَا قَامِعًا لِلْكَفْرِ وَالشِّرْكِ
وَيَا مُدْمِرًا لِلظُّلْمِ وَالضَّلَالِ
وَيَا مُقْلِدًا سَيْفَ الْهُدَى مِنْ ذِي الْجَلَالِ
وَيَا مَأْمُورًا بِأَحْيَاءِ الدِّينِ وَأَعْزَازِ الْهَلَالِ

(Haşiye-21) 1255-1314

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَى شَرِيعَةٍ... وَفِي رَوَايَةٍ يَقِفُوا أَثَرِي مَخْصَلِي أَنَّهُ مُتَّبِعٌ مُبْتَدِ
وَأَنَّهُ مَعْصُومٌ فِي حُكْمِهِ... وَفِي الْفَتْوَحَا أَنَّهُ يَحْكُمُ بِمَا لَقِيَ إِلَيْهِ مَلِكٌ أَوْ لَهُمْ
مِنْ شَرِيعَةٍ. وَذَلِكَ أَنَّهُ يُلْهِمُ الشَّرَّ الْمُحَمَّدِيَّ وَأَيْضًا فِي مَحَلِّ آخَرَ.
يَحْكُمُ بِالْدِّينِ الْخَالِصِ عَنِ الرَّأْيِ وَيُخَالِفُ فِي غَالِبِ أَحْكَامِهِ مَذَاهِبَ الْعُلَمَاءِ
فَيَنْقَبِضُونَ مِنْهُ لِذَلِكَ، لِظَنِّهِمْ أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَحْدُ بِعَدَدِ أَيْمَتِهِمْ مُجْتَهِدًا.

بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ يَكْفُرُ بِالطَّاغُوتِ أَكْبَرِ
 وَيَا مَنْ يُكَذِّبُ بِالْكَذَّابِ أَصْفَرِ
 وَيَا مَنْ يُجَادِلُ بِاللَّذَى مَكْتُوبٌ بَيْنَ عَيْنَيْهِ
 كَلِمَةُ الْكُفْرِ الْمُجَسَّمَةِ هَذَا الْكَافِرُ كَفَرُ (Haşiye-22)
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ يُجَاهِدُ أَهْلَ الْكُفْرِ وَالضَّلَالَةِ فَرْدًا
 وَيَا مَنْ يَرْكُنُ إِلَى أَهْلِ الظُّلْمِ وَالشَّقَاوَةِ أَصْلًا
 وَيَا مَنْ يُصَالِحُ بِالْبِدَةِ وَالْمُنْكَرِ قَطْعًا
 وَيَا مَنْ يَمِيلُ إِلَى الْفِرَاعِنَةِ وَالْجَبَابِرَةِ أَبَدًا
 مُخَالَفًا لِعُلَمَاءِ السُّوءِ الَّذِينَ اتَّبَعُوا أَهْوَاءَ أَهْلِ الضَّلَالَةِ
 وَخَالَطُوا الْمُلْحِدِينَ وَتَلَقَّوْا مِنَ السُّفَهَاءِ الَّذِينَ يَدْعُونَ
 لِبَقَاءِ مُلْكِ أَعْدَاءِ اللَّهِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ

1929 ﴿فَمَنْ يَكْفُرُ بِالطَّاغُوتِ﴾ (Haşiye-22)

مَا بَيْنَ خَلْقِ آدَمَ إِلَى قِيَامِ السَّاعَةِ أَمْرًا كَبِيرًا الدَّجَالُ
 مَكْتُوبٌ بَيْنَ عَيْنَيْهِ كَافِرٌ يَقْرَأُ كُلُّ مُؤْمِنٍ قَارِيٍّ أَوْ غَيْرِ قَارِيٍّ

مَكْتُوبٌ بَيْنَ عَيْنَيْهِ كَافِرٌ يَقْرَأُ كُلُّ مُؤْمِنٍ قَالِ كَاتِبٍ أَوْ غَيْرِ كَاتِبٍ

Süfyan olan İslâm Deccalı hakkında kırk sene evvel Nur Tercümanından
 İstanbul uleması bu hadisin manâsını sordukları vakit demiş:

O yazı mânâsı ise başına şapka koydurulacak.

عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْفَحْشَاءِ وَالَّذِينَ تَسَامَحُوا الْخَبَائِثَ
 وَالرَّذَائِلَ وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاطْمَأْنَنُوا إِلَيْهَا
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا رَسُولَ النُّورِ يَا أَيُّهَا الْمُنَادِي
 لِلْإِيمَانِ فِي دَوْرِ الْمُنْكَرِينَ (Haşiye-23)
 وَيَا أَيُّهَا الْمُرُءُ الصَّافِيَةُ كَشَمْسٍ فَخَرِ الْمُرْسَلِينَ
 وَيَا أَيُّهَا الْوَارِثُ التَّامُّ لِرَحْمَةِ اللَّهِ لِلْعَالَمِينَ
 بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا رَسُولَ النُّورِ يَا أَيُّهَا الَّذِي رَأَى نُورَهُ
 مَظَاهِرُ اسْمِ أَعْظَمِ

رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ؛ فَآمَنَّا (Haşiye-23) 173,223

Tenvin ile 1330-1332-1336-1436 1380-1382-1386

1332+173 = 1505-1509-1559 Mebde-i kıyamet şeddesiz tenvinsiz

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا

1322 Şeddesiz birinci tenvinle 1372 İkinci tenvinle

1925 şeddesiz tenvinsiz... وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا

Nur tercümanının aksa-yı Şarktan Rus esaretinden firar edip İstanbul'a gelmesi tarihidir...

1331-1333-1340-1342-1349-1351-1381-1392 وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ

Hicri Şemsi 1277-1307, Hicri Kâmeri 1316-1346 إِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ

1355 إِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ دَاعِيَا وَمُبْلَغَا

وَيَا مَنْ مُرْشِدُهُ وَتَرْجَمَانُهُ حَضَرَ غَوْ اَعْظَمِ
وَيَا مَنْ مُعَلِّمُهُ بَابُ مَدِينَةِ الْعِلْمِ وَالْحِكْمِ
وَيَا مَنْ أَسْتَادُهُ ذَا نَبِيِّ الْمُحْتَرَمِ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا رَسُولَ النُّورِ يَا أَيُّهَا الْمُؤَيَّدُ بِمَلِكِ اْلِهَامِ
(Haşiye-²⁴)
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي عِلْمُهُ مُطَهَّرٌ عَنِ الظُّنُونِ وَأَوْهَامِ
وَيَا مَنْ أَيُّهَا الَّذِي عَذُوبَةُ بَيَانِهِ مُزَكَّى عَنِ الشُّكُوكِ وَأَبْهَامِ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ تُعْلِنُ حَقَائِقَ اِسْلَامِ (Haşiye-²⁵)
زَالَةَ الْكُفْرِ وَالْبِدَ وَدَفَعَ الظُّلُمِ وَالظَّلَامِ
بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ يَا مَنْ نُورُهُ مَعَاكِسُ عَجَازِ الْقُرْآنِ
وَيَا مَنْ نُورُهُ إِشْعَاعَا الْقُرْآنِ

قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَيَّ قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا (Haşiye-²⁴)

لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ

1316-1351-1362-1364-1379 فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَيَّ قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ

1316-1320 عَلَيَّ قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا

549 إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ اِسْلَامٌ, Lam-1 tâtıfsız 548-549, رَسَائِلُ النُّورِ (Haşiye-²⁵)

وَيَا أَنْوَارُهُ تَحَدَّى لَجَمِيعِ أَهْلِ التَّفَكُّرِ وَالْعِرْفَانِ (Haşiye-26)

1316-1325-1332-1372 وَأَنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَى عَبْدِنَا (Haşiye-26)

Şems-i Kur'an'ın meydan okumasına bir zeyl olarak ondan lâyenfek bir inşia' olan envar-ı Nuriyenin bütün aktar-ı âleme okuyuşunu gösteriyor.

1880 Son asır tağut-u dalaletin doğumu olup, onun temsil ettiği ruh-u dalalete Hazret-i Kur'anın ve ondan nebean eden Risale-i Nur meydan okumasını gösterir.

إِذَا أَظْهَرَ الْإِدِّ فِي أُمَّتِي وَشَنِمَ أَصْحَابِي
فَلِيْظْهَرِ الْعَالَمُ عِلْمَهُ فَإِنْ لَمْ يَفْعَلْ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ

1316=لِيْظْهَرِ الْعَالَمُ عِلْمَهُ; 1000; 999 adedi, 998 Risale-i Nur, وَقَالَ الَّذِيْ أَمِنَ

1357=يَا قَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ Şeddesiz, 1367, 1388 lam-ı târifli

999 şeddeli-599 şeddesiz اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ ile يِ olarak aslındaki اتَّبِعُونِي

1957 şedde ile lam-ı târif, müşedded r hesa- يَأْتِ قَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ

biyle bu 1957 rakamı, 1375 tarih-i hicrisinin karşılığı olup أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ cümle-i mübarekisinin gösterdiği 1375 tarihini aynen gösteriyor. كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ

Yine bu ayetin şerhine şu ayet-i kerime ilave edilecek:

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ
فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا

Şimdiye kadar güzëran eden ulema-i İslâmiye, semavat ve arzın yaratılışındaki esrar-ı Rabbaniye ve âyat-ı Sübhaniye üzerine nazarları çevirip vukuf-u tam ile esrar-ı mükevvenatı teşrih ve ondan ukul-ü mütefekkikeyi burc-u

بِتَوَافُقَا الْعَجِيبَةِ وَبَشَدَةِ الْمَنْطِقِ وَبِقُدْرَةِ الْبَيَانِ

Samedaniyeye is'ad eden ve ondan saadet-i ebediyeyi aklî ve mantıkî isbat eden, tarik-i ulyayı keşf ve tefriş edememişler. Ve kâinatın sonsuz mükemmeliyetteki namütenahi sanat mu'cizeleri karşısında saadeti ebediye neticesini

ondan görüp kemâli hayret ve istihsanla رَّبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا Risale-i Nur

gibi diyememişlerdi. Bu lisan-ı istihsan, bu vukuf-u belîğ ancak bir müceddid-i ekberin lisanıdır ve ondan sadır olabilir. Ezeliyet ve ebediyet hakaikinın üstadı olan Zât-ı Muhammediye (asm) tercümanın lisanından dö-külen kelimat-ı hakaik Risale-i Nur İnciler adıyla meydandadır. Bu emsalsiz incilerin nazarları kamaştırmağa başladığı huzemat-ı letaferini âfak-ı zulümâta yaydığı ve serdiği tarih 1340 tarihidir. İşte bunu göstermek bu lisan-ı istihsanın zuhurunu mu'cizane tebşir etmek üzere âyet-i kerimenin son fık-rası

رَّبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا 1921-1970 tarihlerini gösteriyor ki, 1921-(1339-

1340) tarihlerine rastlayan milâdî tarihidir. 1970 ise, 1388 **tarihinin karşılığı olup bu nida-i istihzanın gün geçtikçe azametini çoğaltmak üzere te'sir ve şumulünü tevsî ederek umum insanlığa şamil olacağını işaret ediyor.**

Denizli Nur Şakirdleri adına
Risale-i Nur'un mânevi avukatı

Ahmed Feyzi

Tılsımların Zeylinin Zeyli

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يَسْبِغُ بِحَمْدِهِ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Evvelâ: Nur'un ehemmiyetli ve çok hayırlı bir şakirdi, çokların namına benden sordu ki: Nur'un hâlis ve ehemmiyetli bir kısım şakirdleri, pek musırrane olarak âhırzamanda gelen Âl-i Beyt'in büyük bir mürşidi seni zannediyorlar ve o kadar çekindiğin halde onlar ısrar ediyorlar. Sen de bu kadar musırrane onların fikirlerini kabul etmiyorsun, çekiniyorsun. Elbette onların elinde bir hakikat ve kat'î bir hüccet var ve sen de bir hikmet ve hakikata binaen onlara muvafakat etmiyorsun. Bu ise bir tezaddır, herhalde hallini istiyoruz.

Ben de bu zâtın temsil ettiği çok mesailere cevaben derim ki: O has Nurcuların ellerinde bir hakikat var. Fakat iki cihette bir tabir ve tevîl lâzım:

Birincisi: Çok defa mektublarımda işâret ettiğim gibi, Mehdi-i Âl-i Resul'ün temsil ettiği kudsî cemaatinin şahs-ı manevîsinin üç vazifesi var. Eğer çabuk kıyamet kopmazsa ve beşer bütün bütün yoldan çıkmazsa, o vazifeleri onun cem'iyeti ve seyyidler cemaati yapacağını rahmet-i İlahiyeden bekliyoruz. Ve onun üç büyük vazifesi olacak:

Birincisi: Fen ve felsefenin tasallutuyla ve maddiyyun ve tabiiyyun taunu, beşer içine intişar etmesiyle, her şeyden evvel felsefeyi ve maddiyyun fikrini tam susturacak bir tarzda imanı kurtarmaktır. Ehl-i imanı dalaletten muhafaza etmek ve bu vazife hem dünya, hem herşeyi bırakmakla, çok zaman tedkikat ile meşguliyeti iktiza ettiğinden, Hazret-i Mehdi'nin o vazifesini bizzât kendisi görmeğe vakit ve hal müsaade edemez. Çünkü hilafet-i Muhammediye (A.S.M.) cihetindeki saltanatı, onun ile iştigale vakit bırakmıyor. Herhalde o vazifeyi ondan evvel bir taife bir cihette görecektir. O zât, o taifenin uzun tedkikatı ile yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak, onun ile o birinci vazifeyi tam yapmış olacak. Bu vazifenin istinad ettiği kuvvet ve manevî ordusu, yalnız ihlas ve sadakat ve tesanüd sıfatlarına tam sahip olan bir kısım şakirdlerdir. Ne kadar az da olsalar, manen bir ordu kadar kuvvetli ve kıymetli sayılırlar.

İkinci Vazifesi: Hilafet-i Muhammediye (A.S.M.) ünvanı ile şear-i İslâmiyeyi ihya etmektir. Âlem-i İslâmın vahdetini nokta-i istinad edip beşeriyeti maddî ve manevî tehlikelerden ve gazab-ı İlahîden kurtarmaktır. Bu vazifenin, nokta-i istinadı ve hâdimleri, milyonlarla efradı bulunan ordular lâzımdır.

Üçüncü Vazifesi: İnkılabat-ı zamaniye ile çok ahkâm-ı Kur'aniyenin zedelenmesiyle ve şariat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) kanunları bir derece ta'tile uğramasıyla o zât, bütün ehl-i imanın manevî yardımlarıyla ve itihad-ı İslâmın muavenetiyle ve bütün ülema ve evliyanın ve bilhassa Âl-i Beyt'in neslinden her asırda kuvvetli ve kesretli bulunan milyonlar fedakâr seyidlerin iltihaklarıyla o vazife-i uzmayı yapmağa çalışır.

Şimdi hakikat-ı hal böyle olduğu halde, en birinci vazifesi ve en yüksek mesleği olan imanı kurtarmak ve imanı tahkikî bir surette umuma ders vermek, hattâ avamın da imanını tahkikî

yapmak vazifesi ise, manen ve hakikaten hidayet edici, irşad edici mânâsının tam sarahatını ifâde ettiği için, Nur şakirdleri bu vazifeyi tamamıyla Risale-i Nur'da gördüklerinden, ikinci ve üçüncü vazifeler buna nisbeten ikinci ve üçüncü derecedir diye, Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsini haklı olarak bir nevi Mehdi telakki ediyorlar. O şahs-ı manevînin de bir mümessili, Nur şakirdlerinin tesanüdünden gelen bir şahs-ı manevîsi ve o şahs-ı manevîde bir nevi mümessili olan bîçare tercümanını zannettiklerinden, bazan o ismi ona da veriyorlar. Gerçi bu bir iltibas ve bir sehivdir, fakat onlar onda mes'ul değiller. Çünkü ziyade hüsn-ü zan, eskiden beri cereyan ediyor ve itiraz edilmez. Ben de o kardeşlerimin pek ziyade hüsn-ü zanlarını bir nevi dua ve bir temenni ve Nur talebelerinin kemâl-i itikadlarının bir tereşşuhu gördüğümünden onlara çok ilişmezdim. Hattâ eski evliyanın bir kısmı, kerâmet-i gaybiyelerinde Risale-i Nur'u aynı o âhîrzamanın hidayet edicisi olduğu diye keşifleri, bu tahkikat ile tevili anlaşılr. Demek iki noktada bir iltibas var, tevil lâzımdır:

Birincisi: Âhîrdeki iki vazife, gerçi hakikat noktasında birinci vazife derecesinde değiller, fakat hilafet-i Muhammediye (A.S.M.) ve ittihad-ı İslâm ordularıyla zemin yüzünde saltanat-ı İslâmiyeyi sürmek cihetinde herkeste, hususan avamda, hususan ehl-i siyasette, hususan bu asrın efkârında o birinci vazifeden bin derece geniş görünüyor. Ve bu isim bir adama verildiği vakit, bu iki vazife hatıra geliyor; siyaset mânâsını ihsas eder, belki de bir hodfuruşluk mânâsını hatıra getirir, belki bir şan ü şeref ve makamperestlik ve şöhretperestlik arzularını gösterir. Ve eskiden beri ve şimdi de çok safdil ve makamperest zâtlar, Mehdi olacağım diye dâvâ ederler. Gerçi her asırda hidayet edici bir nevi Mehdi ve müceddid geliyor ve gelmiş, fakat herbiri üç vazifelerden birisini bir cihette yapması itibariyle, âhîrzamanın Büyük Mehdi ünvanını almamışlar.

Hem mahkemede Denizli ehl-i vukufu, bazı şakirdlerin bu itikadlarına göre, bana karşı demişler ki: "Eğer Mehdilik dâvâ etse, bütün şakirdleri kabul edecekler." Ben de onlara demiştim: "Ben, kendimi seyyid bilemiyorum. Bu zamanda nesiller bilinmiyor. Halbuki âhir zamanın o büyük şahsı, Âl-i Beyt'ten olacaktır. Gerçi manen ben Hazret-i Ali'nin (R.A.) bir veled-i manevîsi hükmünde ondan hakikat dersini aldım ve Âl-i Muhammed Aleyhisselâm bir mânâda hakikî Nur şakirdlerine şamil olmasından, ben de Âl-i Beyt'ten sayılabilirim; fakat bu zaman şahs-ı manevî zamanı olmasından ve Nur'un mesleğinde hiçbir cihette benlik ve şahsiyet ve şahsî makamları arzu etmek ve şan şeref kazanmak olmaz ve sırr-ı ihlasa tam muhalif olmasından, Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür ediyorum ki, beni kendime beğendirmemesinden, ben öyle şahsî ve haddimden hadsiz derece fazla makamata gözümü dikmem ve Nur'daki ihlası bozmamak için, uhrevî makamat dahi bana verilse, bırakmağa kendimi mecbur biliyorum." dedim, o ehl-i vukuf sustu.

اَلْبَاقِي هُوَ اَلْبَاقِي

Kardeşiniz

Said Nursî

*Zuburu perde olmuş zühura
Gözü olan delil ister mi Nûra*

Ayn-ı Hakikat Bir Keramet-i Gaybiyedir

İ'tikad-ı Ehli Sünnetçe huruc-u eşrat-i saatten olarak mervî olan Mehdi'nin (R.A. velâdeti dahi, zuhuru gibi âhîrzamanda olacaktır. Ve Âl-i Beyt'ten olduğuna göre ismi, ism-i Nebîye (A.S.M.) ve pederinin ismi, ism-i ebî Nebîye (A.S.M.) uyacaktır. Bu bâbta ehl-i hakâik câniblerinden menkûl olan kuşûfâtın henüz birşey kizbe çıkmayanı, Mevlâna Hasenü'l Adevî'nin Mevâkütü'l Şa'rânî'den naklettiği keşiftir ki, Abdülvehhab-ı Şa'ranî Hazretleri Kitab-ül Yevâkıt-ü Cevhâir-i Mehdi'de âhîrzamanın 1255 senesi Şaban'ın 15'inci gecesi dünyaya geleceğini, Şeyh Hasan-ı Irakî'den nakl ve bu re'ye kendi şeyhleri Ali Havasî Hazretlerinin dahi muvafakatı olduğunu beyan buyurmuştur.

وَاللَّهُ سُبْحَانَهُ أَعْلَمُ

(Meşahirü'n-Nisâ cilt 1, sahife 227, Dârü'l tab'atü'l âmire)

Merhum Hacı Zihni Efendi'nin Meşahirü'n- Nisâ ünvanlı eserinden nakl ettiğimiz bu satırlarda beyan olunan 1255 senesi ile kitabın sahifesinin kenarına haşiye olarak kaydedilen 1294 senesi ile sevgili Üstadımızın tarihi-i veladetlerine; ikincisi, yani 1294 tarihi ise besmele-i hayatlarına bâşladıkları tarihtir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ 1294

مِنْهُ أَوْصَافُ الْمَهْدِيِّ الْمُنْتَظَرِ فِي آخِرِ الزَّمَانِ حَدِيثٌ :
 لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ طَوَّلَ اللَّهُ ذَلِكَ الْيَوْمَ حَتَّى
 يُبْعَثَ فِيهِ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي لِيُوَاطِئُ اسْمَهُ اسْمِي وَاسْمُ أَبِيهِ
 اسْمُ أَبِي يَمَلٍّ أَوْ رَضَ قِسْطًا وَعَدَّ كَمَا مَلِئْتُ ظُلْمًا وَجُورًا

Ebu Davud Taberânî an İbn-i Mes'ud (R.A.) âhîrzamanda çıkması beklenen Mehdi'nin (R.A.) vasıfları:

Hadis-i Şerif meâli: **"Dünyanın yıkılmasına yalnız bir gün kalsa Cenab-ı Hak o günü uzatırdı. İsmi ismime ve babasının ismi babamın ismine uygun gelen birini gönderir.. O zât, haksızlık ve adâletsizlik ile doldurulan yeryüzünü hak ve adâletle doldurur."**(27) Halbuki, mir'at-ı Peygamber

(27) Geçen sahifeden evliyâullah, Zât-ı Pak-ı Risalet-penah'ın mir'at-ı İlâhî olduğunu beyan etmektedirler. Biz burada ifade-i riyaziyenin kat'iyetine dayanarak bu beyan-ı âlinin hakikatini göstereceğiz.

Ayrıca yukarıdaki Hadis-i Şerifte, Hazret-i Mehdi'nin ismi Peygamberimiz (A.S.M.) ismine, babasının ismi de babasının ismine uyacağı gayet yüksek bir belağatla ifade buyurulmuştur. Yalnız dikkat etmek lâzımdır ki: Ha-

dis-i şerifte bu manayı gösteren yani tevafula uymak mânasını نواطوء kelimesiyle irad buyurulmuş olup, tetabuk kelimesi ihtiyar edilmemiştir .

Çünkü tetabuk kelimesiyle irad buyurulmuş olsaydı Hazreti Mehdi'nin isminin aynen Muhammed veya Ahmed olması icab edecek o zaman itiraza mahal kalmayacaktı, herkes tasdik edecekti. Halbuki böyle olsa yani hâdis-i istikbâliye bir derece perdeli ve kapalı olmazsa teklif kalkar, ihtiyar kalkar. O zaman bu dâr-ı dünyanın bir dâr-ı imtihan ve tecrübe olmasının mânâ ve hikmeti kalmazdı.

(A.S.M.) olduğu pek bâriz ve ednâ bir fırsata mahal bırakmayacak derecede tevafuk hâtikasıyla ve sırr-ı teklif hikmetine muvafık olarak verilmektedir.

Âyinedir bu âlem herşey hak ile kaim

Mir'at-ı Muhammed'den Allah görülür daim

Lafza-i Celâli âyine karşısına koyarak Allah, Muhammed

66 2 132 66 132

Peygamberimiz risalet noktasında mir'at-ı İlâhîdir.

قَالَ الْبَسْطَامِيُّ فِي الْجَفْرِ قَالَ عَلِيٌّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ إِذَا انْقَدَّ حُرُوفُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ يَكُونُ هُوَ أَوَّلُ وَ دَهْ الْمَهْدِي

قَالَ الْعَارِفُ الْبَسْطَامِيُّ فِي الْجَفْرِ هَذِهِ الدَّرَةُ الْيَتِيمَةُ وَالْحِكْمَةُ الْقَدِيمَةُ

سَتَدْخُلُ فِي بَابِ سَبَبٍ إِلَى مَكْتَبٍ أَدَبٍ لِيَقْرُوا لَوْحَ الْوُجْدِ ثُمَّ يَخْرُجُ مِنْهُ

وَيَدْخُلُ إِلَى مَكْتَبِ التَّسْلِيمِ لِيُطَالَعَ لَوْحَ الْمَشْهُودِ وَالظَّاهِرِ

هُوَ مِنْ جِهَةٍ أَدَبٍ حَسَنِيٍّ وَجِهَةٍ مَحْسِنِيٍّ

Bayezid-i Bistamî, cifirde Hazret-i Ali'nin dediğini beyan ediyorlar. Yine Ârif-i Bistamî beyan ediyorlar: "Şu dürr-i yetime ve hikmet-i kadime, levh-i vücudu okumak için mekteb-i edebe sebep kapısından girer, sonra oradan çıkarak levh-i şuhûdu mütalaa için mekteb-i teslime dahil olur. Azher olan Mehdi; baba cihetinden Hasanî (R.A.), ana cihetinden Hüseyinî'dir (R.A.).

265 الْكُرْدِي 132+2= 264 مُحَمَّدٌ 132 Ayine karşısına konularak مُحَمَّدٌ 132

Binaenaleyh bu Zât da risalet yani tebliğ vazifesinde mir'at-ı Peygamberî olup Zât-ı Pâk-ı Risaletin katıksız tercümanıdır.

Not: Büyük sayılar yanında küçük kusurâtın kıymeti yoktur.

Cismaniyet Noktasında Veraset

مُحَمَّدٌ =92 Âyine karşısına koyarak مُحَمَّدٌ =92

بَدِيعُ الزَّمَانِ =184

Binâenaleyh, bu Zât, cismaniyet noktasında mir'at-ı Peygamberî'dir. (A S M.)

Hazreti Peygamberin yaşı 62

Hükmî yaşı 30

92 (HÂŞİYE)

Yekünü 92 eder ki, Peygamber Efendimizin hem hakikî hem de hükmî yaşını göstermiş olur. Sinn-i Peygamber: 62, sene-i kameriye-i hicriye ile; 63, sene-i kameriye ile; 30, devr-i hulefâ-i raşidîn, yanî keyfiyet-i hilafet-i Nübüvvet.

قِيلَ يُوْلَدُ فِي فَارِسَ وَهُوَ خَمَاسِيُّ الْخَدِوَقْدَ أَتَاهُ اللَّهُ فِي حَالِ
الطُّفُولِيَةِ الْحِكْمَةِ وَفَصَلَ الْخِطَابِ وَقِيلَ يُوْلَدُ فِي جَزِيرَةِ الْعَرَبِ
فَأَوَّلُ مَنْ يَشُمُّ رِيحَتَهُ طَائِفَةٌ مِنْ أَرْبَابِ الْقُلُوبِ عَلَى أَسْرَارِ الْغُيُوبِ
حَدِيثُ : الْمَهْدِيُّ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ يُصْلِحُهُ اللَّهُ

HÂŞİYE Hazret-i Peygamber'in (A.S.M) hakikî yaşı ile hükmî yaşı, doksan iki eder. Muhammed kelime-i mübarekesine tevafuk ettiği gibi, iki Muhammed'de, yâni şeddesiz, Bediüzzaman kelimesine tevafuk ediyor.

فِي لَيْلَةٍ أَيْ يُهَيِّئُهُ تَعَالَى لِلْحُكْمِ بَيْنَ الْخَلْقِ وَ يُفِيضُ عَلَيْهِ الْعِلْمَ
وَلَيْسَ ذَلِكَ بَتَّانٍ وَ تَرْبِيَّةٌ فَقِيلَ إِنَّهُ يَصِيرُ اسْمُهُ مِنْصَرَفًا فِي الْعِلْمِ
وَالْكُونِ بِأَسْرَارِ الْحُرُوفِ وَقَالَ الْبِسْطَامِيُّ وَمَنْ فِيهِمْ سِرُّ الْعَيْنِ اِطَّلَعَ
عَلَى أَسْرَارِ الْعُلُومِ الْحَرْفِيَّةِ وَالْمَعَارِفِ أ هَيْئَةً وَلِهَذَا كَانَ جَدُّ الْمَهْدِيِّ
عَلِيًّا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ مِنْ أَعْلَامِ الصَّحَابَةِ بِدَقَائِقِ الْعُلُومِ وَلَطَائِفِ
الْحُكْمِ وَمِنْ أَجْلِ عِلْمِهِ عِلْمَ أَسْرَارِ الْحُرُوفِ أ تَرَى أَنَّ الْعَيْنَ قَدْ
وَقَعَتْ فِي مِفْتَاحٍ وَمِنْ أَبْرَزِ أَمَارَاتِ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ اِنْتِشَارُ عِلْمِ
الْحُرُوفِ كَذَا فِي رُمُوزِ أَحَادِيثِ وَشَرْحِهِ

حَدِيثُ: نَحْنُ سَبْعَةٌ وَلَدِ

عَبْدِ الْمُطَّلِبِ جَادَ ° أَصْلَ الْمَحَبَّةِ صِرْنَا أَهْلَ الْجَنَّةِ أَنَا وَحَمْزُهُ وَعَلِيُّ
وَجَعْفَرُ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ وَ الْمَهْدِيُّ وَ قَالَ الْحَافِظُ ابْنُ الْعَرَبِيِّ
وَهُوَ لَيْسَ بِأَبْنِ عَرَبِيٍّ كَمَا يَتَوَهَّمُهُ جَاهِلُ الْعَبِيِّ فَيُشِيرُ أَنَّهُ يُعْطِيهِ
الْمُرْتَبَةَ الْفُطَيْنِيَّةَ وَالْمُنْقَبَةَ اِلِلْاجْتِهَادِيَّةَ الْعَوْثِيَّةَ بِالْجَذْبَةِ وَالرَّهْبَةِ
الصِّمْدَانِيَّةِ يَلْبِسُهُ وَجْهَهُ مِنْ تَعَلُّمِهِ فِي مَقَامِ كَرِهِ الْهَيْئَةِ الْفَرْدَانِيَّةِ

وَجَدُّهُ كَمَا حَصَلَتْ هَذَا الْغَايَةِ الْعَلَى عَلَى مَا ذَكَرَهُ اللَّهُ سُبْحَانَهُ .
مَا كُنْتُ تَدْرِي مَا لِكِتَابٍ وَ آيْمَانُ .

Fars'ta, Arab memleketlerinde, başka bir yerde doğacağı, humâsiyül-hadd yâni, uzun boylu olacağı ve kırmızı yanaklı olacağı söylenmektedir. Daha küçüklüğünde, Cenab-ı Hak O'na çok ilim ve çok amel ihsan edecektir. Cezîretü'l-Arab'ta doğacağını söyleyen de vardır. Gaybîlerin esrarına vâkıf ehl-i kalbden bir tâife, ilk def'a onun kokusunu alacaklardır, O'ndan haberdar olacaklardır. ^(Haşiye)

Hadis-i Şerif meali: **"Mehdi (R.A.), bizden Ehl-i Beyt'tir. Cenâb-ı Hak O'nu bir gecede ıslah edecektir. Yâni, Cenâb-ı Hak O'nu halk arasında hükmetmek için teenni ve terbiyeye ihtiyaç göstermeden, bütün ilimleri bir gecede ifâza edecektir."**

Esrar-ı huruf ile ilm-i mükevvenatta mutasarrıf olacağı da söylenmektedir. Ârif-i Bistâmî (Kuddise Sırruhu) buyuruyorlar:

“ nın sırrını anlayan bir insan, ulûm-u harfiye ve maarifi

İlâhiyenin esrarına muttali' olur. İşte bunun için Mehdi'nin ceddî Ali (R.A.) ilimlerin inceliklerini ve hikmetlerin letâifini bilmek cihetiyle Sahâbe- Kirâm'ın en alimi idi. Âshab-ı Resulullah içinde kendine hâs bir mevkîi vardı. İlm-i esrar-ı hurufa vâkıf olması, İmam Radiyallahü Anh'ın ilimler cümlesin-

^{Haşiye} Bu husus Sikke-i Tasdik-i Gaybî; birinci, ikinci sayfalarında izah edilmektedir. Müracaat edilsin.

dendir. Görülmüyor mu ki, İlm-i İlâhiye işâret eden harfî, İmam-ı Ali'nin isminin evvelinde yer almış bulunmaktadır.^(Haşiye) İlm-i hurufun intişarı, Mehdi'nin çıkmasının en büyük emaresidir.”

Hadis-i Şerif meali: **"Biz Abdülmuttalib'in evladları, ceddin seyyidleri, yedi kişiyiz: Ben, Hamza, Ali, Ca'fer, Hasan, Hüseyin, Mehdi'dir."** Bu hadîs, İbn-i Mâce, Nesâî'nin tarafından Hazret-i Enes Radıyallahu Anh'dan tahrir edilmiştir. Hâfız ibn-i Arabî, Câhil-i Gaybî'nin tevehhüm ettiği gibi, İbnü'l-Arabî olup, Şeyh Muhyiddîn-i Arabî Hazretleri değildir.

وَالْمَهْدِيُّ فِي زَمَانِهِ أَفْقَهُ الْمَهْدِيِّينَ وَاكْمَلُ الْمُجْتَهِدِينَ فِي أُمُورِ الدِّينِ

^{Haşiye} Şâyân-ı dikkattir ki, **İmam-ı Ali'nin isminin evvelinde yer alan**

harfî, sevgili Üstadımızın isminde ikinci olarak gelmiştir.

Not: Bu iki zâtı birbirine karıştırmamak için aralarında şöyle bir fark mevcuttur. Muhyiddîn-i Arabî Hazretleri kasd edilince, harf-i târifsiz "İbn-i Arabî"; Abdülkerim ibnül-Arabî, İbnü'l-Arabî Hazretleri ise, harf-i târif ile "İbnü'l-Arabî" şeklinde yazılır ki; bu zât "Şeyh-i Ekber" olmayıp, muhad-disin-i kiramdan Tirmizî şârih-i muhteremî "Abdülkerim İbnü'l-Arabî" Hazretleri'dir. Ehâdis-i Şerife'yi izah zımında şu mütalaaları beyan etmek-tedir. Hazret-i Mehdi'ye, kendi sun'u olmadan Samedânî bir ceht ve ilâhî bir cezbe ile en yüksek bir mertebe-i kutbiyet ve en büyük bir menkıbe-i ictihadiye vereceği, hadisler işaret ediyorlar. Çalışması kazanma ile değil, emin maka-

mında bunu verir. Cenâb-ı Hak'kın, مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا لِكِتَابُ وَ أَيْمَانُ bu-
yurmasına binâen bu inâyet İmam-ı Ali'de vâkî' olmuştur.

وَهَذَا يَدُلُّ عَلَى كَمَالِ عَظَمَتِهِ وَجَمَالِ بُنْيَتِهِ وَرَفْعَةِ مَرْتَبَتِهِ وَمَزِيَّةِ مَنْزِلَتِهِ
 حَدِيثُ: الْمَهْدِيُّ رَجُلٌ مِنْ وَلَدِي ابْنِ أَرْبَعِينَ سَنَةً كَانَ وَجْهُهُ كَوَكْبٍ
 دُرِّيٍّ يَمْلَأُ أَرْضَ عَدْنٍ كَمَا مَلَأَتْ ظُلُمًا...

يَرْضَى خِلَافَتَهُ أَهْلُ أَرْضِ وَ أَهْلُ السَّمَاءِ وَالطَّيْرِ فِي الْجَوِّ
 حَدِيثُ: يَطْلُعُ نَجْمٌ مِنَ الْمَشْرِفِ قَبْلَ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ لَهُ ذَنْبٌ يَضِيءُ
 حَدِيثُ: الْمَهْدِيُّ مِنْ وَلَدِ ابْنَتِي أَرْبَعِينَ سَنَةً وَجْهُهُ كَوَكْبٍ دُرِّيٍّ فِي حَدِّ
 أَيْمَنِ خَالٍ سُودٍ عَلَيْهِ عَبَائَتَانِ قَطُوبَيَتَانِ كَأَنَّهُ مِنْ رِجَالِ
 بَنِي إِسْرَئِيلَ يُخْرِجُ الْكُنُوزَ وَيَفْتَحُ مَدَائِنَ الشَّرِكِ

Hazret-i Mehdi (R.A.) zamanındaki mehdilerin en yükseği ve umûr-u dinde müctehidlerin en mükemmeli olacaktır. Bu da mişârünileyhin azametinin kemâline, cemâlinin şerefine, mertebesinin yüksekliğine ve derecesinin meziyetine delalet eder. (Hâşiye ²⁸)

²⁸ Bu cihet güneş gibi âşıkâr bir hakikattir. Ki, O zât-ı zihavârik daha hâl-i sabavetinde iken ve hiç tahsil yapmadan, zevâhiri kurtarmak üzere, **üç aylık bir tahsil müddeti ulûm-u evvelîn ve ahîrîn, ledünniyat ve hakâik-ı eş-yaya, esrar-ı kâinata ve hikmet-i İlâhiyeye vâris kılınmıştır** ki, şimdiye kadar bir şeyle bir mazhariyet-i ulyâya kimse nâil olmamıştır. Bu hârîka-i ilmiyenin işi asla mesûk değildir. Bu cihet, Risale-i Nur'u anlayarak okuyanlara mâlumdur.

Hadis-i Şerif meali: "Mehdi, evlâdımdan kırk yaşında bir şahısdır. Yüzü, necm-i ziyadar gibi; onca zulm ve haksızlık ile doldurulan yeryüzünü, hak ve adâletle doldurur. Hilâfetine; yerdekiler, göktekiler ve hatta havadaki kuşlar bile râzı olacaklardır. "

Hadis-i Şerif meali: "Mehdi (R.A) çıkmasından önce, şarktan, parlak kuyruğa sahip bir yıldız doğacaktır." (Hâşiye-²⁹)

Hadis-i Şerif meali: "Mehdi (R.A.), evlâdımdan kırk yaşında biridir. Yüzü necmi ziyadar gibidir. Sağ yanağında siyah bir ben vardır. Üzerinde iki pamuklu hırkası bulunur. Bu halife, benî-İsrâil erkeklerine benzer. Hazineleer istihrac edip, şirk medîne'lerini feth edecektir." (Hâşiye-³⁰)

وَوَصَفَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثِقْلًا فِي لِسَانِهِ وَضَرَبَ فَخْذَهُ
الْيَسْرَى بِيَدِهِ الْيُمْنَى إِذَا ابْطَأَ عَلَيْهِ الْكَلَامُ اسْمُهُ اسْمِي وَاسْمُ أَبِيهِ اسْمُ أَبِي
وَعَنْ كَعْبٍ أَوْ حَبَّارٍ أَنِّي أَجِدُ الْمَهْدِيَّ مَكْتُوبًا فِي أَسْفَارِ أَنْبِيَاءٍ مَا فِي
عِلْمِهِ ظُلْمٌ وَ عَيْبٌ وَعَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ لَيُخْرِجَنَّ رَجُلٌ مِنْ

²⁹ O yıldız, Birinci Harb-i Umumide, Risale-i Nur'un ilk intişarı anlarında zuhur etmiştir. Bu senede görenlere şâyân-ı dikkattır.

³⁰ Hazret-i Üstada dikkat edenler, sağ yanağındaki siyah beneği kolaylıkla görebilirler. İki pamuklu hırkası olup, hâl-i sabâvetinden beri acib ve başkala-ra benzemeyen bir giyime sahip olup, Hadis-i Şerif'i fi'len tasdik etmektedir. Lisanandaki sıklet ise, kendisi ile görüşenlere mâlumdur. Ve kırk yaşında Risale-i Nur'un te'lifine meşgul olup, mukaddes vazifesine, imân-ı tahkikinin neşri vazifesi başlamıştır.

وَلَدِي عِنْدَهُ اقْتَرَابُ السَّاعَةِ حَتَّىٰ حِينَ يَمُوتُ قُلُوبُ الْمُؤْمِنِينَ كَمَا
يَمُوتُ ۖ أَوْ بَدَانُ لِمَا لِحَقَّهُمْ مِنَ الشَّدَّةِ وَضُرِّ الْجَوِّ وَتَوَاتُرِ الْفِتَنِ
وَالْتَّلَاحِمِ الْعِظَامِ وَمَاتَةِ السُّنَنِ وَأَحْيَاءِ الْبِدَىٰ وَتَرَكَ أَمْرِكِ أَمْرٍ بِالْمَعْرُوفِ
وَالنَّهْيِ عَنِ الْمُنْكَرِ فَيَحْيِيَ اللَّهُ بِالْمَهْدِيِّ ابْنَ عَبْدِ اللَّهِ السُّنَنِ الَّتِي
مَا تَتَّ السُّنَنِ الَّتِي أُمِتَتْ وَيَسُرُّ لِعَدْلِهِ وَبَرَكَتِهِ قُلُوبُ الْمُؤْمِنِينَ
وَيَتَأَلَّفُ إِلَيْهِ عَصَبُ مِنَ الْعَجَمِ وَقَبَائِلُ مِنَ الْعَرَبِ فَيَبْقَىٰ عَلَىٰ
ذَلِكَ سِنِينَ لَيْسَتْ بِالْكَثَرَةِ دُونَ الْعَشْرَةِ ثُمَّ يَمُوتُ ۖ

Nebiy-i Ekrem Sallallâhü Aleyhi Vesellem Efendimiz Hazretleri, Mehdi'yi vasf ederlerken: **“Lisanında ağırlık olacağı ve ifâde-i merama müteazzir olduğu zaman, sağ eliyle sol uyluğuna vuracağını”** bildirmişlerdir. Ve “ismi ismime, babasının ismi babamın ismine uyacaktır” buyurmuşlardır. Peygamberan-ı i'zâmın kitaplarında mezkur olduğuna nazaran; **“Mehdi'nin ilminde zulm olmayacağı”** Ka'bu'l Ahbâr'dan rivâyet olunmuştur. (Hâşiye-³¹)

³¹ Bütün bu ta'dad edilen, aynen bitamamiha çıkmış. Hakikaten Arab milletinden olmayan Türk milleti ve Kürdler ve Arap Milletinden bazı kabileler, kendisiyle ülfet edip, Risale-i Nur'a senelerden beri bu hal devam etmektedir.

Şu bir hakikattır ki: Risale-i Nur namındaki âsâr-ı âliye, her türlü zulm ve ayıblardan müberra olarak te'lif edilmiştir. Eserlerde hiçbir şahsa müdahale edilmemiştir, hiçbir kitaptan alınmamıştır, hiçbir

İmam-i Ali (R.A) şunları söylemiştir: "Kıyamet yakınında; zarar, açlık, katl, fitneler, büyük harbler, sünnetler kalkıp yerlerini bid'atların işgal ettiği, emr-i bil'mâruf ve nehy-i anil'münkeri terk dolayısıyla bedenin öldüğü gibi kalblerinde öldüğü hengâmede, şüphesiz, evlâdımın bir zât çıkacak. İşte, Cenâb-ı Erhamürrâhimîn, ölmüş, öldürülmüş olan sünnetleri, Mehdi ibn-i Abdullah ihyâ edecek; Onun adâleti ve bereketiyle mü'minlerin kalbleri ferhân olacak ve Ona Arab milletlerinden başka bir cemaat ve Arab Milletinde de bazı kabileler ülfet edecek, senelerce böyle kalacak çok değil, on'dan da aşağı değil."

أَنْصَارُ الْمَهْدِيِّ أَهْلُ السَّنَةِ وَالْجَمَاعَةِ وَأَنْصَارُ الدَّجَالِ أَهْلُ الْكُفْرِ
وَالْبِدَإِ انَّ الْمَهْدِيَّ إِذَا خَرَجَ لِيَفْرُجَ بِهِ الْمُسْلِمُونَ خَاصَّتْهُمْ وَعَامَّتْهُمْ
وَلَهُ رِجَالٌ يَقِيمُونَ دَعْوَتَهُ وَيَنْصُرُونَهُ هُمُ الْوُزَرَاءُ لَهُ يَتَحَمَّلُونَ ثِقَالَ
الْمَمْلَكَةِ وَيُعِينُونَهُ عَلَى مَا قَلَّدَهُ اللَّهُ وَقَالَ الشَّيْخُ أَكْبَرُ فِي
فَتْوَحَاتِهِ قَدْ اسْتَوَزَرَ اللَّهُ الْمَهْدِيَّ لَطَائِفَةِ حَبَاهُمُ اللَّهُ تَعَالَى فِي
عِبَادِهِ مَكْنُونٌ غَيْبِهِ أَطْلَعَ كَشْفًا وَشُهُودًا عَلَى الْحَقَائِقِ وَمَا أَمَرَ اللَّهُ
فِي عِبَادِهِ فَلَا يَفْعَلُ الْمَهْدِيُّ إِلَّا بِمُشَاوَرَتِهِمْ وَهُمْ عَلَى قَدَامِ

eserden alınmamıştır. Ve Ona kimse ayb isnad edememiş; çok mütefekkir ve âlimlerin ellerinden geçtiği halde نَظَرُ فِيهِ denilmemiş. Böylece, yalnızca Kur'an-ı Hakim'in meali olan, Risale-i Nur, her türlü zulm ve ayıbtan müberra olarak saha-i intişara vaz' edilmiştir.

رَجَالٌ مِنَ الصَّحَابَةِ الَّذِينَ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ وَهُمْ مِنْ
 أَعَاجِمٍ لَيْسَ فِيهِمْ عَرَبِيٌّ لَكِنْ يَتَعَلَّمُونَ أَلَّا بِالْعَرَبِيَّةِ لَهُمْ
 حَافِظٌ مِنْ غَيْرِي جَنَّبَهُمْ مَا عَصَى اللَّهَ قَطُّ. هُمْ أَحْصُ الْوُزَرَءِ

Mehdi'nin yardımcıları, Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat, Deccalın ise, ehl-i dalâlettir. (32)

Hazret-i Mehdi'nin çıktığı zaman, avam ve havas bütün Müslümanlar sevineceklerdir. Mehdi'nin, Allah için çalışan ve dâvetini ikâme eden ve Ona vazifesinde yardım eden adamları vardır. Onlar, Mehdi'nin vezirleridirler, memleketin ağırlıklarını üzerlerine alırlar. Cenâb-ı Hak'kın, Mehdi'ye tâhmil etmiş olduğu vazifelerinde yardım ederler.⁽³³⁾

Şeyh-i Ekber, Fütûhat'ında şu mâlumat-ı mühimmeyi vermektedir: “Cenâb-ı Hak Mehdi'ye meknûn-u gaybında gizlediği bir taifeyi vezir kılacak. Onlar hakikatlerde ve kullarına emr etmiş olduğu hususlarda keşf ve şuhuda muttali kılacak; Hazret-i Mehdi onlara danışmadan bir şey işlemeyecek. Onlar; Ashab-ı

³² Bu da görülmüyor mu ki: Ehl-i dalâlet ve sefâhet, deccalın fitnesine seve seve tâbi' olup, hâlen onu muhafazaya çalışmaktadırlar. Bu Zâtın ensârı ise, imânları için bu dâvâya atılmış fâzıl ve necib kimselerdir.

³³ Bunun en güzel örneği, yıllarca devam-ı mahkemelere verilmesidir. Kendilerine yapılan bunca ihanetlere rağmen kat'iyen dâvâlarından bir hatve geri çekilmemişler ve vazifelerinde, ne bir maksad-ı fâni gözetmişler ne de bir takdir beklemişler. Hâlisen livechillâh, varlıklarını Allah ve Resûl ve Onun sevgili memuru uğrunda fedâ etmişlerdir.

Resûlullah'tan, hakk-ı âlilerinde **اللَّهُ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ** "Allah ile olan ahdlерinde sâdık çıktılar" (Sûre-i Ahzab, âyet 23) buyurulan bir cemaat-ı zîşânın ka'belerine vâsıl olabilmіş insanlardır."

"Hem onlar, Arab milletlerinden başka milletlerden olacaklardır. İçlerinde Arablardan olan yok; fakat, ancak Arapça ile konuşacaklar. Bunların kendi cinslerinden olmayan muhafızları, melâike-i kiram (gibi) vardır." ⁽³⁴⁾

ثُمَّ قَالَ: هُوَ الْوَزْرَاءُ يَزِيدُونَ عَنْ تِسْعَةٍ وَيَنْقُصُونَ عَنْ خَمْسَةٍ
وَقَالَ الشَّيْخُ فِي آخِرِ مَنْ قُتِلَتْ حَاتِهِ أَنَّهُ يَحْكُمُ بِمَا أَلْقَى إِلَيْهِ مَلِكٌ أَلْهَامُ
مِنْ شَرِيعَةٍ وَذَلِكَ أَنَّهُ يُلْهِمُ الشَّرَّ الْمُحَمَّدِيَّ فَيَحْكُمُ بِهِ كَمَا أَشَارَ إِلَيْهِ
حَدِيثُ الْمَهْدِيِّ يَقْتَصِرُ أَثَرُهُ يَخْطِي بِهِ فِطْرَتَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ص م
أَنَّهُ مُتَّبَعٌ مُبْتَدٍ وَأَنَّهُ مَعْصُومٌ فِي حُكْمِهِ فَعَلِمَ أَنَّهُ يَحْرُمُ عَلَيْهِ الْقِيَاسُ
مَعَ وَجُودِ النُّصُوصِ الَّتِي مَنَحَ اللَّهُ أَيَّاهَا عَلَى لِسَانِ مَلِكٍ أَلْهَامُ

Sonra, Şeyh-i Ekber (Kuddise Sırruhu) Hazretleri devam ederek: "Bu vezirler, dokuzdan fazla beşten aşığı değildirler." demektedir. Şeyh-i Ekber Hazretleri, Fütûhat'ın nihayetinde şu mâlumatu da veriyorlar: "Hadis-i Mehdi'nin işâret ettiği gibi

³⁴ Evet, bu da aynen vâkidir. Risale-i Nur kahramanı sevgili ağabeyimiz **Husrev, Ahmed Feyzi, Mehmed Feyzi** ve ebediyete intikal eden etmiş olanlardan **Hâfız Ali** ve **Hasan Feyzi** ağabeylerimiz gibi kahramanlar bu tufana mazhar olan zevattandı. (Rahmeten aleyhim, rahmeten vâsiaten)

melek-i ilhamın kendisine ilka ettiği esaslarla hükmeder. Böylece melek Şeriat-ı Muhammediyeyi (A.S.M.) ilham eder; artık Mehdi'de hükmünü icra eder. Hadis-i Mehдинin buna işâret ettiği gibi; Mehdi de eserime tabi olacak ve onda hataya düşmeyecek buyrulmaktadır. ⁽³⁵⁾

İşte Zât-ı pâk-ı Risalet Sallallâhü Aleyhi Vesellem Efendimiz Hazretleri: **“Mehdi'nin (R.A.) metbu' olup, mübtedi' olmayacağı ve bunun için hükmünde mâsum olduğunu”** bildirmiştir. Buradan anlaşılıyor ki: Cenâb-ı Hak'kın melek-i ilham vasıtasıyla bahş ettiği delâilin bulunmasıyla, Ona yine kıyas haram olmuştur.

Hulle-i irfanın kendisine tevdi' tarihi ve 1900 sene-i miladi-sinin 1320-1316 karşılığı olup; âyet-i Kur'aniye ve ehâdis-i şerifenin pek ziyade itibarına mazhardır. Yirminci asrın mebdei 1351, Denizli adâleti 1362, Risale-i Nur'un te'lifinin hâtimesi 1364-1379. Birçok âyet-i kerimenin lisan-ı riyâziyesiyle ifâde buyrulan bu tarih, inşâallah, inkişaf ve fütûhat tarihi olacaktır.

بَلْ حَرَّمَ اللَّهُ لِبَعْضِ الْمُحَقِّقِينَ الْقِيَّاسَ عَلَى أَهْلِ اللَّهِ لِكُونَ رَسُولِ اللَّهِ
 ﴿ ص م ﴾ مَشْهُودًا لَهُمْ فَأَذْأَشْكُوَافِي حَدِيثٍ أَوْ حُكْمٍ رَجَعُوا إِلَيْهِ
 فَأَخْبَرَهُمْ بِأَمْرِ الْحَقِّ مُشَافَهَةً وَيَقْظَةً وَصَاحِبُ مَشْهَدٍ يَحْتَاجُ
 إِلَى تَقْلِيدِ أَحَدٍ مِنْ أُمَّةٍ غَيْرِ رَسُولِ اللَّهِ ﴿ ص م ﴾ ﴿سَعَفِ الرَّاعِبِينَ﴾

³⁵ Bu da, âyet-i kerimenin riyaziyesiyle beyan buyrulmaktadır.

هُوَ مِنَ الْبُتُوسِ سَلِيمٌ عَزِيزٌ عَلَى الْقُلُوبِ مِلْحُ الشَّرُوقِ وَالْغُرُوبِ
شَيْخٌ فَإِنَّهُ يَعْرِفُهُ أَهْلُ الْعِرْقَانِ ﴿غرائب ا حَادِث﴾

حَدِيثُ : الْمَهْدِيُّ مِنْ أَجْلِ الْجَهَةِ أَيْ مُحَسَّرُ الشَّعْرِ مِنْ مُقَدَّمِ رَأْسِهِ
أَيْ طَوْلُهُ طَوٌّ مُعْتَدٍ يَمْلَأُ رِضَ عَدٍّ كَمَا مِلَّتْ ظِلْمًا وَجُورًا

يَبْقَى سَبْعَ سِنِينَ ﴿جَامِعِ الصَّغِيرِ﴾

وَفَتَحَ الْمَدِينَةَ وَهِيَ الْقِسْطُنُطِينَةُ مِنْ يَدِ السُّفْيَانِ وَإِذَا خَرَجَ أَمَامُ
الْمَهْدِيِّ فَلَيْسَ لَهُ عَدُوٌّ إِلَّا الْفُقَهَاءُ خَاصًّا وَالسَّيْفُ وَلَوْ السَّيْفُ
فَتَى الْفُقَهَاءُ بَقْتَلَهُ وَكَنَّ اللَّهُ تَعَالَى يَطْهَرُ بِالسَّيْفِ وَالْكَرَمِ فَيُطِيعُونَ
لَهُ وَيَخَافُونَهُ فَيَقْبَلُونَ حُكْمَهُ بِغَيْرِ إِيْمَانٍ بَلْ يَضْمُرُونَ خِلَافَهُ

“Ve hatta bazı muhakkıkîn-i ulemâ, kıyasın bütün ehlullahta haram olduğunu beyan etmişlerdir. Çünkü Resûlullah Sallallâhü Aleyhi Vesellem, onlara aynen görünmektedir. Onlar, bir hadîsin veyahud bir hükmün sıhhatinden şek ederlerse, Resûlullâh'a müracaat ederler. Resûlullâh da onlara şifâhen ve yakazeten doğrusunu haber verirler. Sahib-u meşhed tabir edilen bu gibi kibar evliyâullah, Resûlullâh'tan başka hiç bir imamı taklide ihtiyaçları yoktur.”

-İs'âfu'r-Râgibîn-

“Mehdi fakirdir, selimdir. Yani bütün ayıb ve afetlerden müberrâdır, azizdir. Şark ve garbın melihi yâni, güzeli

ve câzibelisidir. İhtiyar yaşında olacâktır. Onu ehl-i irfan bilir yâni, herkes Onu tanıyamaz, ancak nûr-u imân ile bilinir.”

-Garâibü'l-Ehâdîs-

Mehdi, İstanbul şehrini Süfyanın elinden alacak. İmam-ı Mehdi çıktığı zaman, hassaten fukahâ Ona düşman olacak. Onun kılınıcı kardaşlarıdır.. elinde kılınıcı olmasa idi, yâni kardaşları olmasa idi, zamanın fukahâsı Onun katliyle fetva verirdi. Lâkin Cenâb-ı Hak Onu keremiyle ve kılıncı ile tathir edecek; onlar, Ona itaat edeceklerdir. Hükümünü, inanmayan da kabule mecbur olup, aksini izmar edecekler.⁽³⁶⁾

وَحَاصِلُهُ أَنَّ فَضِيلَةَ الْمَهْدِيِّ مِنْ جِهَةِ صَبْرِهِ فِي شِدَّةِ الْفِتَنِ وَزِيَادَةِ
الْكُرُوبِ يَفَارِقُ الرُّومَ وَمُحَاصِرَةَ الدَّجَالِ لَهُ إِ مِّنْ زِيَادَةِ
الشَّوَابِ وَالرَّفْعَةِ عِنْدَ اللَّهِ ﴿ اسْعَافِ الرَّاغِبِينَ ﴾

حدیث

اِنَّ سَعِيدَ الْاَمْنِ جُنْبُ الْفِتَنِ قِيلَ ثَلَاثًا وَلَمْ يَنْ اِبْتَلَى فَصَبَرَ قَوَاهَا ثُمَّ وَاَهَا

Velhâsıl: “Mehdi’nin efdaliyeti, bütün kederlere ve şidetli fitnelere gösterdiği azâmî sabır cihetiyledir. Rum’dan

³⁶ Zamanımızın ilim mevkiini işgal eden gâfillerde bu hâli müşahede ediyoruz. Sevgili ve mübarek Üstadımıza karşı takındıkları tavır ve hareketler, Ona karşı alınan cephe, bu beyanatın musaddakı oluyor. Buna mukabil, Hazret-i Üstadımızın kardaşları mukavemet etmekte ve bütün cephesiyle Üstadlarının hukuklarını muhafaza etmektedirler.

yâni; Türklerden (çünkü, eskiden Türkiye'ye diyâr-ı Rum deniliyordu) ayrılmayacak ve Deccalın muhasarası üzerinden kalkmayacaktır. Yoksa Mehdi'nin efdaliyeti, sevab ve indallah mertebesinin rıf'atı sebebiyle değildir.”⁽³⁷⁾

İs'âfu`r-Râgibîn

Hadis-i Şerif meali: “Said.. Said.. Said fitnelerden muhafaza edilendir. Üç defa tekrar buyurulmuştur. O ibtilâ olunur ve sabreder. İşte O zayıf ve sakalsızdır... Sonra O zayıf ve sakalsız kelimesinin birçok mânâları olup, burada Hadis-i Şerifin insan riyazesinde ima edilen husus nazar-ı itibara alınmıştır.”⁽³⁸⁾

حدیث : سَيَطُولُو عَلَيْكُمْ رَايَا سُودٌ مِنْ قَبْلِ خُرَاسَانَ
فَأُتُوها حَبَوًّا عَلَى الثَّلَجِ فَإِنَّهُ خَلِيفَةُ اللَّهِ الْمَهْدِيِّ

³⁷ Bütün hayatı boyunca yaptığı mücâhede, meydandadır. Bu derece bir kanaat-ı hârikulâde ile mücâhede ancak bu Zâtın mücâhedesini olabilir. Evet, ibarenin gösterdiği gibi, Türkler'den ayrılmamış ve yakın zamana kadar Deccalın muhasarası üzerinden kalkmamıştır.

³⁸ إِنَّ السَّعِيدَ كَمَنْ جُنِبَ الْفِتْنَةِ cümle-i cemilesi Hadis-i Şerif'te üç defa tekrar nazar-ı dikkati bu ism-i pâk'ın sahibine şiddetle tevcih etmekte olduğu gibi; O zâtın icrâ-yı faaliyette bulunacağı tarihleri ve ilminin hükümlerliliği tarihleri aynen göstermektedir : 1902-1952-2002. Kezâ maddeten zayıf olacağı ve sakalsız bulunacağının da Hadis-i Şerif'in son fıkraları göstermektedir.

Hadis-i Şerif meali: **“Horasan tarafından size siyah bayraklı tulu’ edecek, kar üzerinden emekliyerek de olsa, O’na geliniz. Zira O, Allah’ın halifesi Mehdi’dir.”** -Râmuz- ⁽³⁹⁾

رایا سود من قبل خرسان فانه بدیع الزمان

191

192

1915

Bu tarih, harb-i umûmînin mebdei olup, bu harb nihayetinde zuhur edecek tâğut-u dalâlete karşı bir sedd-i Kur'ânî olan Risale-i Nur'un te'lifinin başlangıç tarihleridir.

فَإِنَّهُ خَلِيفَةُ اللَّهِ

1372 (Vav-ı mukadder hâriç), 1378 (vâv-ı mukadder dahil)

اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا تُرَابَ تَحْتَ أَقْدَامِ النُّورِ بِمَنْ حَبِيبِكَ

يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ آمِينَ آمِينَ

³⁹ Tercüman-ı hakikat Efendimiz, bu Hadis-i Şerif'i beyan buyurdıkları zaman, Türkler henüz Anadolu'yu vatan yapmadıklarından, o zamanki vatandaşlarının ismini zikretmekle, Mehdi'nin Türk Milleti içinde çıkacağına latif bir imâ ve hatta bir delildir diyebiliriz. Sonra yine bu Hadis-i Şerif'in ifade-i riyaziyeleri de, müddeamızı te'yid ve takviye etmektedir.

Maidet-ül Kur'anın İkinci Kısım

Hazinet-ül Bürhan

Kul kardeşler

Ahmed Feyzi KUL, Muhammed KUL

Manisalı İsmail Hakkı

ÖNSÖZ

Maidet-ül Kur'anın ikinci kısmını teşkil eden ve adına Hazinet-ül Bürhan namı verdiğimiz bu eser birincisi gibi tamamen bir eser-i inâyettir. Birincisinde muharririn hissesi gayet az olduğu gibi bunda da adeta yok hükmündedir. Zira böyle bir eser vücuda getirmeyi hiç düşünmediğimiz bir zamanda mahza bir inâyet olarak da zamanımıza bakan ve İslâmiyet'in mukadderatıyla ve istikbaliyle alâkadar bulunan bir kısım âyetlerin aded-i vechelerine ait bir listeyi nurun liyakatlı kahramanlarından Manisalı İsmail Hakkı din kardeşimiz bize göndermişti. Biz de kardeşim Muhammed Emin ile beraber bu âyetlerin veche-i riyâziyelerinde belâğat-ı mucizâneye hayran olarak bunların delalet ettikleri mânalar hakkındaki âcizane kanaatlarımızı yazmayı ve bu suretle nurun derinliklerine henüz inmemiş olan bazı kardeşlerimizin kuvve-i mâneviyelerini takviye etmeyi düşündük. İşte eser bu surette hazırlandı. Bit-tab'i gerek listedeki âyetleri, gerek tarafımızdan tespit edilen bir kısım âyetleri beraberce derceyledik. Bundan başka çok mânidar bir kaç hadîs-i şerif ile ve Celcelûtiye'den alınan bir fıkra münasebetiyle zikri îcab eden Hazreti İmam-ı Ali'nin bir kısım hârîka kerâmetleriyle eseri süsledik. Buna bize bu ilm-i Kur'an kapısını açan Üstad-ı mübeccelin dualarından bazı mazhariyet-i âliyelerini de ilâve ettik. Gerek âyet-i kerimelerin veche-i riyâziyelerinde müşahede edilen harikulâde manzara ve gerek hadîs-i şeriflerin akılları durduracak şekilde Kur'an'ı Kerim'in bu sırr-ı i'cazına tamamen tevafuk eden hesâbî

vecheleri ve gerekse ledün şehrinin ve ilm-i gayb imanının kapısı olan Hazret-i İmam-ı Ali (r.a) Efendimiz'e bu hususta ihsan edilen yüksek mazhariyetler, en müşkül senetleri ve hatta en muannid münkirleri de hayrette bırakacak ve ilzam edecek bir derece-i belağatta ve Kur'an'ı Kerim'in ve vahy-i Muhammediye'nin ne muazzam bir cihan-ı mu'cizat olduğunu kör gözlere de gösterecek bir derece-i ulviyettedir.

Eserdeki tevcihat ve onların tabir edilmesindeki noksan ve kusur ve hata bittabi biz kemterlere aittir. Şan-ı Kur'an ve şan-ı ehâdisi bundan tenzih ederiz, tevcihlerde kemâl-i isâbet ve adem-i isâbet hadiselerin lisanıyla kendini gösterecektir. Biz bu tevcihlerle veya bu tecelliyatın dâvâcısı değiliz. Tevcihlerimizin bir kısmı müsbet vakayin tasdiki ile bürhan ve delile istinad etmiş durumdadır. İstikbale muzâf olanlar ise bizim zannı galibimizdir. Eseri tedkik ve tenkid etmek isteyenler bizim gayba ait malumat vermiş olduğumuz zehabında bulunabilirler. Haşâ böyle bir iddiamız asla mevcut değildir. Gayba ait bir malumat varsa lisan-ul gayb olan hazret-i Kur'an'ın verdiği malumattır. Buna bizim yalnız tevcihlerdeki zanlarımız karışıyor. Biz hiç bir zaman şu muhakak şöyle olacak diye bir iddiada bulunmuyoruz. Farz-ı muhal tevcihlerimiz bizim beklediğimiz ve istediğimiz gibi çıkmayabilir. Bunda ve isâbet etmeyen bizim zanlarımız ve kanaatlerimizdir. Bu kısa âyet-i kerimelerin ve ehâdis-i şerifenin gösterdiği riyâzi vecheler sabittir. Tebdil ve tağyir etmez. Mutlaka gösterdikleri tarihlerde ehemmiyetli hadiseler ve mânâlarına uygun tecelliler zuhur edecektir. Nitekim bu delaletlerin tahakkuk etmiş misalleri eserde mevcuttur. Binaenaleyh hadiseler bizim eserde tasvir ettiğimiz gibi çık-

mazsa hatayı bize isnad etmek ve yanıldığımıza hükmetmek ve işâret edilen tarihlerde mutlak bir tezahür ve tecelli beklemek lazımdır. Bu eserin yazılmasından maksad Kur'an-ı Kerim'in azamet-i icazını hadiselerin lisanıyla katiyet-i riyâziye derecesinde isbat ile muhtaç kalblerin hidayete mazhar olmalarına ve Kur'an'ı anlamalarına yardımdır. Mamafih bu tevcihat sarahat-ı lafziye şeklinde olmadığı için hiçbir zaman hüccet-i katiye mahiyetinde telakki edilemez. Bu itibarla her hadis için ihtiyara ve tefekküre daima açık kapı vardır. Esere Yecüc ve Mecüc hakkında ilmî ve tarihî bir yazı ile 1948'de Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde okunan büyük müdafaa-dan bazı parçalar ilave edilmiştir. Keza bu ilmin ana kaidele-rini izah etmek üzere Maidetül Kur'an için yazılan medhalde lüzum ve ehemmiyetine binaen bu eserin başına konmuştur. Kur'an'a ve İslâmiyet'e hizmet emeliyle giriştiğimiz bu çalışmadan beklediğimiz Cenab-ı Hakk'ın rızası ve mü'min kardeşlerimizin hayır duasıdır. Son söz olarak Cenab-ı Hakk habibi hürmetine din-i celilini haiz olduğu şeref ve ulviyete layık bir şekilde an karib-üzzaman bütün müslümanlığın ve hatta bütün insanlığın baş tacı yapın deriz. Tevfik ve hidayet Allah'tandır.

Eser Risale-i Nurun malıdır, şahsen hiç bir alakamız yoktur.

Kul kardeşler

**Ahmed Feyzi Kul, Muhammed Kul;
Manisalı İsmail Hakkı**

HAZİNET-ÜL BÜRHAN

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا

Sure-i Fethin birinci âyeti olan bu âyet-i kerime sarahati itibariyle Mekke-i Mükەرreme'nin fethi için şeref sadır olmuştu. Hicret'in sekizinci senesinde vakî bu fetih hakkında Fahr-i Kâinat Efendimiz ashab-ı kiramına daha evvel haber vermişti. Halbuki o zamanlar Mekke-i Mükەرreme Ceziret-ül Arabdaki ehl-i küfür ve dalâletin rüesasî mevkiindeki Kureyş'in elinde idi. Kureyş gerek kesret ve servet ve gerek maddî imkânlar bakımından ehl-i İslâm'dan mikyas kabul etmeyecek derecede faydalı idi. Fetih'den birkaç sene evvel Sultan-ül Enbiya Hazretleri alem-i mânâda sahabeleriyle beraber Harem-i Şerifi ziyaret eder olduklarını müşahede buyurmuş idiler. Bu sebeple ashab-ı kiramın da bin beş yüz kişiyle ve sırf ziyaret ve Kabe-i Muaz-zama'yı tavaf kasdıyla Mekke-i Mükەرreme canibine azmirâh buyurmuş idiler. Kureyş bu halden şiddetle kuşkulananarak harekete geçmiş Resul-ü Ekrem'i Mekke-i Mükەرreme'nin haricinde karşılamış ve Ehl-i İslâm'ın Kabe'yi ziyaretine mâni olmuştu. Bunun üzerine ashab-ı kiram Fahr-i Kainat'ın ve kudsî dâvâsının uğrunda her an fedâ-yı cânâ hazır olduklarını ifâde etmek üzere Resul-ü Ekrem'e biatlarını tecdid ettikleri, bu hadiseye Biat-ül Rıdvân denilir. Ve bunun neticesinde Kureyşle Hudeybiye Musahalası akd olundu. Ve böylece Resulullah ve sahabeler Mekke'ye girmeden geri döndüler. Hikmetini bilmedikleri esbab

dolayısıyla müteessiren avdet, müminleri teselli etmek ve beşâret vermek üzere Cenab-ı Hakk Sure-i Feth'i inzal buyurdu. Ve Biat-ül Rıdvan'ı yapanlardan razı olduğunu ve kendilerine pek yakında fetihler ihsan edeceğini bildirdi.

اِنَّا فَتَحْنَا

âyet-i kerimenin bu iki kelimesi sekiz harften müteşekkildir ve bu mânâyı tam ifâde etmektedir. Mekke-i Mükerreminin fethinde hicret-i Nebeviye'nin sekizinci senesi vakî olmuştur.

Bu fethin âyet-i kerimedeki bu kudsi cümlelerin harfleri adedine göre hicretin sekizinci senesinde vukû bulması elbette eser-i tesadüf olamaz. Farz-ı muhal haşa Kur'an kelâmullah olmasa idi, bu fetih ya vukû bulmaz veyahut fethin vukûunu haber veren cümle-i celilenin aded-i hurufunda bu fetih tahakkuk etmezdi. Çünkü Sûre-i Feth nazil olduğu zaman yukarıda beyan edildiği gibi Kureyş maddeten ehl-i İslâm'a faik idi. Âyet-i kerimenin sarîh mânâsı muahharan vukû bulan fetihlere Feth-i Hayber ve Feth-i Mekke ile isâbet hakkaniyetini ve mucize'l Kur'an'ı katî bir şekilde asr-ı saadette isbat ettiği gibi veche-i ri-yâziyesi de gayet mucizâne bir şekilde İslâmiyet'in istikbaline dair ahvali ve istikbalde vaki olacak inâyet-i İlahiye'yi ve çaresini ahvalde imdada yetişecek fütuhât-ı İslâmiyeyi haber vermektedir.

Bu fütuhâtın tarihlerine ait izahat âyet-i kerimenin işârâtına göre dercedilmiştir. Ve İslâm'a tevcih edilen hücumlar bir taraftan harici ve maddî, diğer taraftan dahilî ve manevî cihetlerden geldiği için her iki nevi savlete karşı iman cephesinin mukabelesine ve İslâmî zafere delalet etmek üzere aşağıdaki tevcihat yapılmıştır.

اِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا 1-

Sûre-i Fetih âyet 1 Meal-i şerifi: Ya Muhammed (s.a.v.) biz sana âşikâr bir fetih ihsan ettik.

1331 Çanakkale Zaferi'ne işâret ediyor. 1381

Bu âyet-i kerime iki mühim hadiseye aynı zamanda işâret etmektedir. Birincisi: İslâm'a asırlardan beri hücum eden tecavüz-ü kâfiranenin Çanakkale Muharebesiyle erimeye ve inhizama başlaması tarihidir. Harici ve maddî savlete karşı kazanılan bu zafer-i İlâhî bir ihsan olarak İslâm âleminin birer birer istiklâllerine mebde olduğu gibi harici savletlerin 1381'de tamamen kırılmasının katiyetle tahakkuk edeceğine ve İslâmîyet'in mutlak galibiyetine işâret etmektedir.

İkinci veche ise 1381'de vuku bulacak bir hadise-i azime neticesinde alem-i küfür ve dalâletin tamamen muzmahil ve münhezim olacağını iman ve İslâmî galibiyetin katiyetle tahakkuk edeceğini haber vermektedir.

Bu iki tarih arası İslâm'ın ruhuna ve mânâsına yöneltilen mânevî savletlere karşı İslâm'ın içinde türeyen kâfirâne ve münafıkâne hücumlara karşı Kur'an'ın hazinesinden fıskıran bir hakikat-i ilmiyenin ve bir nur-u irfanına ve bir hamle-i imaniyenin bu manevî taarruz-u kâfiraneyi ifnâ edeceğine işâret etmektedir.

Bu âyet-i kerime hem maddî hem manevî savlet-i kâfirâneleri bertaraf edecek ve hükümsüz bırakacak olan İlâhî atıfet ve fetihleri haber veriyor.

1331 nasıllı bütün çaresizlikler ve imkânsızlıklar muvacehesinde İslâm'ın en büyük maddî bir zaferini gösteriyorsa, 1381'de âyâtı şartlar dahilinde İslâm'ın bir galebesi tahakkuk edeceğine ve harici savletlerin tamamen bertaraf edileceğine işâret etmektedir.

Aynı zamanda 1331'de intişara ve inşaa başlayan bir ilm-i Kur'anî ve bir feyz-i Subhaniye'nin 1381'de kat'i bir zaferle İslâmiyet'e yöneltilen bütün manevî hücumları iptal edeceğine delalet etmektedir.

حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ -2

Sure-i Enbiya sahife; 331 meal-i şerifi: Vaktaki Yecüc ve Mecüc'ün etrafındaki sed açılır. Onlar her tepe ve yüksek mahalli süratle aşarlar.

1381

İşte birinci numaradaki âyet-i kerimede 1381 tarihi için işâret edilen ve inşaallah İslâm'ın zaferi ve imanın galebesiyle neticeleneceğini haile azime ise bir mucize-i Kur'aniye olarak bu âyet-i kerime ile haber verilmektedir.

Bu âyet-i kerime bütün edyana ve imana karşı küfür ve inkârın çok şeni' bir tuğyanı şeklinde muazzam bir zulüm ve tecavüz kasırgasının hayli zaman insanlığı kasıp kavurduktan sonra ifna ve imha edilmesi için vaki olacak bir badire-i azîmeyi gösteriyor ki buna işâret eden saatten yani kıyamet alametlerinden Yecüc ve Mecüc'ün hurucu denmekedir.

Lisan-ı Kur'an'da Ye'cüc Mecüc ünvanıyla yad edilen ve tarihin muhtelif devirlerinde beşeriyeti alt üst etmiş olan yağmacı ve çapulcu sürülerinden mürekkep bir insan selinin âhîrzamanda emsali görülmemiş bir vahşet ve dehşetle yeniden insanlık üzerine saldıracakları gerek âyet-i kerimenin delaletinden ve ehâdis-i şerifenin rivayetinden anlaşılmaktadır.

Allah, din mukaddesat tanımayan; Allah, ahlâk, insaniyet, mânevîyat düşmanı haşerat sürülerinden ibaret olan bu cereyan hakkında bazı hadiselerde kızıl cereyanı tabiri kullanmıştır. Bu gün bu tavsiflere tamı tamına mutabık ve kızıl tehlike ünvanıyla kaydedilen bu cereyanın kominizm âlemi olduğuna şüphe yoktur. Her nevi insanî kıymetleri ve insan haysiyet ve her nevi iffet ve ahlâk-ı milliyelerini red ve inkâr eden ve insanlığı her nevi necab-i ahlâkiye ve insanî kıymetlerden soyarak mide ve şehvetinden başka bir şey düşünemez bir hayvan sürüsü haline getiren bu mel'un cereyanın âyet-i kerimede işâret edildiği vecihle halen sedd-i Çin'in ve Kafkaslar'daki Derbend Seddi'nin arkasında tahassun ettiği ve ayrıca Demirperde denilen mânevî bir seddi de kendine siper yaptığı müşâhede olunmaktadır. Ve dünyayı istilâ ve insanlığı esir etmek için mütemadiyen hazırlanmaktadır.

Âyet-i kerimenin işâretine göre Allah-u a'lem 1381'de bu sedleri aşarak bir dehşet, felâket ve fecaat tufanı halinde dünyayı istilâya kalkışacaklar. Ancak bu müthiş tufanı hadîslerin rivayetine göre Hz. İsa Aleyhisselâmın ruhaniyetini temsil eden Hristiyanlık âlemi ile âlem-i İslâm birleşerek bertaraf ve imha eyleyeceklerdir.

Bu iki âyet-i kerimenin riyazî vecheleriyle ifâde edilen işârî mânâlarını teyid etmek üzere aynı tarihleri gösteren diğer âyet-i kerimeler aşağıda sıralanmıştır.

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ-3

Meal-i şerifi : O zat-ı ecell-i alâ ki resulünü hidayetle ve hak dinle gönderdi. Tâ ki o dini başka dinlerin kâffesi (cümlesi bütünü) üzerine galip ve hâkim kılsın.

Birinci Vecih: 1343-1373-1379-1380 هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ

İkinci Vecih: 1385-1395- هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ 1396-1397-1427-1434

Üçüncü Vecih: 1400-1410- بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ 1417-1517

Dördüncü Vecih: 1369-1379-1380- لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ 1410-1440-1446-1456

Her vecihle mucize olan bu cümle, Kur'an'da, hem Sûre-i Tevbe'de, hem Sûre-i Fetih'de, hem Sûre-i Saf'dadır. Sure-i Tevbe ile Sûre-i Saf'da وَكَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ile nihayet bulmakta,

Fetih Sûresi'nde ise وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا cümlesiyle nihayetlenmektedir.

Âyet-i kerimenin birinci fıkrası ile dördüncü vech-i hesâbiyesi: 1379 ve 1380 tarihleri üzerine kat'î bir tevafukla birbirini tasdik ediyor. Birinci fıkra 1343 ile 1380 arası 37 seneyi göstermektedir. Birinci âyet-i kerime ise 1331 ile 1381 arasını göstererek bu 37 seneyi içine almaktadır. Birinci âyet-i kerimenin mânâsından istidlal ederek bu tarihlerde İslâmiyet itibariyle çok ehemmiyetli fetihlerin zuhur edeceğine işâret etmiş ve bu fetihlerden 1331'de zuhur etmiş Çanakkale Zaferini dâvâmıza bürhan olarak zikretmiştik. Sarahatı itibariyle risalet-i Muhammediyeyi haber veren bu âyet-i celilenin birinci fıkrasına aynen birinci âyet gibi 1331 ile 1381 arasında kalan 37 seneyi göstermeyi Allah-u a'lem âyetin sarahat-ı mânâsına göre bu senelerde Risalet-i Muhammediyenin bir feyzi ve ferman-ı celile-i risaletin bir tezahürü hükmedeceğine işâret olsa gerektir. Hassaten âyetin tam mânâ ifâde eden birinci fıkrası ile yine tam

mânâ ifâde eden **لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ** fıkra-i mübarekesinin

1379-1380 tarihleri üzerinde ittifak etmesi her cephesi mahz-ı şuur olan Hazret-i Kur'an için tesadüfe imkan vermez. Bize göre birinci âyet-i kerimde Kur'anın hazinesinden fışkıran bir hakikat-ı ilmiyenin ve bir nur-u irfanın ve bir hamle-i imaniyenin bu manevi taarruz-u kâfiraneyi ifna edeceği cümleleriyle işâret ettiğimiz hakikat, bu âyet-i celilenin veche-i ri'yâziyesi ile de tefeyyüz etmektedir.

Ayetin birinci fıkrası 1343 ile 1380 arasından 37 sene üzerinde durmaktadır. Ve bu senelerde Allah u âlem hizmet-i celile-i risaletin bir feyzi ve bir kudsi tezahürü hükmüyle işâret etmektedir. Fil- hakika İslâmiyetin suç sayılacak derecede taziyâ tabi tutulduğu ve dinin ayıp telakki edilecek şekilde tahkire maruz kaldığı ve tahribine çalışıldığı bu 37 sene içinde İslâmı kal-

kındıracak ilâhî bir sadanın feyyaz ve ılık bir nur-u hidayetin müslüman gönüllerine aktığı ve çok hâlisane bir İslâmî davranışın, heyecanın ve ulvî faaliyetin gönüllerde ve vicdanlarda akisler ve heyecanlar tevlid ettiği müşahede edilmiştir ki, her nevi dinî tezahürü imha için karar almış olan zalim bir iradenin bu heyecanı boğmak ve her nevi dini faaliyeti her tezahür ettiği yerde ifna etmek ve söndürmek için harekete geçtiği de görül-

müştür. Bu fıkra-i celileyi ikinci şekilde بِالْهُدَى kelimesinin ni-

hayetine kadar okursak o zaman bu feyz-i risâletin tam bir meyve-i hidayetle alem- şumûl bir mazhariyete inşallah 1385 ve 1397 seneleri arasına erişeceğine ve bunun temâdi edeceğine işâret etmektedir.

Dördüncü veche-i hesâbiye ise: 1369-1397-1380 mânidar mebde'lerinden itibaren İslâmiyet'in 1456 tarihine kadar bütün cihana hâkim olacağı tarihçeleri göstermektedir.

Üçüncü veche-i hesâbiye ise: Her ikisinde mevcut olan 1410 rakamıyla aynen birbirini teyid ettiği gibi hidayet ve din-i hakkın 1517'ye kadar galibane, zahirane dünyamızda berkarar olacağını bildirmektedir.

Beşinci veche-i hesâbiye:

948 أَرْسَلَ رَسُولُهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ (okunuşa göre elif-i

maksure ile şedde dahil) Risalet-in Nur 947

Birinci veche-i hesâbiyede hükmünü icra eden feyz-i risaletin mahiyetine mânidar bir fark ile işâret etmekte ve onu

şek ve tereddüde mahal bırakmayacak bir vuzuhla göstermektedir.

Demek ki âhîrzamanda İslâm'ın imdadına yetişecek bir feyz-i risaletin Fahr-i Kâinat'tan (a.s.m.) sünuh edeceği ve onun bir hizmetkârı eliyle ehl-i imana tevdi edileceği ve o hizmetkâr efendisi namına bil-verase vazife-i niyabeti ve hizmet vekâleti îfa edeceği anlaşılmaktadır.

Elhasıl: Bu âyet-i kerime ehl-i İslâm'ın zaferini ve din-i İslâm'ın sair dinlere galebe-i kat'îye ile galip ve zahir olacağını ve bu galebeyi netice verecek hâdisâtın zuhurlarını 1369-1379-1380 tarihlerine parmak basmak suretiyle haber vermektedir.

4- Mücadele-21. âyet **كَتَبَ اللَّهُ غَلِبْنَا أَنَا وَرُسُلِي** 1959-

1960-2010

Meal-i şerifi: Cenab-ı Hak ezelde yazdı ki (yani ezelde takdir buyurdu ki) ben ve elçilerim muhakkak galibiz.

5- Maide118, 1877-1878 **وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا**

فَإِنْ حَزَبَ اللَّهُ هُمُ الْغَالِبُونَ 1379-1380-1430

Meal-i şerifi: Kim ki Allah'ı ve Resulü'nü ve müminleri kendine dost ve velî ve hamî kabul eder, o halde Allah'ın hizbi yani Allah'ın dâvâsını yürütmek ve dinini müdafaa etmek ve kelimullahı yükseltmek gayesiyle çalışan müminler muhakkak galip olacaktır.

6- 12/21 Sure-i Yusuf sh: 238 وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ 1379-
1380-1430

Meal-i şerifi: Cenab-ı Hak emrinde galiptir.

37/173 Sure-i Saffat sh: 453 وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ 1360-
1410-1354

Meal-i şerifi: **Muhakkak bizim askerlerimiz onlara galip olacaktır.**

Gariptir ki elfâzı ve kelime adedi birbirinden tamamen farklı olan ve galibiyet-i İslâmiyeti haber veren bir âyet-i kerime gerek miladî gerek hicrî aynı tarihleri göstermekte ve yekdiğerine teva-fuk etmek suretiyle aynı tarihler üzerinde durmaktadır.

Şöyle ki, dört numaradaki âyet-i kerime miladî 1959-1960-2010 tarihlerini göstermesine mukabil beş numaradaki âyet-i ke-rime tamamen bunların karşılığı olan haberi 1379-1380-1430 ta-rihlerini göstermektedir. Altı numaradaki âyet-i kerime dahi 1380-1430 rakamlarıyla aynı tarihler üzerinde durmaktadır. Bu netaic-i kudsiye ancak Kur'an'ın şerefine lâayık bir mucize kor-donudur ve bu ancak Kudret-i Samedaniyenin eseri olabilir.

7- Sure-i Yunus sh: 221 ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا

1890-1920-1923 1927-1930-1960-1961-1962-1963

Meâl-i Şerifi: Sonra biz resullerimizi ve mü'minlerimizi kurtarız.

İkinci vecih: 1347-1351-1350-
1380-1381-1382-1383

İkinci fıkra: كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنَاجِ الْمُؤْمِنِينَ

1363-1369-1379-1380-1381-1430-1431-1531

Meâl-i Şerifi: **Hâkeza mü'minleri kurtarmak bize lââyıktır.**

Bu âyet-i kerime yukarıdaki mucizeler serisine bir yenisini daha ilâve etmektedir. Şöyle ki âyet-i kerimenin birinci fıkrasının birinci veche-i hesâbiyesindeki miladî 1960-1961 tarihlerini o veche-i hesâbiyesindeki hicri 1380-1381 tarihleri ikinci fıkradaki tam aynı tarihlere tamı tamına tevafuk etmektedir. **“Müminleri kurtarmak bize vacip oldu”** mânâsına olan bu ikinci fıkra 1362 tarihine parmak basmak suretiyle hizmet-i Kur'aniye ve müdafaat-i İslâmiye dâvâsıyla ortaya çıkan ve bu yüzden İslâm düşmanları tarafından zulmen hapsedilen bir zümre-i ehl-i imanın hepten kurtulmalarına işâret ettiği gibi 1269 zulmeden ve İslâmiyet'i tahribe uğraşan...

Fıkra-i celilenin sıra ile 1380-1381-1430 tarihlerini göstermesi ise 1380 tarihinde başlayan hadiseler neticesinde bir çok âyet-i kerimenin beşâretine göre inşaallah 1381'de necât-ı İslâm'ın tahakkuk edeceğini ve bunun temâdisi olan eltaf-ı İlâhiye'nin 1430 tarihine kadar devam edeceğini ve şaşaa-yı İslâm'ın mertebe-i kemâle ulaşacağını ve diğer tarihler ise necm-i İslâm'ın kıyâmete kadar pâyidar olacağını mucizane iş'ar etmektedir.

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنْجِي الْمُؤْمِنِينَ -8

1916-1959-1960-1961-1967 Sure-i Enbiya-sahife 330

Meal-i Şerifi: Biz onun duasını kabul ettik ve onu gam ve sıkıntıdan kurtardık. Hakeza mü'minleri de böylece kurtarıyoruz.

Bu âyet-i kerime sure-i Enbiya'nın 88. âyetidir. Ve Hz. Yunus (as)'a ihsan edilen necata dairdir. Gariptir ki âyet-i kerimenin **“Biz onun duasını kabul ettik, onu gam ve sıkıntıdan kurtardık”** mânâsını alan bu fıkra-ı celîlesi dört/beş, altmış numaradaki âyet-i kerimeler gibi aynen miladî 1960-1961 tarihlerini göstermektedir.

Bu itibarla ümmet-i Muhammed'in istikbaline muzaaf ve bir çok âyet-i kerime ile beşâret verilen bir necâtı da mu'cizâne haber vermektedir. Bu ve bundan evvelki âyet-i kerîmenin mu'cizelerini de gayet parlak bir şekilde teyit ve tasdik etmektedir.

Halbuki âyet-i kerime sarahati itibariyle mâzide vâki olmuş bir necâta dairdir. Bunun ümmet-i Muhammed'in (a.s.m.) istikbalinde tekevvün edecek bir necâtında da muhtevi bulunduğu kimse tarafından tahmin edilemez elbette. Fakat Kur'an'ın ulviyet-i icazını isbat edecek bir şekilde istikbali de haber verdiği ve nüzulünden 13 asır sonraki vukuatı da bildirdiği ve diğer âyetin beşâretini tasdik ve te'yid ettiği yukarıdaki ifadât-ı ri'yâziyeden kat'i olarak anlaşılmaktadır. Aynı zamanda Kur'an-ı Kerim'de diğer peygamberân-ı îzâmın necatlarına dair de bir çok âyet-i kerime vardır. Bunların hiçbirisinde hasseten ehl-i İslâm'ın istikbaldeki necâtına dair bu derece sarahatle bir beşâretin görülmemesi ümmet-i Muhammed'in hâl-i pürmelâline ve

aynen Hz. Yunus (as) gibi kurtuluş için her türlü çareden mahrum bir hal-i acz ve ızdıraba düşeceklerine ve bütün esbab aleyhlerine tecelli ettiği bir zamanda mahza bir inâyet-i İlâhi olarak mucize kabilinden necâtın tahakkuk edeceğine işâret olsa gerektir.

Görülüyor ki Kur'an-ı Kerim'de zikri geçen bu nev-i kıssalar gerek ümmet-i İslâmiye'ye ve gerek bütün insanlara hem bir ders-i ibret ve hem de bir beşâret hükmündedir.

Allahuâlem âyet-i kerime bir lisan-ı işârî ile şunu ifâde ediyor ki: Ey mü'minler, sizler esbaba istinad etmez, doğrudan doğruya bize iltica eder ve bize müteveccih olursanız biz en müşkül şartlar muvacehesinde dahi en büyük tehlike ve felâketlerden sizleri kurtarız. Yunus kulumuzu kurtardığımız gibi.

Filvâki' âyet-i kerimenin işâret ettiği tarihlerde memleketimizdeki müslümanların hali tam bir acz ve perişanlık ifâde etmekte ve eller dergah-ı Kadî-ül Hâcâta açılmakta olduğu gibi, hassaten komünistler elindeki müslümanların haliyle Cezayir'de hürriyetlerini istedikleri için insafsız medenî düşman tarafından kurbanlık koyun sürüsü gibi fevc fevc öldürülen ve senelerden beri binbir çeşit mahrumiyet içinde mücadele eden ve yüzbinler şehit veren Cezayirli kardeşlerimizin hâl-i pürmelâli de cümlemizi ağlatmaktadır. Ayrıca Tunus ve Irak gibi bazı İslâm memleketlerinde müslümanları dilhun eden ve müslümanlığı tahribe uğraşan bir takım zâlim ve asilerin müslümanlık aleyhinde icraat-ı şeni'aneleri de halen devam etmektedir. İşte aynen Yunus (as) gibi her türlü esbab müslümanların aleyhinde iken âyet-i kerimenin işâret-i mucizanesi vechiyle inşaallah İlâhi necat müşfik çehresini gösterecek ve mü'minleri umumî sürura gark edecektir.

9- كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا
 شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا
 وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

Bakara Sûresi 2/216 – sahife: 35

Meal-i şerifi: Allah yolunda ve din-i İslâm'ı müdafaa ve kelimetullahı i'la etmek için muharebe ve cihad size farz kılındı. Her ne kadar bu sizin hoşunuza gitmese de ve zahiren tehlikeli ve meşakkatli görünse de olur ki bir meseleyi siz zahiren fena görürsünüz, hakikatinde o sizin için hayırlı olabilir. Akıbetleri ancak Allah bilir siz bilemezsiniz.

Mü'minlerin kâfirlere ve ehl-i dalâlete karşı dâvâ-i İlâhîyi müdafaa ve siyânet maksadıyla muhârebe ve mukâteleye mecbur olduklarını emreden ve bunun onlar hakkında binnetice hayır olacağını bildiren bu âyet-i kerimenin

عَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ fıkra-i celîlesinin 1960-1961-

2010 bu tarihleri göstermesi cidden çok mânidardır. Buna fıkra-

i celîlenin sonundaki كُمْ kelime-i mübareki ilâve edilirse 2050

rakamı çıkar ki, bu da Allahu a'lem hakimiyet-i İslâmiye'nin mertebe-i kemâle ve had safhaya ulaştığı tarih olsa gerektir.

Aynı zamanda bu fıkra-i celîle dördüncü numaradaki “Allah ve Resulü muhakkak galip olacaktır” mânâsında olan

âyet-i kerime ile dokuzuncu numaradaki **“Biz onun duasını kabul ettik, onu gam ve sıkıntıdan kurtardık”** mealindeki fıkra-i celîlenin gösterdikleri mîladi aynı tarihler üzerinde durmakta ve onları te’yid ve tasdik etmektedir.

Mü’minlere beşâret veren bu âyetlerin işâretlerine göre 1960 senesi galibiyet-i İslâmiye’nin ilk senesi olması beklenirken ve âyetlerin işâretleri bunu îcab ettirirken bunun tam aksine olarak İslâm’ın münevver simasına bir kara bulutun çökmesi ve şems-i hidâyetin bir kûsufa uğraması kabilinden bu sene **sırren** irtidad kuvvetlerinin tezahürüyle ve galibiyesiyle başlamıştır.

Acaba âyet-i kerimelerin bu riyâzi delâletleri 1960 hadiselelerini, a’zamî tuğyanını gösteren şer kuvvetlerinin çok yakında yıkılmalarının bir alâmeti olarak mı kabul ediyor ve onları helâk ve kahredilmeleri için meydana atılmış olmalarına beşâret mi veriyor.

Gerek dört ve gerek dokuz numaradaki âyet-i kerimelerin sarîh beşâreti gayet mânidar bir şekilde aynı mîladi tarihleri te’yidi 1960, 1961 senesini inşallah zafer-i İslâm’ın ilk senesi veya başlangıcı olarak mütalaa etmemizi icab ettirmekte ve hulûl edecek olan galibiyet-i İlâhiye ve zafer-i İslâm’ın bu hadiseler neticesinde zuhura geleceğinin bir beşâreti olarak kabul etmemizi iktiza ettirmektedir. Evet bu âyet-i kerime 1960’de İslâm’a görünen abus çehrenin ve menfî hadisatın binnetice İslâm’ın hayrını mucib olacak netaice müncer olacağının inşallah bir beşâreti ve mü’minlerin son defa olarak intibahının ve gelen zafere hazırlanmaların bir tenbih ve ihtarı mahiyetindedir. Fakat âyet-i celîlenin âyet-i kıtal olması işâretiyle Allahuâlem va’d edilen ve yaklaşan bu zaferin bir harb neticesinde tahakkuk edeceği anlaşılmaktadır.

Nitekim bu âyet-i kerime aynen dört numaradaki âyet-i kerime gibi miladi tarihleri göstermesi Allah u âlem o âyetin şümul ve beşâreti nevinden olarak bunun da yalnız İslâmî zaferi değil o Ye'cüc ve Me'cuce dair âyetin 1381 tarihini 1961 rakamı ile aynen teyid etmeyi zahiren şerli görünen umumî bir harb neticesinde bütün insanlığın dinsizlik ve kominizm âfetinden...

10- 18/65 Kehf sh: 302 فَأَوْدَعْنَا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ

Risale-i Nur=598 598= رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا

1380-1381-1430-1431 آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا

Meal-i şerifi: Biz ona nezd-i Ulûhiyetimizden kerem ve rahmet ihsan ettik.

11- Enbiya 2/107 s.332 وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

1350-1380-1430 mahzûf harf-i tarif elifi ile 1351-1281-1431

Meal-i şerifi: Ya Muhammed (sav) biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.

Mevzu itibariyle aynı olan bir iki âyet-i kerimeler lafzen ve ma'nen ayrı tabirleri ihtiva ettikleri halde yukarıdaki mucizeler serisine adeta tâc teşkil etmekte ve 1380-1430 tarihleri üzerinde ısrarla durmakta dır. Aynı zamanda bu iki âyet-i kerime ümmet-i Muhammed'e (asm) o tarihlerde en büyük âtîfet ve ihsanın yapılacağını ve bu eltaf-ı İlâhiyenin Fahr-i Kâinat'a niyâbet edecek bir zata hürmet ve onun mesbuk hizmetine binaen vâki olacağını göstermektedir.

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَانِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا 12-

1349-1350-1360-1361-1362-1410-1412-1462

(Sure-i Meryem Sahife: 308)

Meal-i şerifi: İsa (as) muhasımlarına dedi ki: Ben Allah'ın kuluyum, bana kitap verdi ve beni peygamber kıldı.

13- Sure-i Duha 93/11 ° وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

1376-1380-1382-1378

Meal-i şerifi: Amma Rabbinin ihsanını sana verdiği nimeti yâd et.

Bu iki âyet-i kerimeden 12 numaradaki âyet-i kerime İsa (as)'ın nevzad dile gelerek Hz. Meryemi ittiham eden Ben-i İsrail'e cevaptır. Bunun veche-i hesâbiyesinin 1349'dan başlayarak asrımızdaki bizdeki İslâmi mücâhedenin en mühim merhalesi olan 1360-1361-1362 tarihlerini göstermesi cidden şayan-ı hayrettir. Bu iki vecihle tabir edilebilir birincisi aynı tarihlerde hizmet-i imaniyenin başında bulunan Zat'a Hz. İsa (as)'ın ruhâniyetinin imdada geldiği veyahut o Zat'ın İsa (as)'a mülâki olacak Zat olup o Nebi-i Zîşanın mazhariyetinin tevarüs edeceği ve İsa (as)'ın namazda kendisine iktida edeceği Zat olmasıdır.

İkinci veche ise: Hz. İsa (as)'ın devr-i saadeti olup Hristiyanlık aleminin ruhaniyet Hz. İsa'yı telebbüs edeceği ve Hristiyanlığın hakikatına ulaşacağı ve İslâmiyete iktida edeceği ve İslâmiyet'in cihanda mutlak hâkim olacağı tarihleri göstermektedir.

14 numaradaki âyet-i kerime ise Fahr-i Kâinat'a vaki olan ikramat-ı İlâhiye muvaceshesinde Sultan-ül Enbiya'nın mukabele-i şükranı ve tahdis-i nimeti hakkındaki emr-i Sübhaniyedir.

Bu âyet-i kerimenin ve veche-i hesâbiyesinin 1376-1380-1382 tarihlerini göstermesi bu tarihlerde Cenab-ı Hakk'ın ehl-i İslâm'a bahşedeceği en büyük âtıfetlere işâret olsa gerektir. Fîl-vakıa 1376 tarihi Risale-i Nur külliyyatının resmen tab'ı, neşir tarihi olduğu cihetle bu âtıfetin ne kadar büyük bir ikram olduğunu müstakbel devirler idrak edecektir. İlâahir bu iki âyet-i kerime son asırların mucâhede-i imaniyesinde ehl-i İslâm'ı temsil eden Zatin Hz. İsa (as)'ın cevabına masadak bir makbuliyet ve ehliyetinde olacağına ve o Nebi-i Zîşanla hassaten alâkadar bulunacağına ve kendisine min kibel-ir Rahman vaki olan ikramatın hizmet cihetinden enbiyaya yapılan nimet-i Samedaniyeye müşabih olacağına işâret etmektedir.

14- Sure-i Duha 93/5 'وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ'

vav-ı atıfla 2015, vav-ı atıfsız 2009 vav- lam hariç 1977

Meal-i şerifi: Muhakkak Rabb'in sana razı olduğun nimeti verecek.

15- Sure-i İnşirah 94/4 'وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ' 1397

Meal-i şerifi: Ya Muhammed (sav) biz senin şanını yükselttik.

Bu iki âyet-i kerime birisi mîladi 1977 diğeri de aynı tarihin muadili olan hicrî 1397 senesini göstermekte ve mânen birbirini tasdik ederek Allah-u âlem şan-ı Muhammed (sav)'in insanları

beyninde en yüksek derece-i rif'atı ihraz edeceği ve mertebe-i bülen de ehil olacağı tarihi göstermektedir.

Bu tarih aynı zamanda üçüncü numaradaki

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى cümle-i kudsiyenin gösterdiği

1397 rakamıyla da te'yid etmektedir. Keza 14 numaradaki âyet-i kerimenin ikinci veche-i hesâbiyesi **2009** ve **2015** rakamlarıyla dördüncü numaradaki âyet-i kerimenin gösterdiği **2010 tarihini te'yid etmekte ve galibiyet-i İslâmiyenin en ileri merhale-sine parmak basmaktadır.**

16- إِنَّ الَّذِينَ يَبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ -

Sure-i Fetih 48/9 sahife: 512;

1316-1366-1367-1368-1369-1397-1447-1449

Meal-i şerifi: Ya Muhammed (a.s.m) şunlar ki sana ahd-i peyman ile biat ettiler. Onlar hakikatde Allah'a biat etmişlerdir.

Seyyid-i Kâinat'a hitab olan biat-ü Rıdvandaki eshab-ı kiramı medh eden bu âyet-i kerimenin onüçüncü asrın başından itibaren vazife-i İslâmiye'yi ve hizmet-i Kur'aniye'yi deruhte eden bir zâtın hizmete me'mur edildiği 1316 tarihi üzerine parmak basması o zâtın Fahr-i Kâinat'ın me'mur-u hassı olduğuna sarahat derecesinde bir işârettir. **"Her asrın başında dini tecdid edecek bir Zat gelir."** **"Kureyş'den olan iki recül gelmeyince kıyamet kopmaz"** mealindeki hadîs-i şeriflere göre 13. asrın başında hizmete başlayan bu zatın Fahr-i Kâinat'a

niyabet için gönderilen 12'inci hidayet me'muru olduğu anlaşılmaktadır.

Risale-i Nur'un Birinci Şua'ı denilen İşârat-ı Kur'aniye Risalesinde bu 1316 rakamı pek meşhurdur ve bir çok âyet-i Kur'aniye ısrarla bu tarih üzerinde durmaktadır. Bu işârete göre âyetin mânâsı: **“Ey Nebi-i Zîşan ve ey O Nebi-i Zîşanın âhîrzamanda hizmetini deruhte edecek vazifedar şunlar ki, sana ve senin tabiine biat ettiler, o biat hakikatinde Allah'a yapılmış biat demektir. Ve ivazsız garazsız yapılmış biat ancak budur. Gerek sana gerek âhîrzamanda senin vazifene vekâlet eden Kur'an bayraktarına yapılan bu mutabaat sahibini muhakkak necâta ulaştıracaktır”** demektedir.

1366 ise Zülfıkar, Asa-yı Mûsa, Sirâc-ün Nur gibi Risale-i Nur'un büyük ve müessir mecmualarının serbestçe neşir suretiyle hizmetin en gizli neticeleri alındığı tarihtir.

1367 o hizmetkârın en çetin, en son mücâhededesini Afyon hapsinde yapmış olduğu tarihtir.

1368 ziyade göstermesi o hapsin 20 ay müddetini mu'cizane içine almaktadır.

1369 tarihi ise senelerden beri sada-yı İslâm'ı boğmak ve İslâmiyet'ı tahrib etmek için bütün kuvvetiyle çalışan cebbar ve zalim bir iradenin içinden parçalanarak inhizama uğradığı tarihtir.

1397 ise 15 ve 16 numarada kaydedilen ve seyyid-i Kâinat'a hitab olan iki âyet-i kerimenin bu âyet-i celile ile te'yid ve tasdikidir. Ve şan-ı Muhammediyenin (a.s.m.) ve galibiyet-i

İslâmiyenin en ileri merhaleye aksa-yı kemâle ulaşacağı tarihitir. Bu tarih aynı zamanda Fahr-i Kainat'a has olan

وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

gibi âyet-i celilelerin dördünde de aynı rakamla çıkması ancak Kur'an'ın azametini yakışır mu'cizeler şaheseri halindedir.

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ
عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ
مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ 65

Âl-i İmran 3/110 Sahife; 65

Birinci fıkra-i hesâbiye: خَيْرَ أُمَّةٍ 1291- 1341

İkinci fıkra-i hesâbiye: أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ 1345-1395

Üçüncü fıkra-i hesâbiye: لَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ

خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ 1960-1966

Âyet-i kerimenin meal-i şerifi: İnsanlar için meydana çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz marufla yani iyilikle emreder münkerden yani kötülükten nehy eder ve Allah'a iman ederseniz. Ehl-i kitap da böylece iman etseler onlar için hayırlı olur. Onlardan mü'minler vardır lâkin çoğu fâsıktır.

Bu âyet-i kerimenin siz en hayırlı ümmetsiniz mânâsına olan birinci fıkra-i hesâbiyesinin 1291 ile 1342 tarihlerini göstermesi cidden manidardır.

Olan âyet-i kerime Fahr-i Kâinat'a ve eshab-ı kiramına hitab eder âyet-i kerimenin bu tarihleri göstermesi o tarihlerde de başlarında kumandanları olduğu halde ashab-ı guzine müşabih bir hizbin İslâmiyet'e hizmeti vazife edinmiş bir cemaat-i İslâmiye'nin bulunmasını icab ettirir. Fil- vakıa İslâmiyet asırlardan beri temkin ettiği ve oradan cihana ışık saldığı bir diyarda yok edilmek ve mahv edilmek kararıyla karşı karşıya bulunduğu 1341 tarihinde İslâmiyet'i kurtarmak ve müdafaa etmek için bilafütür hizmete girmiş bir cemaat-i İslâmiye'yi başlarında kumandanlarıyla beraber görüyoruz. 1293'de doğan bu kumandan 1341'de hizmetin fiili devresine girmiş. Ve itirafına mütevazı ve samimi müslümanlardan merkub bir cemaat yardımcı olarak toplanmıştır. İşte Allah u a'lem âyet-i kerimenin 1291 tarihini göstermesi 1293'de doğan o büyük mücahidin kudumuna bir beşâret olmasını iktiza ettirdiği gibi 1341'den itibaren taarruza başlayan bir hizb-i hidâyetin teşkilini de bir beşârettir.

Şayet bu rakamlar o zaman müsta'mel olan rumî tarihe işâret addedilse o takdirde onların 1293 ve 1343 rakamlarını karşılığı olur ki birinci şıkda son asırların vazifedar hidayetini tebşir, ikinci şıkda ise doğrudan doğruya onun doğumunu iş'ar etmektedir. Bu suretle âyet-i kerime 1341'de hizmete başlayan bir zatı gösterdiği gibi o tarihten itibaren intibah-ı İslâm inkılabının sadr-ı İslâm'da zuhura geldiğini tebşir etmekte ve o inkılabda hizmete girenleri senâkârane yâd etmektedir.

İkinci fıkra-i hesâbiye ise: **Siz insanlar için meydana çıkmış en hayırlı bir ümmetsiniz.** Yani insanların hayır ve saadeti için hizmet edecek hayırlı bir zümre-i beşeriyesiniz mânâ-

sına olan bu fıkranın 1345'den itibaren tam taazzuv ederek hizmete gireceklerini ve bu hizmetin 1395'e kadar devam edeceğini göstermektedir.

Üçüncü fıkra-i hesâbiye ise 1960 tarihinden itibaren ehl-i kitap olan garb âleminin İslâmiyet lehine intibaha başlayacağını ve bunun 1966'da çok semereli bir devreye ulaşacağını ve baştaki (vav) hesâba katıldığında Hristiyanlık âleminde Müslümanların bir kitle, bir cemaat halinde varlığı ve müessiriyetini 1972 tarihinde tahakkuk edeceğini göstermektedir. Yani 1960 senesini takib eden 12 sene zarfında Hristiyanlık âleminde Müslümanlığı kabul edenlerin ehemmiyetli miktarda artacağını âyet-i kerimenin işâretinden anlıyoruz.

Allahualem bi hakikatil hal.

18- قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ
أَ نَعْبُدَ اللَّهَ وَ نَشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَ يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا
أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ
Âl-i İmran 3/64 Sahife: 59

Meâl-i şerifi: Ey ehl-i kitab! Geliniz sizin ve bizim aramızda müsavi ve müşterek olan bir hakikat üzerinde birleşelim. O hakikat ise Allah'tan başkasına tapmayacağız. Ve O'na hiçbir şeyi mülk ve saltanatında ortak kılmayacağız. Ve bazımız, yani insanların bazılarını Allah'tan başka mabudlar ittihaz etmeyeceğiz. Ya Muhammed, eğer bu dâvetine yüz çevirirlerse siz deyiniz ey insanlar şahid olunuz bizler Allah'a teslim olmuş ve Allah'ın emirlerine itaat ve inkıyadı meslek edinmiş, Allah'a boyun eğmiş insanlarız.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ

1938-1939-1940- 1947-1948-1949

Bu âyet-i kerimenin bilhassa Hristiyanlık âlemini İslâmiyet'e davet eden, İslâmiyet'in semavî dinlerin müsterek hakikatı olan tevhide çağırın bu fıkra-i celilesinin 1938 ve 1949 tarihlerini aradaki merhalelerle göstermesi Allahuallem 1949'dan itibaren bu davet-i Kur'aniye'ye maruz garb dünyasının kulak vermekle başlayacağını işâret etmesi Kur'an'ın emsalsiz mucizelerinden birini daha teşkil etmektedir. Garb âlem-i İslâmiyet'in mukave-met edilmez billurî sada-yı davetine ve hakkanî nidasına asırlar-dan beri kulaklarını tıkamış ve fakat 1938-1939-1940 senele-rinde başlayan muazzam haile ve İlâhi darbe ile nihayet Kur'an'ın sadasını duymak ızdırarında kalmış ve cihan sulhunun elde edilebilmesi için İslâmiyet'in berrak hakikatlerine ilticadan başka çare olmadığını anlamaya başlamıştır. Şayet âyet-i kerime-nin başındaki “kul” kelime-i mübarekesi hesâba katılarak tenvinsiz ve yazılışa göre hesâb yapılırsa 1966-1967-1968 çıkar, bunlara tenvinleri de ilave ettiğimizde 2020-2070 tarihleri elde edilir ki bunlar da inşaallah müslüman Avrupa'nın, müslüman Amerika'nın ve Müslüman dünyanın tarihleri olsa gerektir.

**Ve yakînîm var ki, semavât-u zemin-i Âsiyâbâ
Bâhem olur teslim ye'di beyzâ-yı İslâm'a**

beyitleriyle ifâde edilen hakikat tahakkuk etmiş bulunacaktır. Ve dünyamız zemini ile gökleriyle, gökleri, yaran uçaklarıyla ve füzeleriyle ve insandan zuhura gelen nevi insanın ulaştığı bütün kemâlâtı ve harikalarıyla inşaallah müslüman dünyası olacaktır. Bu tarihler 18 numaradaki âyet-i kerimenin 1966 ve mütevâlî ta-

rihlerine tavafuk etmek suretiyle yekdiğerini te'yid ve tasdik etmektedir.

19- إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا أَمَانَ إِلَىٰ أَهْلِهَا

1364-1373-1379-1380-1384-1390-1391

Sure-i Nisa 4/58 sahife:88

Meal-i şerifi: Muhakkak Cenab-ı Hak siz Müslümanlara emrediyor ki, emânet olan umûr-u ammeyi ve İslâmî hizmetleri ehline veriniz.

Bu âyet-i kerimede bahsedilen emânet yalnız sadece İslâmi hizmetler midir, yoksa vaktiyle olduğu gibi İslâm'ın idaresinde bulunan umum insanların hizmeti midir? Âyet-i kerimenin şûmul-ü mânâsı geniş olmakla beraber İslâm'ın idaresinde bulunan gayr-i müslim unsurların sevk ve idaresi de ahkam-ı Kur'aniye ölçüsüne göre olduğu için fer'an İslâmi hizmetler meyanındadır.

Bu itibarla Müslümanların emrinde ehliyet-i tammeyi haiz olanların iş başına getirilmeleri maksud-u İlâhi olduğudur. Keza bu ehliyet tam yalnız ehliyet-i ilmiye ve maharet-i zâtiye midir yoksa esas olarak ehliyet-i imaniye ve diniye de şart mıdır?

Ayet-i kerimede hitap müslümanlara tevcih edildiği için yapılacak hizmet de umur-u İslâmiye olduğu cihetle mü'min-i halis olmayınca vazifedeki ehliyet natamam kalacağından mantıken bu ehliyetin baş şartının ehliyet-i imaniye ve İslâmiye olması zaruridir. Evet bu ehliyet-i tammenin ilk şartı müslüman olmaktır.

Yani Müslümanları sevk ve idare eden bir kuvvetin ilk şartı Müslümanlıktır. Müslüman olmayan bir kimse ne kadar maharet-i ilmiyeye de malik olsa İslâm'ın sevk ve idaresine ehil olamaz. Bu sebeble müslüman milletlerin müslüman ellerle sevk ve idaresi ehliyetin baş şartı olduğu için âyet-i kerime Müslümanların kendi içlerinden seçtikleri İslâmiyet'e sadık ehil elleri kasd etmektedir.

Bu âyet-i kerime haberi 1364'den itibaren 1391'e kadar bütün müslüman devletlerin de umur-u ammeyi müslüman ve ehil ellerin deruhte edeceğini mu'cizâne işâret etmektedir. Müslümanların umuru son asırlarda İslâmiyet'e yabancı olan İslâm düşmanlarının eline geçmişti. Ayrıca Müslümanlar müslümanlık icaplarına göre idare edilmemekte idiler.

İslâm Âlemi birkaç asırdır hristiyan devletlerinin esaretine giriftar olmuştu. Merkez-i İslâm olan makarrı hilafetinde ise emir, idare, hüküm ve nüfuz tedricen resmen mü'minlerin ve masonların ve hristiyan nüfuzu altında bulunan İslâm düşmanlarının eline geçmişti. Bu itibarla İslâm'ın mukadderatı ruhen Müslümanlığa hasım olan kuvvetlerin elinde idi. Vakta ki Cenab-ı Hak İslâmiyeti ve Müslümanları hal-i felâketten kurtarmak için kemâl-i fazlıyla imdada yetişti. Âyet-i kerimenin işâreti vecihle 1362'den itibaren ikinci cihan harbinin hitamıyla hakimiyetlerini fiilen ellerine alan İslâm devletleri idarelerini İslâmi esaslara göre takrire başladılar. Merkez-i İslâm olan memleketimizde ise İslâmiyet'in esaslarına sadık kalmayı ve Kur'an'ın hakikatlerini müdafaayı azmetmiş olan bir zümre-i mücahidin çetin bir imtihan neticesinde yani Denizli hapsini müteakip mahiyetini ifşa ederek 1364'te meydana çıktılar. 1378 tarihi ise istikbal-i İslâmiyet'in nüvesini teşkil etmeye namzet bulunan ve İslâmiyet'e ve Kur'an'a hizmeti ve İ'layı Kelimetullahı gaye edi-

nen bu zümrenin dâvâsının ve maksadının çok kuvvetli bir neşriyatla azami bir vuzuhla intişarına işâret ettiği gibi 1379 tarihinde birçok âyet ve hadîslerde işâret edildiği gibi o zümre-i mücâhidini temsil eden büyük mürşidin vefatını göstermektedir.

Ve istikbalin hakim-i mutlakı Kur'an olacaktır diye verilen beşâretin tahakkuk edeceğini 1380 ve 1384 tarihleri ise birçok âyet-i kerimenin işâretine göre bu tarihler arasında gerek merkez-i İslâm olan memleketimizde ve gerekse İslâm âleminde emanet-i İlahiye olan umur-u müsliminin ehline tevdi edileceğini emr-i İlahiyi yerine getirecek ve İslâmiyet'i tatbik edecek ehil ellerin hizmet-i ammeyi deruhte edeceklerini ve kitabullahın hakim-i mutlak ve muta' olmak mevkiini yeniden ihraz edeceğini göstermekte ve 1390-1391'de bu hakikatin bütün İslâm âleminde bihakkın gerçekleşmiş bulunacağını iş'ar etmektedir.

Allah u alem bi-hakikatil hâl.

20- وَأَتَّقُوا فِتْنَةً ۖ تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً

وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

Enfal 8/25 Sahife:180

Meal-i şerifi: Şol umumi felâketten sakınınız ki, o yalnız sizden zalim ve mücrim olanlara isâbet etmez belki umuma sirâyet ve cümlesini perişan eder. Biliniz ki Allah'ın azabı şediddir.

Sure-i Enfal'in 24. âyeti olan bu âyet-i kerime tehlikesi umumî olan fitne ve felâketlerden sakınılması hakkındadır. Ayrıca müslümanlar arasından zuhur edecek zalimlere de hususi

olarak işâret etmektedir. **وَاتَّقُوا** emr-i celilin muhatabı cemi' ol-

mak hasbiyle fertleden ziyade cemiyet ve millettir. Malumdur ki umumi felâketler cemiyet ve milletlere gelen ilahi birer şamardır. Bundan sakınılması o cemiyetin emr-i İlahi dairesinde yaşaması ve gazab-ı İlahiyi mucib olan e'ali icra ettikleri için helak edilen bir çok kavimlerden bahs etmekde ve bunlardan şâyân-ı ibret misaller vermektedir.

Ayet-i kerimenin ifâdesi umumidir. Fakat bir mu'cize olarak bu umumiyet içinde ümmet-i Muhammedin ve o meyânda bütün insanlığın başına gelecek müstakbel felâketlere de işâret vermektedir. Hedefimiz bu ciheti araştırmaktır. Filhakika âyet-i kerime umumiyeti ifâde eden bir beyan olmakla beraber veche-i ri'yâziyesiyle mucize olarak ümmet-i Muhammed (sav)'i ve bütün beşeriyeti şiddetli alakadar eden büyük ve umumi felâketler devrine işâret ettiği gibi ümmet-i Muhammed (sav) arasında zuhur edecek zalim bir zümreye de hususi olarak işâret etmekte ve üzerinde ehemmiyetle durmaktadır.

Ayet-i kerimenin nuzûlünden 1400 sene sonraki vakıa-yı müdhîşeyi sarahat ve katiyet derecesinde ihbar etmesi Kur'an'ın azamet-i icazına yakışan bir ihtişam ifâde eder. Şimdiyse âyet-i kerimenin ri'yâzi manzarasını temaşa edelim.

Ayet-i kerimenin **ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً** fıkra-i celilesi nihayetindeki ta-ı te'nis vakf edilerek he sayılmakla tamı tamına 1912-1913 tarihlerini göstermektedir. **وَاتَّقُوا** emr-i celili ise 912-913 rakamlarını göstermektedir. Ve ahirdeki okunmayan cemi elifi elf yani bin sayılmak suretiyle yine 1912-1913 tarihlerini gös-

termektedir. Yalnız مَنْكُمْ خَاصَّةً fıkrası şedde ve ahirdeki te-i

te'nis sayılmak tenvin de buna ilave edilmek suretiyle yine 1331-1381 tarihleri zuhur eder ki bu da eserin başındaki ve birinci ve ikinci numaradaki âyet-i kerimenin veche-i ri'yâziyeleri olan 1321-1381 tarihlerinin aynıdır. 1331 tarihi hicri veya o zaman kullanılan tarih olarak rumi seneyi gösterince bu da aynen 1912-1913 ... karşılığıdır. Demek ki âyet-i kerime sarahat derecesinde üç damga ile aynı tarihi göstermekte ve şayan-ı hayret olarak eserin başındaki çok mühim iki âyetin ifâde ettiği meşhur 1381 rakamında ayrıca tebarüz ettirmektedir. Âyet-i kerimenin [sizden zalim olanlar] mânâsına olan fıkrasının 1912-1913 tarihlerinin göstermesi ve diğer veche-i hesâbiyelerin bunu aynen te'yid etmesi çok şayan-ı hayrettir. Çünkü tarihi bilgimize müracaat edince bu tarih merkez-i İslâm olan memleketimizde masonların ve Avrupa hayranı İslâm düşmanlarının mukadderatımıza hakim olduğu ve fiilî tesirlerini icraya başladığı tarihtir. Filvakiya ekseriyeti mason olan ve memleketimizi gayr-ı İslâmî bir mecra-ya sevk etmek ve kendi tabiriyle milleti garplılaştırmak kararıyla işe girişen ittihatçılar bu tarihte milletimizin başına musallat olmuş ve masonluğun emr-i iradesini tatbika başlayarak 1914 te milletimizi birinci cihan harbi gibi milyonlarca kurban verdiğimiz müthiş bir cehennem helâketine sürüklemişlerdir. ^{HAŞİYE}

^{HAŞİYE} İttihadcıların içinde dindar ve sahib-i hamiyet hüsn-ü niyet sahibi kimselerin de mevcudiyeti şüphesiz kabil-i inkar değildir. Fakat onlar masonların umumi tesiri altında kalmış ve onların ihtarasat ve telbisatına kurban gitmişlerdir. Masonların en kuvvetli icraat-i istikbal zaferini müteakip vaziyete tamamen hakim olduktan ve emr-u iradeyi ellerine geçirdikten sonra başlar. Bunlarla beraber ittihadcıların kafasının mason olduğu da iddia edilmez fakat masonların telkinatına tabi ve zehirli fikirlerinin tesirâtı altında kalmış İslâmiyete düşmanlıkta ve garb hayranlığında onların peşinden giden

Bittabi' ^{وَآتُوا} emr-i celilinin ri-yâzi işâreti ve gerek âyet-i ke-

rime mevzuunun delâletiyle haber verilen ve ihtar edilen ve sakınılması icab eden bu umumi felâketin hemen bu tarih akabinde zuhur eden birinci cihan harbi olması icab eder.

Ve bu âyetin ihbarına ve icazına yakışır bir isâbettir. Bir çok hadîslerde melhame tabiri ile ifâde edilen ve memleketimizin parçalanmasını ve bir çok İslâm diyarının ecnebi istilasına altına geçmesini intac eden ve bir çok inkılabatın zuhuruna sebep olan Birinci Cihan Harbi bilhassa mukadderat-ı İslâm ve dünya tarihi noktasından hakikaten çok ehemmiyetlidir. Umumi felâketleri mevzu bahs eden âyet-i kerimenin zalimlerden bahs ettiği fıkrasında 1913 de durması elbette onlara 1914 de zuhur edecek felâket için bir ihbar ve ihtar mahiyetindedir. Fakat onların gafletleri ve İslâma aykırı vaziyetleri ve İslâmiyet aleyhine kötü maksatları onlara mucizane ihtarını göstermemiş ve tevfihsizlikleriyle milletimizi pervane gibi ateşin içine atmışlardır.

İkinci cihan harbi ise esasen birinci cihan harbinin bir zeyli ve ikinci safhası ve devamı ve daha felâketli bir sahnesi addedileceğine ve hâlâ da bir sulh-u umumi akdedilmediğine göre dünyanın hâlâ hal-i harb ve mütarakede devam ettiğini ve bir türlü sulhe kavuşamadığını iddia yerinde bir hakikat teşkil eder.

Demek ki 1912 ve 1913'de esbabı saha-i zuhura gelerek 1914'te patlak veren umumî felâketin tesiri tahribkârısı hâlâ insanlığın yakasını bırakmamıştır. Aynı fıkranın ikinci veche-i

kimseler olduğu ve mason amaline şuursuzca hizmet ettikleri de muhakkaktır.

hesâbiyesinin 1331-1381 tarihlerini göstermesine göre Allahualem eserin başında Ye'cüc ve Mecüc hadisesinden bahseden âyet-i kerimede işâret edilen umumi badire 1381'de zuhur edecek ve 1914'de başlayan ve cihanda kominizmin zuhurunu ve memleketimizde de bunun hususi bir şekli, bir benzeri ve ikinci bir modeli olan Deccal ve Süfyanî fitnesinin hudûsunu intac eden ve ikinci cihan harbini doğuran umumi felâketler devri inşallah 1381 badiresinin neticesinde nihayete erecek ve böylece insanlık bütün bu felâketlerin ve amillerinin bertaraf edilmesiyle yeniden nefes alacaktır.

İşte âyet-i kerime umumi ifâdesi içinde hususiyeti ve mucizane olarak hicri 1331'den itibaren miladi 1912 ve 1913'de esbabı hazırlanan 1914'de başlayan ve ikinci cihan harbini ve kominizm ve deccal felâketlerini ihtiva eden, inşallah 1381 vakıanın neticesinde bütün efrad ve avamili ile mündefî' olacak ve nihayete erecek bulunan yarım asırlık bir devr-i meş'umu ve insanlık tarihinde misali sebketmemiş dehşetli ve vahşetli bir umumi felâketler devrini sarahete yakın bir katiyetle gösteriyor. Kur'an'ı Kerim'in bu azamet-i icazı karşısında hayret ve dehşetten donmamak mümkün müdür?

Ayet-i kerimenin ilk riyâzi anahtar olarak

ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً fıkrasıyla esrarını ifâde etmesi Müslümanlar

arasından zuhur edecek zalim bir zümrenin hassaten üzerinde durulduğunu gösterir. Acaba o zalim zümre âyet-i kerimenin nazar-ı itabına hedef olacak ne gibi meş'um bir vaziyete malikdir. Ve ne gibi meş'um bir icraatla gazab-ı İlâhının hususi tevcihine hedef olmuştur. Bunu diğer bir âyet-i kerimenin aynı

hakikati aynen te'vid eden beyanı ve şehadet-i mucizekaranesi ile cevaplandıracağız.

وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا -21

Sure-i Furkan 25/30 sahife: 363

1913-1914-1963

1342-1343-1344-1345

Meal-i şerifi: Peygamber-i Alişan (sav) dedi ki: Ya Rab, benim kavmim, bu Kur'an'ı Azimüşşanı mahcûr ve metruk ittihaz ettiler. Yani, Kur'an'ın daavatını kabul etmediler. (terkettiler)

Sure-i Furkan'ın otuzuncu âyeti olan bu âyet-i celilede peygamberi sarahaten kastettiği ve haklarında Cenab-ı Hakk'a şikayet ettiği kavim şüphesiz kendi kabilesi olan Kureyş kafirleridir. Ve şikayet de onların Kur'an'ın daavatını kabul etmeyip arka çevirmeleri ve onu mehcûr bir halde terketmeleri sebebiyledir.

Asr-i Saadete ait bir vaziyetini beyandan ibaret bulunan bu âyet-i kerimenin istikbalde ümmet-i Muhammed (sav) arasında aynen Kureyş kafirleri gibi belki İslâmiyet'e daha çok düşman mülhid bir zümrenin çıkarak Kur'an'ı beğenmeyip ve onu kâfi görmeyip, ona arka çevirmelerini ve onu mevki-i mürââtden kaldırarak terketmelerini aynı tarihle vermesi ne demektir.

Ve mazideki bir hali hikayeden ibaret olan bu tarz-ı beyanın 1300 sene sonraki aynı hali bildirmesi nasıl bir mucizedir. Bu derece sarahat ve katiyet karşısında buna mucizeler mucizesi dense sezâ olur.

İşte âyet-i kerimenin bu hakikati هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا fıkra-
sıyla tarihi tarihine aşağıda izah edilecektir. Âyet-i kerimenin bu
karyede görülen ve Hazreti Peygamber Aleyhisselam'ın tazal-
lüm-ü hal ve şikâyetle **“Ya Rabbi benim kavmim ittihaz etti”**

mânâsına olan birinci fıkra-i hesâbiyesi tamı tamına وَاتَّقُوا فِتْنَةً

âyet-i kerimesinin ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً fıkra-i celilesinin ri-yâzi
vechesine tetabuk etmekte ve onu tamamen tasdik etmektedir.

İşte bu fıkra-i celile aynen ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً fıkrası gibi 1913-
1914 tarihleri üzerinde durmaktadır.

Her iki fıkradan birinci âyete ait ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً fıkrası-
nın mânâsı: **“Ey ümmet-i Muhammed (sav) ‘sizden zalim
olanlar”** şeklinde olduğu gibi إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا de **“Benim**

kavmim ittihaz etti” mânâsıyla Peygamberimizin kendisine
nisbet ettiği yani, Muhammed (s.a.v.) kavmi arasından ve onla-
rın soyundan neş’et eden bir zümrenin Kur’an’ı terk edeceğini
ifâde etmektedir. Yukarıda ifâde edildiği vecihle âyet-i kerime-
nin: **“Bu Kur’an’ı terk ettiler”** mânâsına olan ikinci fıkra-i
hesâbiyesi: İstiklâl Zaferi’nden sonra merkez-i İslâmiyet olan
memleketimizin mukadderatına tamamen hakim olan ve
Cenab-ı Hakk’ın milletimize ve İslâm âlemine ihsan ettiği bir
zaferi kendilerine mal eden ve istismar eden mülhidler ve ma-

sonlar zümresinin tarik-i Kur'an'ı terk ile onun yerine Hristiyanlığın ahkâm ve âdâbını muhtevi bir nizamı medeni kanun adıyla kabul ettikleri tarihi 1342-1343-1344-1345 hicri tarihleriyle ve hadisenin evveliyâtını bildiren tarihlerle aynen göstermektedir.

Âyet-i kerimenin birinci fıkra-i hesâbiyesinin yukarıda görül-

düğü vecihle **ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً** fıkrasında olduğu gibi aynen

1913-1914 rakamları üzerinde durması ve ayrıca 1963 rakamına işâret etmesi 1913'te milletimizin başına musallat olan ma'lum zümrenin Allahualalem 1963 tarihine kadar tasallutlarının ve kısmen mevcudiyetlerinin devam edeceğine o tarihte tamamen köklerinin kesileceğine işâret olsa gerektir. **Allahu a'lem bihakikatil hal.**

Demek ki Kur'an'ın iki mucize âyetiyle üzerlerine parmak basarak ittiham ettiği, tokatladığı, itab ve hitabına hedef tuttuğu bu zümre Kur'an'ı terk eden hükmeden ve İslâmiyet'i sinsî metodlarla ve dessâsâne usûllerle ve cebr ve tahakküm ile yıkmaya ve tahribe uğraşan ve dini talim ve tedrisi Müslümanlar'a yasak eden ve ümmet-i Muhammed'in şerrinden Cenab-ı Hakk'a sığındığı fitne-i ahırzamanı ihdas eden ve ateşlendiren ve beynelmîl bir Yahudi tarikatı siyasi olan masonluğa sülûk ve intisap ederek onun maksadı ve emelleri uğruna bu vatanda İslâmiyet'in kökünü kazımaya uğraşan tam mülhid ve mürted bir zümredir.

Deccal bunların arasında zuhur etmiş ve bunları temsilen icraat yapmış. Ve bunlar onun kuvvet-üz-zahır ve avanesi olmuşlardır. Bunlar abede-i deccaldır. Hilalin asırlarca cihana şan ve

şeref saldığı bu aziz İslâm vatanı, bu devirde insana tapanların memleketi haline gelmiş ve umumi bir puthaneye benzemiş. Ve her nevi fuhşiyat ve menhiyat aleni denilecek derecede ve ayıplanmaz bir tarzda umumileşmiş ve her nevi şenaat-i ahlakiyenin adına hürriyet ve medeniyet namı verilmiş.

Bunların milletimizi küfür ve dalalet bataklığına sürüklemek ve bu aziz milleti manevi varlığı olan İslâmiyet'ten soyarak mürted bir hale getirmek için irtikab etmedikleri şenaat kalmamıştır. Bunların emellerine erişmek ve milleti tarik-ı haktan sapıtmak için milletimize tatbik ettikleri maddi ve manevi tazyikat düşmanlara rahmet okutacak mahiyettedir. Bunların müslüman milletimize reva gördükleri hakaret ve verdikleri ezâ ve ızdırap başlı başına bir tarih teşkil eder. Bunlar Kur'an öğretenleri ve öğrenenleri, Allahuekber diyenleri cürm-ü meşhud mahkemelelerine sevk ederek hapishanelere doldurmuşlar. Ve en basit bir dini tezahürü âzâmi bir galizat ve huşûnetle ve çeşitli tazyik ve tezyiflerle ve iftiralarla boğmağa, söndürmeye çalışmışlardır.

Bu devirde Allah adı ağza alınamaz bir hal almıştır. Allah ve Lâilahe illallah diye kelime-i tevhid söyleyenler tarikatçı diye zindanlara doldurulmuş; namaz tesbihleri, dua kitapları, dini eserler vesâit-i cürmiye diye zabt ve müsadere edilmiş din müdafaası edilemez ve ağza alınamaz tehlikeli bir mefhum halini almış ve dindarlık çok tehlikeli çok felâketli bir tehlike mevzuu teşkil etmiştir. Dindarın adı softa, yobaz, mürteci, gerici olmuş. Dini ağza alan es kaza müdafaasına girenler en ağır hakaretler ve tezyiflerle vatan ve millet hainliği ithamlarıyla tazyike tabi tutulmuşlardır.

Tazyikatın dayak, tehdid, işkence şekilleri ayrı birer mevzudur. Bunlardan gece otomobil ile kırlara götürölüp orada dayak

yyenler; dini kitapları taşıdığı veya kalmak için teslim ettiği sebebiyle polis karakolunda dövülerek öldürülenler olduğu gibi buna dair çeşitli misalleri çoğaltmak ile cildler doldurmak mümkündür.

Kadın, erkek Kur'an öğretenlerden cürm-ü meşhûd mahkemelerine sevk edilen ve hapse atılanlar ve ağır para cezasına mahkum olanlar ve çocuklarına gizlice Kur'an ve din dersi okuttuğu için tazyik ve tehdide tabi tutulan anne ve babalar ayrı birer misaldir.

Hulasa: Masonluğun icâbâtı ve Avrupa emparyalizmine hizmetkârlığın iktizası, din ve İslâm aleyhtarlığı için neleri emrediyorsa Türkiye ve Türk milleti onun tatbikat sahası ve icraat mahalli olarak kullanılmıştır.

Haşiye ve izâhat

Hakiki musevilik değil; siyonizme ve ırkçılığa dayanan Yahudiliğin beynelmileleşmiş bir şekli olan masonluk, beşer cemaatlerinin aralarındaki cemiyyet rabıtasından imani bağları koparıp yarine sahte ve nazari ve menfaat tesadümleriyle mahmûl insan kardeşliği doktrinini ikame etmiş ve hürriyet, adalet, müsavat yaftalarıyla arkasında akıllılar ve açık gözlüler ve masonluğa iltihak etmiş üstün tabaka sınıfının halk kitlelerinin ve milletin umumi muhassala-i menâfi' olan cemiyyet servetini çeşitli iktisadî ve siyasî kombinezonlar ve dalaverelerle istismar ve aralarında paylaşmayı ve kendilerine tahsisi hedef tutmuş bir zümredir.

Bunlar adeta servet-i umumiye kendilerine tahsis için aralarında menfaat birliği kurmuş ve kardeşliği yalnız bu birliğe gi-

renlere tahsis etmiş din millet ve vatan kaydından azade kozmopolitlerden mürekkeb bir şirket-i siyasiye hükmündedir.

Bunların bu kadar hudutsuz menab-i servet ve imkanı elinde bulundurmalarına rağmen hiçbir beşeri felâket ve umumi ızdırıp karşısında mağdur ve felâketzede insan kitlelerine dâvâ ettikleri insaniyet sevgisi iktizası olarak yardım ellerini uzattıkları felâketzedelerin imdadına koştukları ve insanlığı felâkete sürükleyen amilleri önlemeye çalıştıkları görülmemiştir.

Bunlar Allah ve iman düşmanlığı ve milliyet aleyhdarlığını kendilerine bayrak yapmış ve insanlığı mukaddesata imandan tecrid ile her nev'i necaibden mahrum soysuzlaşmış ve asalet-i ruhiyeye yabancı bir hayvan sürüsü derecesine indirmeyi ve bu suretle yalnız maddeye ve menfaate tapan hissiz bir mahluk sınıfı vücuda getirmeyi ve binnetice bunların kolay istismarını gaye edinmiş beynelmilel bir teşkilattır.

İddia ve itikadlarına göre insanları dinî hislerden tecrid ile asırlardan beri din ihtilafı yüzünden alem-i beşeriyette hüküm sürmüş olan müthiş mücadelelere ve bu yüzden tahdis edilmiş derin münâferetlere bir son vermek lâzımdır.

Ve yine iddialarına göre tarih tetkik edilince dinler beşerî hayat için bir huzur âmili değil huzursuzluk âmilleri olmuşlardır. Fakat masonlar insanın necâbet ve islahatına maye teşkil eden mekarım-i ahlakîyenin manîi olan ve azim ve salâbet ve şehâmet ve fedakârlığın merhamet ve mürüvvetin madeni olan ilahî iman esasını ve din nizamını ortadan kaldırınca bu defa insanlık en karanlık vahşi ve insafsız birer egoizm ve hodgamlık ahtapotlarıyla baş başa kalmış hissiz bir canavar haline geleceği ve bu

hale gelmiş canavarlık esiri bir sürü halini alacaklarını düşünmemişlerdir.

İşte böylelerinin numunelerini dehşet ve fecaatlerini kominizm dünyasında ve tatbikatında müşahade eden ve inkar ve imansızlık yüzünden bütün insanî teavün hislerinin ve mekarim-i ahlakîyenin silinip süpürüldüğünü gören ve böylelikle müthiş bir aksülamel ve intibaha gelen bir kısım insan cemaatleri can kurtaran simidine yapışır gibi tekrar Allah'a ve edyana iman yoluna düşmeye mecbur olmuşlar ve Allah'a inananlar gurubu ile inanmayanlar bloğu halinde dünya iki cepheye ayrılmıştır.

İnsanın insanlık hisleri ancak iman ab-ı hayatı ile yeşerir mekarim-i ahlakîyenin ve necaib-i insaniye meyveleri Allah'a iman esası ile neşv-ü nema bulur, tekevvün ve tahassul eder. İnsan ahlakî fedakarlığı ancak cihanın mukadderatına ve kendi hayatına sahip bulunan bir Halık-ı Keremkâr nam-ı hesâbına yapar, bunlar ahlakın ve insaniyetin temelli esaslarıdır. İmansız ahlak tekevvün etmediği gibi ahlaksız cemaatte her türlü teavün hislerinden mahrum anarşi ve cidal ve boğuşma âlemidir. Tabîî hayat örneğinin misalleri sadece mücadele ve ifna değil buna müvazi olarak ve daha kesretli misallerle hayat-ı umumiye bir teavünler nizamıdır. Milyarlar ve milyarlarca hüceyrelere bir araya gelerek hayat-ı uzviyenin umumi hizmetlerini gördükleri gibi sayısız hücre ve teşkilat kombinezonlarının bir araya gelip muazzam hayat örneklerini vücuda getirdiklerini görüyoruz.

Ve yalnız yüz milyarlarca canlı ve kırmızı kan yuvarlaklarının insan denilen acaib memleketin muhtelif bölgelerinde gıda taşıdığını ve çeşitli mikrop ve küçük hayvanlar milletlerinin ha-

yat-ı umumiyenin cereyanı için dev hizmetleri başardıklarını hayretle ve ibretle müşahade etmek lâzımdır.

Beşeriyete ızdırap veren tek Keremkâr Allah'a iman değil çeşitli ve mütezâd itikatlar arasındaki ihtilaf ve müsamahasızlıktır ki buna taassub da denir. Tek Allah'ın haki-miyet ve keremkârlık cenahı altına sığınmakta birleşmemek ve onun lütûfkâr nizamına riayet etmemek beşerî ızdırapların kay-nağıdır.

Yaradılış ve cins kardeşliği rabitası değil iman ve fazilet kardeşliğinin hararet-i maneviyesinde yek vücut olmamak beşe-riyete ızdırap veren amillerin başıdır. Evet beşeriyetin çektiği bu ızdırap alî ve ulvî imandan ve yüksek mekarimi netice veren te-miz ve ilahî aşktan değil menbaini beşeri hodgâmlıktan alan çe-şitli tefrika ve müfsidat hislerindendir.

İnşallah beşer, ya kominizm ejderinin veya dinsizlik ifritinin korkunç ve dehşetaver manzarası karşısında aklını başına alacak ve pek yakın bir istikbalde tek ve Keremkâr Allah'ın cenah-ı âtı-fetine ilticada gecikmeyecek ve bu hakikata çağırın ilahî Kur-an meşalesinin envarı altına toplanmak ve İslâmiyetin ferahnâk sulhu müsalemet, emniyet ve inşirah va'deden davetine icabeti kendisi için yegane melce-i necat bulacaktır. Evet beşerin ara-dığı saaadet, ekseri asliyet ve ulviyetini yukarıdan beri isbata ça-lıştığımız mucizeler mucizesi Hazret-i Kur-andır. Beşer onun ılık ve saadet bahşcazibesi içinde gayş-ü müstağrak olduğu gün beşere dünyada mev'ud fani ve umumi saadet bütün hututu ve şümulü ile tecelli edecek ve bu hal aynı zamanda insanları ebedî saadete götüren bir şehrah olacaktır.

İşte sulh-u umumiye diye beşerin aradığı netice bu hedefe varmakla tekevvün edecektir.

Netice: Yukarıdan beri esrarını açıklamaya çalıştığımız ve manen birbiriyle müttehit tek hakikati veya hakikatler silsilesini gösteren bu iki âyet-i kerime Hazret-i Kur'anın emsalsiz mucizelerindendir. Gösterdikleri hakikatleri hiç kimsenin itiraz ve tenkidine imkan bırakmayacak derecede sarih ve bedihidir. Bunlar dünyanın ve İslâmiyetin akıbeti hakkında çok müessir olmuş vakayı-i azimeyi vukuundan 1300 sene evvel haber vermişlerdir ki bu hal Kur'an'ın mucize ve kalamullah olduğunu gafil beşerin kafasına tokmak vurur, şeklinde kat'i olarak isbat etmektedir.

22- وَ تَفْسِدُوا فِي أَرْضٍ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا

A'raf, Sahife 158 وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ

Sure-i A'rafın 57. âyeti olan bu âyet-i celilenin evvelindeki âyetle beraber meal-i şerifi:

Rabbimize tazarru ile yalvararak ve hafî olarak dua ediniz. Muhakkak o mütecavizleri... ve arzda onun ıslahından sonra fesad çıkarmayın. (Yani din-i Hak olan İslâmiyetle ve arzda onun ıslahından ve hükmen onun tâbî'leri olan edyan-ı semaviye ile ıslah edilmişken, dinsizlikle ve ondan mütevellid ahlaksızlıkla fesad çıkarmayın.) Ve Allah'a ondan korkarak rahmet ve keremini tama' ederek dua edin. Muhakkak Allah'ın rahmeti muhsinlere yani hakiki iman ve amel-i salih sahiplerine yakındır. Yani hakimiyet-i arz ahlaken ve itikaden nefislerini ve mallarını Hak yolunda sarf eden mü'minlere yakındır.

Âyet-i kerimenin hitabı zaman ve mekan kaydına tabi olmaksızın umumdur. Fakat veche-i adediyesinin delaletiyle bu umumiyet içinde çok canlı ve şamil bir misal halinde beşeriyetin müslümanların umumi bir fesâdını ve keza rahmet-i İlahiyenin umumi şamil bir tecellisini İlâhi bir mucize olarak göstermektedir. Keza âyet-i kerime bundan evvelki iki âyet-i kerime gibi işâret-i tarihi hakâikla sabit olmuş. Ve mucizeliği katıyyet-i adediyye derecesinde tezâhür etmiş bir âyettir. Şimdi veche-i ri-yâziyelerini tekkik edelim.

Ayet-i kerimenin birinci fıkra-ı hesâbiyesi:

وَتُفْسِدُوا فِي أَرْضٍ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا

1910-1911-1912-1920-1921-1922

Baştaki vav hesâba dahil edilmediği takdirde; 1904-1914-1915-1916 tarihlerini göstermektedir. Dikkat edilirse bu tarihler gerek merkez-i İslâmiyet olan memleketimizde ve gerek alem-i islam'da masonluğun ifsadatını azami şekilde artırdığı itikadsızlık ve İslâmiyet aleyhdarı cereyanlarının alıp yürüdüğü ve islamiyeti tezyif ve tenkidin ve suret-i haktan görünerek islamiyeti tahrip eden zehirli fikirlerin neşrinin moda halini aldığı ve garbın her şeyine hayranlık ve onları taklidin en merğub bir şiar ve medeniyet ve marifet sayıldığı devirlerdir. Buna müvazî olarak da ahlaksızlığın ve dinî adaba riayetsizliğin salgın halinde devam ettiği ve 1914 de patlayan Birinci Cihan Harbi içinde gerek dünyanın ve gerek alem-i İslâm'ın müthiş bir sü-kut-u ahlaka yuvarlandığı ve bu tarihlerde iyice gelişerek cihana saldırmaya hazırlandığı ve 1920 ve 1921 mâlum bir kuvvet olarak ortaya çıktığı tarihlerdir.

Ayet-i kerime ilahi bir ferman olarak müslümanlara ve dolaşısıyla bütün insanlara ihtar ediyor. Fakat bu ihtarata zalim ve gafil beşer kulak asmadığı için âyet-i kerimenin işâret ettiği 1914 de başlayan ve İkinci Cihan harbini ve daha müteakip faciaları içine alan bir umumi felâketler ve ızdıraplar devri, ilahi bir cevap olarak tecelli ediyor. Bu tarihler aynı zamanda 1923 de başlayan müthiş bir inkar ve İslâm düşmanlığı ve su-i ahlak ve facialar devrinin kapısına kadar gelip dayanmakta ve gözüne parmak sokar gibi sakın bu fesat ve tuğyan girdabına girme kapısına kadar gelip dayanmakta ve gözüne parmak sokar gibi sakın bu fesat ve tuğyan girdabına girmeyin diye ehl-i imana ihtar etmektedir ve bu devrin şeametinden korunmak için Cenab-ı Hak'dan korkarak rahmet-i keremini tâma ederek ve ümitsizliğe düşmeyerek yalvarılmasını tavsiye etmekte ve bu suretle hareket eden ve bu hailede de İslâmiyet'e sadakat gösteren ve sebat edenler için yakın bir necatın geleceğini vaad etmektedir.

Evet 1922 den evvelki devir bundan evvelki iki âyetle belirtilen 1923 sonrası tuğyan ve inkar devrini netice vermiştir. Âyet-i kerime bu mebâdiyi taadatla onların neticesi olan bu imansızlık ve dalalet devrine ve İslâmiyet noktasından çok meşum bir irtidat ve fesad-ı ahlâk devrini dışarıdan işâret eder şeklinde kapısından gösteriyor ve bu girdaba düşmemelerini ehl-i imana ihtar ile onun müthiş tehlikelerini daha evvelden haber veriyor. Ve bu tuğyan devrinin en azgın ve İslâmiyet'e en çok saldıran zamanlarını da **“muhakkak insan kudurdu”** mânâsına olan

نَسَانَ لَيَطْغَىٰ اِنَّ اٰیة-i kerimesiyle bildiriyor.

Risale-i Nur'un Beşinci Şua'ında esrarı açıklanan bu âyet-i kerimeyi mevzumuz olan وَ تَفْسِدُوا اٰیة-i kerimesinin hakkaniyetini ispat maksadıyla buraya yazdık.

Filvakıa نَسَان لَیَطْعَىٰ اِنَّ اyet-i kerimesi 1343, 1344, 1353

tarihleriyle o devrin tuğyanını göstermektedir ve bunun evveli-yatı olan 50 senelik bir devr-i inhitatı da içine almaktadır. Ma-sonluğun bütün şenaatiyle icra-yı hükmettiği bu devirde çeşitli irtidatlar ve çeşitli tecavüzler inkılab adıyla maskelenmiş, bunlar en büyük bir zafermiş gibi alkışlanmış ve Müslümanların bağ-rına bir manevi hançer şeklinde saplanmışştır.

Bu âyet-i kerime birinci fıkra-i hesâbiyesiyle yukarıdaki 21 ve 22 numaralardaki âyet-i kerimelerde belirtilen bütün haki-katleri tasdik ettiği gibi bütün bir cihan imansızlığını ve fesad-ı ahlakını ve bunlara İlâhî bir cevap olan 1914 sonrası facialar ve felâketler devrini de kapısından gösterir gibi mebde'lerini zikre-derek işâret etmektedir.

Ayet-i kerimenin ikinci fıkra-i hesâbiyesi:

اِنَّ رَحْمَتَ اللّٰهِ قَرِیْبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِیْنَ

1363-1364-1365-1415

Bu fıkra-i celile aynen 8 numaradaki âyet-i kerimenin 2. fık-rası gibi 1363 tarihine parmak basmakta ve onun verdiği beşâ-rete iştirak etmekte ve bir çok âyet-i kerimenin gösterdiği 1400 sonrası saadet devrine de işâret etmektedir.

1363-1364-1365 tarihleri yukarıda zikredilen meş'um iman-sızlık devrinde İslâmiyet'in müdafaasını uhdesine alan ve bu yüzden maiyetindeki bir avuç ehl-i imanla zulmen hapsedilen bir mücâhede-i alışanın inâyet-i İlâhi ile hapisten kurtularak bir hizb-i hidayet halinde ortaya çıktığı tarihlerdir ki o felâketli de-virle malen, bedenen İslâmiyet hizmetine kendilerini vakfeden o

sadık mü'minleri Cenab-ı Hakk muhsinler olarak yad ediyor ve 7 âyet-i kerimenin sarahaten gösterdiği mev'ude telmihen onlara rahmet-i İlahiyenin yakın olduğunu haber veriyor ve sizi Denizli hapsinden kurtardığımız gibi umum ehl-i imana da yakında necat vereceğiz diye beşâret veriyor.

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ 23-

1340-1350-1380

1341-1351-1381-1382-1383-1423

Meal-i şerifi: Kafirler Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Cenab-ı Hak ise buna müsaade etmez ve nurunu tamamlar. Her ne kadar bu hal müşriklere zor gelirse de.

Bu âyet-i kerime, Risale-i Nur'un Birinci Şua'ı olan İşârât-ı Kur'aniye Risalesindeki otuzüç ayat-ı kerimeden biridir. Oradaki mu'cize âyetlerine bir misal olarak ve yukarıdaki tevcihlerin hakkaniyetine ve isâbetine bir delil ve hüccet olarak bu risaleciğin hatimesi ittihaz edilmiştir.

1340'tan 1380 tarihine kadar devam eden müddet, Risale-i Nur'un te'lif ve intişar tarihidir. 1341 Risale-i Nur Külliyyatının te'lifinin bidayetine, 1350 ve 1351 ise Eskişehir hapsine ve o hapis sebebiyle vaki olan maddi ve manevi fütuhata işâret etmektedir. 1380 ve onu takip eden tarihler ise fütuhat-ı İslâmîyenin başlangıcını ve şa'saadâr istikbalini tebşir etmektedir.

Haşiye: Risaledeki âyet-i kerimenin adedi 19 olmak üzere niyet edilmiş. Ve bu suretle besmele-i şerifenin aded-i hurufuna tevafuku düşünülmüştü. Fakat ihtiyarımız

haricinde âyet-i kerimenin adedi 23'e yükseldi. Bunun acaba gizli bir hikmeti mi var diye düşündük. Birden hatırlımıza şunlar geldi. Maide-tül Kur'an'da mevzu 13 âyet-i kerimeydi. Bunda olan fark ile 23... Bu ulûmun menbâı olan Risale-i Nur'dan 1. Şua'nın aded-i âyeti 33'tür. Demek ki 1. Şua bu tevafukla hem Maide-tül Kur'an'ı hem Hazine-tül Bürhanı harim-i makbuliyetine almakta onar fasılah bir kademe teşkil etmektedir.

Saniyen: Mu'cizesini izhar sadedinde tarafımızdan bir nevî ihtiyarsız olarak hazırlanan bu eser Hz. Kur'anın 23 sene-i nüzulüyle de tam tevafuk halindedir ve belki bu tevafuk eserin hakkaniyetine gaybî bir imza hükmündedir.

Salisen: Bu ilmi izhar eden ve ümmete ve insanlığa yadigâr bırakan Kur'an'ın i'cazını lisan-ı Rabbani ile katiyet derecesinde ispat eden üstad Bediüzzaman hazretleri 1293'de doğmuş, 1379'da vefat etmiştir. Bu suretle dünyada yaşadığı müddet 86 senedir. Bundan fahr-i âlemin 63 sene-i hayatını çıkarırsak 23 kalır ki, o da nüzul-ü Kur'an'ın müddetidir. Ve şayan-ı hayret bir tevafuktur. Bundan Hz. Bediüzzaman'ın Kur'an bayraktarlığında ve hizmetkârlığında fahr-i kâinata halef olduğu ve Kur'an'ın mucizelerini izhara memur bir hizmetkâr olduğu mânâsını çıkarmak istib'âd edilmeyecek ve hüsn-ü zannın eseri olacak bir düşünce teşkil eder.

ŞÂYÂN-I DİKKAT BAZI EHADİS-İ ŞERİFE

1- إِنَّ اللَّهَ خَيْرَ عَبْدًا بَيْنَ الدُّنْيَا وَبَيْنَ مَا عِنْدَهُ
فَاخْتَارَ ذَلِكَ الْعَبْدُ مَا عِنْدَ اللَّهِ

1317-1368-1327-1369-1408-1379-1414-1377

1410-1460-1466-1516

Hadis-i şerifin meali: Cenab-ı Hak bir kulunu dünya nimetleri ile kendi nezdindeki nimetlerden birini tercih hususunda muhayyer kıldı. O da ind-i İlahîdeki nimetleri tercih etti.

Bu hadîs-i şerîfle Peygamberimiz evvela kendilerini kasd etmiş. Saniyen de sırr-ı verâsetle Hazret-i Mehdi'nin şahsiyeti maksud olmuştur.

Bu hadîs-i şerif 1368 ve bilhassa 1379 tarihleriyle hassaten bir şahsın mahzariyetine işâret etmektedir ki o zât âdeta ihtiyarî bir tarzda nezd-i Uluhiyyete urûc etmiş şeklinde dâr-ı ahireti ihtiyar buyurmuştur ve ehl-i İslâm'ın ikaz ve intibahda asrımızda en büyük hizmetini îfa etmiştir. **Ve inşallah netâic-i hizmeti 1516 senesine kadar müessir olacaktır.**

2- أَلْمَهْدِيُّ مِنَّا يُخْتَمُ الدِّينُ بِهِ كَمَا فَتَحَ بَنَّا

1302-1312-1362-1363-1393-1403;

1904-1914-1964-1965-1995-2005

Meal-i şerifi: Mehdî bizdendir. Din-i İslâm onunla yani onun hizmetiyle hatmedilecektir. Nasıl ki bizimle başlamıştır.

Bu hadîs-i şerifin iki veche-i hesâbiyyesini biri miladî değeri diğeri, hicrî... birbirinin aynı denecek kadar yakın tarihler üzerinde durması mûcize vechesinin bir başka manzarasını îraz etmektedir.

Gariptir ki 1302 ile 1403 arası tam tamına 1300'den sonra gelen hicrî asırdır. 1904 ile 2005 arası ise miladî 20. asırdır. Yani tamamen yukarıdaki hicrî asrın karşılığıdır. Demek ki bu hesaplara göre son asırlarda intibah-ı İslâm'ın önderliğini yapacak ve İslâmiyet'in ulviyet ve hakkaniyet ve azametini insanlara gösterecek ve öğretecek olan ve beşerin içtimai bünyesinde ve hidâyet vechesindeki bir devr-i intibah açacak olan Hz. Mehdî 1300 ve 1400 seneleri arasındaki hicrî asırda ve bunun tamamen karşılığı olan 1900 ve 2000 seneleri arasındaki miladî asırda yaşayacak ve ifâ-ı vazife edecek demektir.

3- يَكُونُ فِي أَحَدِ الْكَاهِنِينَ رَجُلٌ يُدَرِّسُ الْقُرْآنَ دِرَاسَةً
يُدَرِّسُهَا أَحَدٌ يَكُونُ بَعْدَهُ

Hadis-i şerifin mealen mânâsı: “Kendisine ilm-i gayb ihsan edilen ve İslâmiyet'in istikbaline müteallik ahvali haber veren iki zâtтан birisi Hz. Kur'an'ın hakâikı ve esrarını bu kadar emsalsiz bir surette şerh ve izah ve tedris edecek ki, bâdemâ hiçbir kimse onun gibi mükemmel ve vazıh bir tedris yapamayacaktır.

Kehânet insanlardan mestur umur-u müstakbeleden haber vermektir ki bu iki şekilde vakîdir. Ya peygamberlerin vahy-i İlahî ile mucize olarak verdikleri haberler veya onlara varis olan evliya-i kümmelîn ve muhakkikînin enbiyaya ve bilhassa fahr-i kainata tevârüs sırrıyla ve onlardan gelen feyiz ve telkine müsteniden kerâmet olarak verdikleri haberlerdir. Bunun üçüncü bir şekli daha vardır ki o da alelâde insanların sanatkârlık şekli ile ve riyâzet yoluyla cin ve şeytan denilen süflî ve manevî varlıklarla münâsebet peyda ederek onlardan aldıkları telkînata müstenid haberlerdir. Kâhinlik. Gaybı bilicilik arafelik denilen bu üçüncü şekil dînen mezmum ve buna îtimad da caiz değildir. Zira cin ve şeytan, melâike ve ruh-u ulviyeden çalmak suretiyle elde ettikleri haberlere yalanları da ilâve ederek istimal ettikleri habîs varlıklara onları ilkâ ve telkin ederler. Bunların içinde doğru çıkan olsa bile yalancıdan sadır olan doğru da şâyân-ı itimad değildir. Bu itibarla böyle bir nevî sanatkârlık şekli ile bir çeşit gaybı bilicilik, dinen memnudur.

Fakat seyyid-i kâinatın Hz. Kur'an'ı emsalsiz bir dirâyet ve firasetle ve kimseye müesser olmayacak, tedris edecek bir zâtı medhen haber vermesi, o zâtın ancak envâr-ı risâletten feyiz alan ve sırf hizmet ve maslahat îcabı kendisine mevdu' esrardan bazısını mestur olarak haber veren bir zat olmasını îcab ettirir.

Böyle bir mazhariyete nail olmuş iki zâttan birincisine Hz. Muhyiddin-i Arabî namzet gösterilirse belki İmam-ı Şârânî gibi munsıf erbab-ı kemâl kabul ederler.

Belki de Allah u a'lem bir hakikat-ül hal hadîs-i şerifin işâret ettiği iki zattan birisi ve bu cihetle çok meşhur olanı Muhyiddin-i Arabî Hazretleri'dir.

Şayet “**kâhineyn**” lâfzı cem-i sigasıyla okunursa kendisine alem-i gayb ihsan edilenlerden bir zât demek olur ki bu cihetle de verilen izahat yine yerindedir.

Şimdi hadîs-i şerifin veche-i riyâziyesi üzerinde duralım.

Birinci veche-i hesâbiye:

رَجُلٌ يَدْرُسُ الْقُرْآنَ دِرَاسَةً يَدْرِسُهَا أَحَدٌ

Şeddesiz ve tenvinsiz: 1877-1878-1879

Son asırların intibah-ı İslâm inkılâbını Hz. Kur'an'ın emsal-siz dersleriyle vücuda getiren büyük Üstadın doğumu.

1927-1928-1929

Kur'an-ı Azimüşşan'ın emsalsiz dersleri olan Nur Risalelerinin kuvvetle zuhuru ve intişarı ve buna muvâzi olarak İslâmiyet'in bünyesinde açılan müthiş rahneler ve tahribat;

1980-2030

İntibah-ı İslâm'ın mertebe-i kemâle erişeceği, dünya milletlerinin ve bilhassa Garb Âleminin Kur'an'ın emsalsiz hakikatlerini bihakkin anlayacağı ve hakiki medeniyete ulaşacağı tarihler...

İkinci veche-i hesâbiye: يَدْرِسُ الْقُرْآنَ دِرَاسَةً

1320-1322-1372 Emsalsiz Kur'an derslerinin zuhur ve intişar tarihleri.

Tenvinsiz şedde ile: 1522

Münteha tarihleri tenvin ve şedde ile: 1572

Üçüncü veche-i hesâbiye: يَدْرُسُهَا أَحَدٌ يَكُونُ بَعْدَهُ 548;

Türkçe Risale-i Nur : 548

Dördüncü veche-i hesâbiye :

يَكُونُ فِي أَحَدِ الْكَاهِنِينَ رَجُلٌ 598; Risale-i Nur : 598

Dört vecihle mucize ve her cephesi mahz-ı şuur olan bu hadîs-i şerif riyâzi bir katiyetle murad-ı nebevîyi katiyetle izhar etmekte ve kimden ve neden bahsedildiğini dört delil ile göstermektedir.

Birinci fıkra-i hesâbiye ile: Asrımızda muazzam Kur'an dersleriyle uçuruma ve helak-ı ebedîye giden bir millet içinde zuhur ederek eşsiz ilmiyle ve emsalsiz mücadeleleriyle ve nihayet kemâldeki ahlak ve fezâiliyle İslâm kabilelerine istikamet veren ve beşeriyeti yeni bir nefha-i hidayetle râh-ı selâmete tevcih eden bir zatın doğumu ve mücâhede ve hizmet devirleri üzerinde miladî tarihlerde durmaktadır.

İkinci veche-i hesâbiye: Hicri tarihlerle aynı hizmet cephesini göstermektedir.

Üçüncü veche-i hesâbiye dahi: Emsalsiz Kur'an derslerine sarahat derecesinde işâret etmektedir.

Dördüncü veche-i hesâbiye ise: Umur-u müstakbelede işâret eden o müstesna Kur'an derslerinin parlaklığı ile medresenin simâ-i münevverini irae etmektedir.

Bu dersler bilhassa başta Divan-ı Harbi Örfi, Hutbe-i Şamiye, Aşairle Muhavere, Lemaat gibi umur-u müstakbele-i İslâmiye'yi vukuundan 50-60 sene evvel sarahatle haber veren eserleridir.

Bu haberler ilk lahzada kari'in nazarına çarpmayacak bir şekilde iltizamî bir mestûriyetle setredilmiştir. Çünkü onlar mugayyebattan haber vermek maksadıyla değil, İslâmiyet'in nurani halini hâl-i hazırda getirmekle gönülleri kaplamış olan meyu-siyet ve fütur bulutlarını dağıtarak İslâmî şevk ve heyecan-i imanî inşirah ve teselliyi gönüllere serpmek ve aşılama ve asırların karanlıklarında bunalmış olan müslümanlara yeni hayat hamleleri hazırlamak ve verilen haberin tahakkuku anında eserlerin mevsukiyet ve makbuliyetine itimadı arttırarak emr-i hidayet ve beşerin salahına, necatına müteveccih hizmeti kuvvetlendirmek için getirilmiştir. Bu sebeple onlar ancak verilen haberin vukuu ile tahakkukundan sonra anlaşılabilir. Mesela Üstad'ın vefatından birkaç sene evvel tab' edilen Sözler mecmuasının 2. cildinin 336. sahifesinde nesir ile nazım arası şu beyitler gösterilmektedir.

Yıkılmış bir mezarım ki yığılmıştır içinde
Said'ten 79 emvât bâasâm alama
Sekseninci olmuştur o mezara bir mezar taşı.
Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâm'a
Yakînım var ki semavât u zemin-i Asya.
Bâhem olur teslim yed-i beyza-yı İslâm'a.
Zira yemin-i yümn-ü imandır
Verir emn-ü eman ile enâma.

Bu beyitler onun imzasıdır. Bilahare anlaşıldığı gibi bu beyitler Meşrutiyette Kur'an yazısı ile tab edilmiş olan Lemaât ri-salesinde aynen mündemiçtir.

Demek ki Üstad tarih-i vefatını ölümünden takriben 50 sene evvel tasrih etmek suretiyle haber vermiştir ve bu beyit için bizzat yazdığı haşiyede hicri 1379 senesine kadar yaşayacağını tasrih etmiştir.

İntibah-ı İslâm inkılabının pişvası olan Hz. Bediüzzaman'ın elbette İslâm tarihinin en şayan-ı dikkat simalarından biridir. Bu zat tarihe düşmanları tarafından mezarı yıkılmış adam diye geçecektir. Ne şayan-ı hayrettir ki bu cihet mezkûren esrarengiz beyitte sarahaten mündemiçtir. Yıkılmış mezarda Hz. Said'in 1379 senesinin hatıraları medfundur. Cism-i mübareki başka bir mahall-i meçhule nakledilmiştir.

Beyitte 1380 senesinin İslâmiyet için bir hüsrân senesi olacağı da mezkurdur ki aynen zuhur etmiştir.

Sorulabilir ki, hadîste mezkur bu nevi ulvî kehanetin ifâdesi olan bu durum ne kazandırıyor. Bunun cevabı aşağıdaki beyitte ifâde edilen neticedir ki o da, “yakînim var ki semavat u zemin-i Asya bahem olur teslim yed-i beyzâ-yı İslâm'a” beyitleridir. Bununla denmek isteniyor ki: Ey Üstadın eserlerini okuyan karî görüyorsun ki vefatını ve mezarının yıkılacağını 50 sene evvel tarihiyle haber veren ve aynen öyle zuhur eden bir mânâ Alem-darının, bir ilm-i gayb Sultanının karşısındasın. O diyor ki yakinen biliyorum ki çark-ı felek gibi dönen yer ve göklerin istikbalı, İslâm'ın nurlu eline teslim olacaktır.

Zira beşeriyete meymenet ve saadet, necat ve selâmet hali ve sükûn ancak İslâm'ın hayırlı uğurlu elinden gelecektir.

Ey insan, sen buna mecburen itimad et ve ona göre istikametini tayin et. Bu hayırlı beşâreti vermeye ve insanlığın yolunu düzeltmeye ve emr-i hidâyeti taktire memur olarak geldim. Benim eserlerimi o gözle oku ve o itimadla sarıl.

İhtar: Buraya kadar verilen izahât hadîs-i şerifin azâmet-i i'cazını belirtmek ve Halık-ı kâinatın sevgilisi olan Seyyid-ül Enbiyayı nasıl tasdik ve teyid ettiğini göstermek için serdedilmiştir. Üstad-ı ahirzamanın bu cephesine dair yazılacak yeni bir eserde âsarını istişhad suretiyle daha fazla tafsilat verilecektir. Kezâ “kahinin” lafzının sırr-ı icazına dair ayrıca izahat ve mümkün tevcihat kutb-u Şaraninin eserini istişhad suretiyle aynı eserde gösterilecektir.

4- اِذَا رَأَيْتُمُ الرَّجُلَ قَدْ اَعْطِيَ زُهْرًا فِي الدُّنْيَا وَقَلَّةً
مَنْطِقٍ فَاقْتَرِبُوا مِنْهُ فَانَّهُ يُلْقَى الْحِكْمَةَ

Mana-i şerifi: Herhangi bir zata alâik-ı dünyeviye hususunda derece-i istiğna ve züht-i tam; ve mükalemede sükunet ve vakar, mâlayaniye adem-i iltifat şeklinde, az kelimah ihsan edilmişse siz ona yaklaşınız; zira onun sadr-ı mücellasına hakâik-i İlâhiye ve hikmet-i Rabbaniye ilka edilmiştir.

Bu hadîs-i şerif bu mazhariyete nail olan erbâb-ı kemâlin kâffesine şâmilidir. Ancak onların içinde bu vasıfları tam ve kâmil bir şekilde üzerinde taşıyan zatı da hususi olarak göstermektedir ki, o da hidâyetin ri'yâzî vechesine göre hicri onüçüncü asrın başında vazife-i hidayeti deruhte eden zattır. Bir çok âyet-i kerime ehâdis-i şeriflerin işâret ettiği gibi bu hadîs-i şerif de son

zamanların alemdar-ı hidayetini mazhar olduğu hikmet-i Kur'aniye ve fezail-i Muhammediye (asm) ile göstermektedir.

1324: Makarr-ı hilâfet olan İstanbul'u ilk teşrifleri,

1334: Rus esaretinden harika bir şekilde kurtuluşu ve İstanbul'a avdeti.

1364: Hz. Kur'an'ın emsalsiz tefsiri olan Risale-i Nur'un telifatının sonu

1395-1425-1525

5- اِنَّهُ سَيُصِيبُ اُمَّتِيْ فِيْ اٰخِرِ الزَّمَانِ بَلَاءٌ شَدِيْدٌ
وَ يَنْجُوْمُنْهُ اَرَجُلٌ عَرَفَ دِيْنَ اللّٰهِ فَجَاهَدَ عَلَيْهِ
بِلِسَانِهِ وَ قَلْبِهِ فَذٰلِكَ الَّذِيْ سَبَقَتْ لَهُ السَّوَابِقُ
وَ رَجُلٌ عَرَفَ دِيْنَ اللّٰهِ فَصَدَّقَ بِهِ

Mana-yı şerifi: Muhakkak ümmetime âhîrzamanda bir belâ-yı şedit gelecek. Onun şerrinden kimse kurtulamayacak. Ancak Allah'ın dinine hakkıyla vakıf olan ve din-i İslâm uğrunda lisanıyla ve kalbiyle mücâhede eden kimse kurtulacak ki, o zat hakkında ihbar ve sena-i peygamberî sebkat etmiştir.

Ve kezâ Allah'ın dinine vakfolduğu o mücâhede eden zatı tasdik eden “Yani kavlen ve fiilen hizmet ve mücâhedesine iştirak eden veyahut İslâmiyet'in mehâsini ve ulviyetini hakkıyla idrak edip onu bütün icâbatıyla kabul ve bütün evâmir ve

nevâhisiyle harfîyyen ve istisnasız kabul ve tasdik eden kimse kurtulacak.

Hadis-i şerifte عَرَفَ kelimesinin kullanılması şayân-ı dikkattir. Zira marifet birşeyi tefekkür ve tahkike mesned olarak ve gavamızına vukuf peyda ederek netice âsarını tedbir ederek muhakkikâne bilmektir. Yani ârifan bir şeyin bütün hususiyetlerini bilmek ve onda mütehassıs olmaktır. İlim, umumu bir şekilde bilmektir. İlmin mukabili cehil, marifetin mukabili inkardır.

Hadis-i şerifin sonu: Allah'ın dinini hakkıyla bilen ve onu tasdik eden mânâsına olan عَرَفَ دِينَ اللَّهِ فَصَدَّقَ بِهِ cümle-i kudsiyesiyle nihayet bulmaktadır. Acaba burada فَصَدَّقَ بِهِ

“Onu tasdik eden” ibâresindeki **“ O ”** zamiri yani **“ be ”**

zamiri nereye racidir. Yukarıdaki mücahid zâtı tasdik eden mi demektir. Yoksa Allah'ın dinini hakkıyla bilen ve tasdik eden mi demektir. Allah'ın dinini hakkıyla bilen ve onu bütün mezâya ve mehasini ile kavrayan bir zâtın hakiki bir müslüman aliminin ayrıca bir de dini tasdik ettiğini belirtmek bize göre âdeta zâid hükmündedir. Zirâ bu vasıfta bir din aliminin İslâmiyeti kabul ve tasdik etmesi muhaldır.

Bu takdirde tasdik için başka bir merci aramak lazımdır. Yani **“ be ”** deki zamire **“dinillah”** dan başka bir merci aramak zarureti hasıl oluyor.

O da hadîs-i şerifin esas mevzuunu teşkil eden ve lisanıyla ve kalbiyle mücâhede eden din alimi olabilir.

İşte biz bu sebebe binaen hadîs-i şerifin mânâsını beyan ederken iki vecheyi de nazara almak mecburiyetinde kaldık ve

ب “be” deki zamiri aynı zamanda yukarıdaki mücahid-i alişana

da nisbet etmeyi daha galip bir ihtimal olarak kabul eden bittabi onu tasdik onun hakkaniyetini kabul ile beraber onun hizmet ve mücâhedesine iştirakla mümkün olur.

Veche-i hesâbiyelerine nazaran bu hadîs-i şerif beş sûretle mucizedir.

Birinci veche-i hesâbiye:

مَتْنِي فِي أَخْرِ الزَّمَانِ بَلَاءٌ شَدِيدٌ 1922-1923-1962-1963

İkinci veche- i hesâbiye:

فِي أَخْرِ الزَّمَانِ بَلَاءٌ شَدِيدٌ 1341-1373

Üçüncü veche-i hesâbiye:

أَنَّ رَجُلًا عَرَفَ دِينَ اللَّهِ فَجَاهَدَ عَلَيْهِ بِلِسَانِهِ وَ قَلْبِهِ
1293-1323-1333-1343-1344-1345

Dördüncü veche-i hesâbiye:

فَذَلِكَ الَّذِي سَبَقَتْ لَهُ السَّوَابِقُ 1338-1344-1374

Beşinci veche-i hesâbiye:

وَرَجُلٌ عَرَفَ دِينَ اللَّهِ فَصَدَّقَ بِهِ 998; Risalet-in Nur 998

Birinci veche-i hesâbiye: 22-23-24 numaradaki âyet-i kerimede bahsi geçen 1922-1923 sonrası İslâmiyet itibariyle çok meş'um 40 senelik bir devr-i habaseti, ahirzaman belâ-yı şedidi olarak sarahat derecesinde göstermektedir.

Ve âyet-i kerimenin işâret-i kudsiyelerine bir nevi imzayı Muhammedî halinde mu'cizat-ı hadîsiye ile tasdik etmektedir.

İkinci veche-i hesâbiye: Aynı devri hicri tarihlerle ifâde etmekte Resül-u Müctebanın haber verdiği belâ-yı azimi başka bir tevcihe imkan bırakmayacak şekilde birinci vecheyi tam tasdik etmek suretiyle adeta tasrih etmektedir. Her iki veche-i hesâbiyenin yekdiğerini bu derece aynen teyid ve tasdiki mucizat-ı Muhammediyenin azametine emsalsiz bir örnek teşkil eder.

Üçüncü veche-i hesâbiye: İslâmiyet ve müslümanlar aleyhinde en şiddetli tazyikat ve şeni icraatın tatbik edildiği o menhus devirde İslâmiyet'i müdafaa için yalnız başına ortaya atılan ve neşrettiği emsalsiz eserleriyle lisânen ve gösterdiği azim ve metanet ve tavizsiz celâdet ve şehâmet iradiyesiyle kalben mücâhede ve mücadele eden bir zatın sarîh tevliğine ve hizmet-i İslâmiye, irşad ve ikaz için merkez-i İslâm olan İstanbul'a geldiği ve kabul-ü ammeye mazhar olduğu, fevkalade iştihar ettiği zamanlara tamı tamına işâret etmekte ve bilahare esas-ı hizmetini ifaya başladığı devrenin en feyizli zamanları ve eserinin telif ve neşrinde en faaliyetli seneler olan 1343-1344-1345 tarihleri üzerinde durmakla göstermekte ve hadîsin sarahatine göre onun ihbar ve sena-yı Muhammediye (a.s.m.) ye mazhar olmuş zatın

bizzat kendisi olduğu yani geleceği vaad edilen zat olduğunu ifade etmektedir.

Dördüncü veche-i hesâbiye:

فَذَٰلِكَ الَّذِي سَبَقَتْ لَهُ السَّوَابِقُ cümlesinden başka bir mânâ-

nın çıkarılmasına imkan bırakmayacak şekilde

الَّذِي سَبَقَتْ لَهُ yani şol kimse ki onun için sebkat etti mânâsına

olan fıkrasında 1338-1344-1374 tarihlerinin zuhuru mu’cize-i kübra-yı Muhammedi’nin yine emsâlsiz nûmunelerinden biridir.

Zîra kendisi için sevâbık sebkat eden yani hakkında ihbar ve sena-yı Muhammedi varid olan zatın ancak 1338 ile 1374 arasındaki mücâhededesinin en ehemmiyetli ve kudretli devresinin yaşayan üçüncü veche de doğumundan itibaren 1344’e kadar safahat-ı hayatına işâret edilen zat olduğu bildirilmektedir.

Böylece üçüncü ve dördüncü veche-i hesâbiyeler birisi bida-yet-i hizmetini, diğeri de nihayet-i hizmetini işâret etmek suretiyle o mücahid-i âlişanı göstermektedir.

Nasıl ki birinci ve ikinci veche-i hesâbiyeler birbirini tam teyid ve tasdik etmek suretiyle aynı meşum ve felâketli devri göstermektedirler.

Beşinci veche-i hesâbiye: Hadis-i şerifin sonu olan

وَرَجُلٌ عَرَفَ دِينَ اللَّهِ فَصَدَّقَ بِهِ fıkrasıdır. Bunun mânâsı yukarıda

arz edildiği vecihle “Allah’ın dinini hakkıyla bilen ve onu tasdik eden kimse” demektir. Şâyân-ı hayrettir ki bu fıkradan

o mücahid-i âlişanın umman-ı nur halindeki külliyat-ı âsârının Arapça ismi olan Risalet-ün Nur kelimesinin veche-i adediyesi aynen çıkmaktadır. Yani bu fıkra-i kudsiye ile Risale-i Nur veche-i adediyeleri 998 olarak tamı tamına birbirinin aynıdır. Ve bu sûretle bu fıkra Risale-i Nur’u göstermektedir. Bu şâyân-ı hayret tevafuluk fıkra-yı kudsiyeye “Allah’ın dinine hakkıyla vakfolan ve onun mezâyâ ve ulviyetini tasdik eden veyahut İslâmiyet uğrunda mücâhede eden o âlim-i Rabbaniyeyi kavlen ve fiilen tasdik eden, hizmet ve mücâhedesine iştirak eden kimse”

şeklinde verdiğimiz mânâda yani ب “be” zamirini yukarıya ırcâ etmemiz de bizi tamamen haklı çıkarmaktadır.

Keza Allah’ın dinini hakkıyla bilen ve onu tasdik eden mânâsına olan fıkranın aynen Risale-i Nur’u göstermesi Risale-i Nur’un şahsiyet-i manevîyesinin bir şahsiyet-i âlime halinde Hz. Kur’an’ın hakâikî ve esrarını hakkıyla ifâde eden bir menba-ı ilim olduğuna ve onun mezâyâ ve envarına bir ayine ve meşher teşkil ettiğine veya Hz. Kur’an’ı Risale-i Nur penceresinden seyreden veya İslâmiyet’i onun irşadatıyla mütalaa eden kimselerin hakiki bir alim-i din olacaklarına işâret olsa gerektir. Bu suretle fıkra-yı hadîsiye Risale-i Nur talebelerine hakiki bir alim-i din şeklinde hârim-i kudsiyetine kabul etmekte ve Risale-i Nur’u bir şahsiyet-i hakikiye halinde en hakiki bir alim-i Rabbani makamına kaim göstermektedir.

Hadis-i şerifin beş vecihle ahırzamanın en felâketli bir devrinde ve İslâmiyet mahkum-u idam olarak mahvedilmek istendiği bir zamanda İslâmiyet müdafaasını deruhte eden ve yalnız başına meydan-ı cihada atılan bir mücahid-i âlişanı ve envar-ı füyuzat dolu eserlerini sarahat derecesinde göstermesi mucizat-ı Ahmediye’nin akla durgunluk verecek derecede azamet ve ulvi-

yetine bir misal teşkil etmek ve Resul-u müctebâya niyabeten Alemdar-ı Kur'an olarak vazife görmüş olan o mücahid-i İslâm'ın mahiyetini sarahat derecesinde açıklamakta ve eserlerinin mahzariyet-i ulyasını ispat etmektedir.

اِنَّ الْفِتْنَةَ تَجِيْءُ فُتْنَسِ الْعِبَادِ نَسْفًا وَيَنْجُو الْعَالَمُ عَنْهَا 6-

Hadis-i şerifin meali: Muhakkak fitne geliyor. Allah'ın kullarını perişan edecek, kırıp geçirecek ondan ancak âlimler kurtulacak.

Hadis-i şerifte âlimin kurtulacağı bildirilen fitnenin, fitne-i kıtal değil fitne-i dalâlet olması icab eder. Keza hadîs-i şerifin âlim vasfına şâyân gördüğü zâtın ise, alêlade bir âlim değil, ilmiyle âmil hakiki bir âlim-i hakikat ve hidayet olması yani hakikat-ı İslâmiyeye hakkıyla vâkıf ve onun her emrine her halûkârda sadakatle ittiba eden ve asla bidat ve dalâletlere meyiletmeyen ve taviz vermeyen hakiki bir âlim-i din olması iktiza eder.

Fitne-i dalaletin ise, bundan evvelki hadîs-i şerifin delalet ve sarahat ile ümmet-i Muhammed'in asırlardan beri Cenab-ı Hakk'a istiazeye memur bulunduğu fitne-i âhırzaman olması lazım gelir.

Bu esbaba binaen bu hadîs-i şerif de, bundan evvelki hadîs-i şerifin bahsettiği fitne-i ahırzamanı haber vermektedir. Gerçi hadîs-i şerifin ifâdesi umumî ve mücmeldir. Fakat veche-i adediyesinin tamı tamına yukarıdaki hadîs-i şerifin veche-i adediyesini aynen tasdik etmesi, bunun da aynı hakikati haber veren ikinci bir hadîs-i şerif olduğuna kanaat-i kaviye vermektedir.

Binaenaleyh: Bu hadîs-i şerif sarahati itibariyle yukarıdaki hadîs-i şerifin bir tasdiki ve onun ihbaratını teyid eden bir imza hükmündedir.

Hadis-i şerifin 1340- فَتَنْسِفُ الْعِبَادَ نَسْفًا وَيَنْجُوا الْعَالَمَ عَنْهَا

1390 fıkra-i mübarekesinin veche-i adediyesiyle 1340 ve ilerisini göstermesi bu fıkranın aynı zamanda hem fitne-i ahirzaman hem ondan kurtulacak âlim bahislerini ihtiva etmesi bu hadîs-i şerifin bundan evvelki hadîs-i şerifin mücmel bir beyanı ve tasdiki olduğunu ve hadîs umumi ifâdesi içinde bir mu'cize-i Muhammediye olarak fitne-i âhirzamanın tarihleriyle beyan buyurulmuş olduğunu göstermektedir.

Ancak hakikat-i İslâmiye'ye hakkıyla vakıf ve ona her halü-kârda sadakatle ittiba eden âlim onun şerrinden kurtulacak.

Hadis-i şerifin veche-i hesâbiyesinin 1340

Murad edilen fitnenin 1923 sonrası fitne-i azimesi olduğunu ispat etmekte ve bundan evvelki hadîs-i şerifi ve 21-22-23 numaralardaki âyet-i kerimenin ifâde ettikleri hakikatleri tasdik etmektedir. Fitnenin şerrinden mahfuz kalacak âlimin ise, bundan evvelki hadîs-i şerifin te'yidi ile o hadîs-i şerifte evsafı bildirilen alim olacağı hakikat-i İslâmiye'ye hakkıyla vakıf ve İslâmiyet uğrunda lisanen ve kalben mücâhede eden ve İslâmiyet'e tam sadık, fitnelere ve bid'atlara asla taraftar olmayan ve mûmaşaât etmeyen alim-i din olacağı her iki hadîsin veche-i ri-yâziyelerinin 1340 ve 1341 tarihlerini göstermesiyle ve yekdiğerrine tevafuk halinde bulunmalarıyla sabittir.

إِذَا فَرَاحَ أَحَدُكُمْ مِنَ التَّشْهَدِ خَيْرٌ فَلْيَتَّحِذْ بِاللَّهِ مِنْ أَرْبَعِ -7-

يَقُولُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ

وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ

1913-1914-1917-1918-1921-1922-1948

Meal-i şerifi: Sizden biriniz teşehhüd-ü uhradan fariğ olunca yani namazın akabinde dört şeyden Cenab-ı Hak'a sığınsın ve "Allah'ım ben cehennem azabından, kabir azabından, ölüm ve hayat fitnesinden ve Mesih-i Deccal fitnesinden, şerrinden sana sığınırım" desin.

Hadis-i şerifin sonundaki "Deccal fitnesinin şerrinden" fıkrasının veche-i hesâbiye şâyân-ı hayret olarak 21-22-23 bu numaralardaki ayât-ı kerimenin ve bundan evvelki iki hadis-i şerifin gösterdiği tarihleri tam tevafukla göstermektedir. Binaenaleyh Deccal 1913 ve 1914 de milletimizin başına musallat olan masonluk cereyan-ı kâfiranesinin sadrında yetişerek 1921, 1922'de hâkimiyeti tam eline alarak 1923 den sonraki icraat-ı seniânesini gerek bizzat ve gerek bilvasıta en kuvvetli ve mütemerrid rüknüyle ve masonluk dediğimiz zümre-i kafiranenin kuvvetiyle icra eylemiştir.

8- إِنَّ اللَّهَ لَيُؤَيِّدُ هَذَا الدِّينَ بِالرَّجُلِ الْفَاجِرِ

Manası: Cenab-ı Hak muhakkak günahkar bir müslümanın hizmetiyle bu dini kuvvetlendirir.

Veche-i adediyesi: لَيُؤَيِّدُ هَذَا الدِّينَ بِالرَّجُلِ الْفَاجِرِ

1373-1374-1375-1381-1382-1383-1384-1391-1394-1424-1454

Bu hadîs-i şerif Cenab-ı Hak'ın bir recül-ü facir ile yani günahkar ve fîsk-ı fücûra müptela bir müslümanın hizmetiyle bu din-i celili kuvvetlendireceğini bildiriyor.

Hadis-i şerifin veche-i riyâziyesiyle gösterdiği tarihlere göre bu hizmetin 1373-1374 ve 1375 tarihlerinde başlayıp gelişeceği 1381-1382-1383-1384 tarihlerinde yeni bir devreye girileceği ve Allahu alem bu hizmetin 1391-1392-1393-1394 tarihlerine kadar devam edeceği ve İslâmiyet'in teâlî ve ikbal devirlerinin füyûzat ve semeratına mesned teşkil edeceği anlaşılmaktadır.

İnşallah fazl-ı İlahî ile bu tevcihimiz karin-i isâbet olur ve hadîs-i şerifin hakikati tezahür eder.

Hadis-i şerifin son fıkrasının aynen Risale-i Nur'un adedine tevafuk etmesi Risale-i Nur'un şahsiyet-i maneviyesinin bir şahsiyet-i alime halinde Hazret-i Kur'an'ın hakâiki ve esrarını hakıyla ifâde eden bir menba-yı ilim olduğuna ve onun mezâyâ ve envarına bir ayine ve meşher teşkil ettiğine veya Hazret-i Kur'an'ı Risale-i Nur çehresinden seyreden alimlerin hakiki alimler olacaklarına işâret olsa gerektir.

9- وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيُوشَكَنَّ أَنْ يَنْزَلَ فِيكُمْ ابْنُ مَرْيَمَ

حَكَمًا عَادٍ ۖ فَيَكْرُؤُ الصَّلَاةَ وَيَقْتُلُ الْحَنَازِيرَ وَيَضَعُ

الْحِزْيَةَ وَيُفِيضُ الْمَالَ حَتَّىٰ يَقْبَلَهُ أَحَدٌ

Sahih-i Buhari

Mana-yı şerifi: Nefsim yed-i kudretinde olan Zat-ı Ecell-i Âla'ya kasem (yemin) ederim ki: Meryem'in oğlu İsa Aleyhisselam aranızda hakem-i adil olarak mutlaka nüzul edecek, salibi kıracak, hınzırı öldürecek, cizyeyi vâz'

edecektir (kaldıracak). Ve servet o kadar çoğalacaktır kimse bir âtiye kabul etmeyecektir.

Hadis-i şerifin sarih mânâsı aşikar olmakla beraber işarî mânâsı da Allahû alem Hz. İsa (as) ın tesirat-ı ruhaniyesiyle Hristiyanlık aleminin intibaha geleceğini ve insanlığın saadeti hesâbına icraata girişeceğini ve müslümanlar arasında da adilane müessir bir hakemlik vazifesi ifa edeceğini ve Hristiyanlık âleminin sûratle intibaha gelerek İslâmiyet'e ve insaniyete münafi bütün seyyileri terkedeceğini haber vermektedir.

1960 وَأَرْبَعٌ مِنْ أَنْجِيلِ عِيسَى تَعَظَّمَتْ

Hız. İmam-ı Ali (ra)'ın Celcelutiyesinde münderiç yukarıdaki beyitin **“İsâ teazzamet”** cümlesi adeta bir damga gibi yukarıdaki Hız.İsa (as)'a ait hadis-i şerifin ifâde ettiğı 1380 tarihinin tam karşılığı olan 1960 rakamına tekabül etmektedir.

Evet, bu rakam tamı tamına 1380'in karşılığıdır. Şüphesiz ki kerâmet-i afakiyesi aşağıda işâret edileceğı vecihle çok emsalsiz bir derece-i ulviyette bulunan Hız. Şah-ı Velayet'in âhırzamanın en büyük iman serdarlığını yapacak ve kelimullahı ve şan-ı İslâmiyet'i mertebe-i kusvaya yükseltecek olan İsâ (as)'ın ism-i şerifleri üzerine **vâz ettiğı bu damgaya benzer birçok bu kabil kerâmete kıyasen tesadüfi olamaz.** Farz-ı muhal kendisi kasden bu hakikati murad etmese bile ikramat-ı ilahiye bu hakikati kendisine ifâde ettirmiştir.

Böylece hakkında أَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَعَلَيَّ بِأُهَا medh-i şerif

sadır olmuş bulunan ve bütün ulema-ı i'zâm ve asfiya-yı muhakkikin tarafından hakk-ı aliyelerinde serdar-ı evliya kurret-ul

ayn-ı asfîya paye-i bülendi tevcih edilen Hz.İmam-ı Ali Efendimiz bu harika kerâmetiyle yukarıdaki hadîs-i şerifin beyan-ı kudsîsini aynen ifâde buyuruyor demektir. Allahûalemler gerek hadîs-i şerifin beyan-ı mucizekaranesi olan 1380 ve gerek onun karşılığı bulunan 1960 tarihli Hristiyanlık aleminin batıl akidelere kurtularak din-i tevhid olan İslâmiyet'e yönelmeye ruh-u İsevîyet'in yani hakiki nübüvvet-i İsevîye'nin tesirini göstermeye ve yukarıdaki hadîs-i şerifte haber verilen hakikatlerin zuhura gelmeye başladığı tarih olsa gerek ki bu hal "Bize ulum-u evvelîn ve ahirîn şühud derecesinde bildirildi. Sözüümüzde şüphe edenler zelîl olur" diye tahdis-i nimet şeklinde şakirane beyan eden Hz. İmam-ül Evliyaya yakışır bir mazhariyettir.

Hız. İmam-ı Ali'nin mazhariyet-i aliyesi ve bu beyanın da ne derece yüksek, ilahi bir ikrama mazhar olduğunu anlamak için aşağıdaki alemşümül kerâmetleri üzerinde beray-ı istişhad duralım: Şöyle ki bunlardan birisi Hız.İmam-ü Evliya Efendimizin eserine rastlanmaz bir kerâmeti olan ve kendinden 1300 sene sonra İslâmiyet'in başına gelecek bir beliyeyi ve onunla alakalı bir hadiseyi tarihiyle ve şekli-i icrasıyla haber vermesidir ki aynen vaki olmuştur. Bu da kaside-i Ercuze'sindeki

أَحْرَفُ عَجْمٍ سَطَّرَ ° تَسْطِيرًا بِتَّ بِهَا أَمِيرٌ وَالْفَقِيرُ

beytidir. Bunun mânâsı: "Ecnebi harfler cebren yazdırılacak; emir ve fakir yani en yüksek tabakadan en fakirine kadar herkese gece dersleriyle öğretilecek" demektir. Ne şayan-ı

hayrettir ki bu beyitteki سَطَّرَ ° تَسْطِيرًا ibaresi tam tamına latin

harflerinin cebren okutulduğu tarih olan 1348 tarihini göstermektedir.

Hız. İmam-ı Ali'nin bu misalsiz kerâmeti sadece bir hadiseyi haber vermekle kalsa nisbeten basit addedilebilirdi. Fakat hem hadiseyi hem şekl-i icrasını hem de tarihini aynen haber veriyor. Haydi diyelim ki bu tarihi de rakam olarak açıkça söyleyebilirdi ve nisbeten bu daha kolaydı. Fakat bunu bir de sanat-ı kelamiye şeklinde ve lafzının ifâdesiyle söylüyor. Bu hal-i kerâmetin azametini ve nüfuz ve nazarın sadedini gösterir. Vüs'at-i nazarın ifâdesi olan bu kerâmet-i ulya şüphesiz bin rüya-yı sadıkadan ve bin keşiften üstündür.

Zira onlar mevziîdir; cüz'î ve şahsî vekayie taalluk ederler. Fakat bu asr-ı saadetten onüç asır sonrasını bütün vuzuhuyla görmek ve İslâmiyet'in mukadderatını alakadar eden külli ve umumi vakıadan haber vermektir ki diğerleriyle kabil-i kıyas olamaz.

Acaba dâvâ-yı İlahî uğrunda son nefesine kadar mücâhede eden ve İslâmiyet'in saadeti ve inkişafı için hiçbir mihnetten çekinmeyen ve bu uğurda şehid olan Hz. Haydar-ı Kerrar'ın (r.a.) İslâmiyet'e müteveccih daha azim bir çok tehlikeler varken bunlardan bahsetmeyip de yalnız bu ecnebi harfler meselesi üzerinde ehemmiyetle durması şayan-ı istiğrab olmaz mı? Bu suretle izah edilebilir asırlarca İslâm'a bayraktarlık yapmış ve alem-i İslâm'ı ve İslâmiyet'i bir başbuğ, bir kumandan, bir reis-i mütefekkir olarak temsil etmekte bulunmuş şanlı bir milletin makus bir tali ile günün birinde İslâmiyet'e yüz çevirmesi ve İslâm'ın bütün hars ve irfan alakasını kesmesi ve yüzünü Kabe'den ve Ravza-ı Mutahhara'dan frenkistana döndürmesi ve İslâm camiasından koparılıp Hristiyanlığa mal edilmesi için o millete basit ve ehemmiyetsiz bir şekil meselesi gibi sunulan ve öyle gösterilen bu harflerin tebdili meselesi gibi ve tevlid ettiği

gibi ve tevlidine çalışıldığı netaic bakımından cidden çok muazzamdır.

Bu demektir ki İslâm'ın onüç asırlık hazine-i iman ve menabi-i irfanının anahtarı olan İslâmî yazı onun elinden alınıyor ve onunla iştigal de külliye memnu ve mucib-i ceza adde diliyor. İş bununla da kalmayarak beka-yı İslâmiyet'in yegane teminatı olan İslâmiyet'in talim ve tedrisi aynen komünist aleminde olduğu gibi men ediliyor. Buna müvazi olarak da İslâmiyet aleyhinde müthiş telkinlerin zehirli ve bozguncu fikirlerin neşrine genç ve körpe dimağların bunlarla ifsad edilmesine uğraşılıyor. Ve hatta rahib-i milliye gibi bir hezeyanname müellifinin dinsizlik ve inkarı telkin eden akl-ı selim adlı kitabı buna mümasil birçok muzır neşriyatın devlet eliyle tab ve neşredilerek yardımcı ders kitabı diye tahsildeki genç talebelerin mütealaasına arz ediliyor.

Hedef malum: Maneviyatı tamamen yıkmak, dinsizliği hâkim kılmak, komünizme giden yolu hazırlamak ve İslâmiyet'i bu vatanda tamamen yok etmek, hiç değilse onu kuru ünvandan ibaret bir hiçliğe indirmek ve unutturmak, artık bu ifsadatı yapan menhus zümrenin telakki ve niyetine göre İslâmiyet bu aziz vatanda bir suçtur, tenkîli vacip bir beliyedir, izhar-ı tehlikeyi mucib bir felâkettir. Bu suçun mürtekiplerine bu vatanda hakk-ı hayat yoktur. Bunlara insan haklarının ve en basit adalet kaidelerinin tatbiki bile caiz değildir. Artık farklılaşmamız ve terakki edebilmemiz için hilal sükût etmeli mümkünse sâlib onun yerine geçmeli ve İslâmiyet geldiği çöle sürülmelidir.

İşte bu kapkara zihniyet yüzünden İslâmiyet suçunun mürtekipleri azami hakaret ve tezyiflere hedef olarak zindanlara doldurulmuş gece meskenler basılarak ibadet eden müslümanlar tarikatçı diye cürm-ü meşhud mahkemelerine sevk edilmiştir.

Cerâim-i adiyeden maznun olanlar cezaları kesilinceye kadar haricen mahkeme edildikleri halde müslümana bu hak dahi çok görülmüş ve mesela Kur'an dersi vermek, tekbir getirmek gibi en zaruri dini vezaifi icra edenler doğrudan doğruya hapse atılarak mahkeme neticesine kadar mevkuf tutulmuş, ceza almasa bile fiili ceza tatbik edilmiştir. Yapılan bu icraat laiklik silahıyla tatbik edilmiş ve bu silah aynen komünistlerde olduğu gibi dinsizlik hesâbına ve itikadlarına göre halkı din vahimesinden ve ahlâk-i farzîyesinden kurtarmak için istimal edilmiştir.

Halbuki Türkiye'de başka din müntesiplerine dokunulmamış ve icâbât-ı diniyelerinde icrada tamamen hür ve serbest bırakılmış ve hatta himayeye mazhar olmuşlardır.⁴⁰ Bu tazyikat sadece Müslümanlığa ve bu dinin müntesiplerine tatbik edilmiş ve her nevi hukuk-i insaniye ve siyasiye bunlardan esirgenmiştir. İslâmiyet ve bilhassa memleketimiz Müslümanları hesâbına çok meşum bir devir olan bu kapkara tarih sahifesi başlı başına bir facialar devri teşkil etmektedir.

İşte İslâm'ın muazzam bir kahramanı olan Hz. İmam-ı Ali (r.a.) İslâm'ı yıkmak için vâki olan bu müthiş tahribatı izn-i İlahi ile on üç asrın mevarâsından görüyor ve yapılan cinâyâtı haber veriyor ve bu suikast ve tecavüzlerin asırlarca evvel ind-i İlâhîde malum olduğunu ve cezalarının muhakkak verileceğini ihtar ediyor.

Aynı zamanda Hz. İmam Fahr-i Kâinat'a niyâbeten bu müthiş icraat ve tahribat karşısında o tahribata karşı tek başıyla göğüs germeye çalışan ve bir taraftan İslâm yazısını muhafaza ve tamim ve ulûm-u İslâmiyeyi neşr için uğraşan ve bu uğurda

⁴⁰ Bu uğurda protestan cemiyyetlerinin teşkiline bile teşebbüs edilmiştir.

imanî bilgilerden müteşekkil canlı bir matbaa kurarak İslâm'ı yeni baştan kalkındırmaya uğraşan ve İslâmî hamâset ve şehameti gönüllere aşılayan ve şevk-i iman ile gönülleri heyecana getiren ve emsalsiz Kur'an dersleriyle ruhları teshir eden bir mücahid-i İslâm'a ve bir ilm-i rûsûh hâmiline işâret ediyor. Ve ulemâ-yı İslâmın biri ve halka-i evveli olmak haysiyetiyle o mücâhid-i âlişanı teşci ediyor ve eserlerini tebci ediyor, diyelim ki bu günkü dünyada ibka-yı mevcudiyet edebilmemiz ve yaşayabilmemiz için muassır-ı allâme ve onun tatbikatı olan tekniğe şiddetle ihtiyacımız var ve onun anahtarı olan Lâtin alfabesini de öğrenmeye muhtacız fakat bu uğurda bütün manevî varlığımızı Hristiyan emperyalistlere peşkeş çekerek ve onların manevî köleliklerini kemâl-i zilletle kabul ve hele ruh-u İslâmla kaynaşmış olan tarihi mefâhirimizi inkâr ve ruh asâletimizi ayak altına alarak ve kendimizi şeref ve insanlığımızı reddederek yaşama imkânı sağlamamız ölümden bin defa beter bir felâkettir. Bu ancak hayvanî ve behimî bir yaşama sağlamak demektir.

Türk milletini 10 asırdan beri hâmil olduğu İslâmiyet ruhundan soyunsa geriye Cengiz ve Hulagu vahşetinin barbarlığından başka bir şey kalmaz. İslâmiyet Türk milletinin zînetidir ve asâletinin mâyesidir. Halbuki kendi kültürümüzü ve mefâhirimizi ve ruh asâletimizi ve rehakâr manevî benliğimizin kaynağı olan İslâmiyet ve imanımızı muhafaza yoluyla da köle olmayarak muassır ve ilmî almak mümkündü. Japonlar buna bir misaldir.

İmanlı insan da müterakkî ve medenî olabilir. Hatta bu hususta en çok kabiliyet ve ehliyet gösteren ve randıman veren de onlardır. İnsanlık ruh-u asili ancak maneviyat zemini üzerinde neşv ü nema bulur. Büyük dâvâ o hamleler, bu ruha sahip olmakla temin edilir. En müterakkî ve medenî milletler insanlık ruhuna inanan ve maneviyat kültürü ile beslenen milletlerdir.

Bilhassa İslâmiyet hakiki medeniyetin şiddetle müşevviki ve ilminin en büyük hamisidir.

Şimdi tekrar Hz. İmam'ın âlemşümul kerâmetinin ışıǵı altında diğerk kerâmetlerine dönelim. Biraz evvel işâret etmiştik ki Hz. İmam ecnebî harflerinin kabulü perdesi altında İslâmiyeti yıkma ve yok etme iradesine karşı şiddetli ihtar ve itirazını îrad ederken İslâmiyet aleyhine karışılan tahribata karşı tek başına mukavemete çalışan bir kahramanı teşcî ediyor ve onun şiddetli memnuiyete rağmen İslâmiyet'i neşr hususunda telif ettiğiy ve gizli olarak yaydığı eserlerini tebcil ediyor. Ve hatta o eserleri kendine mâlediyor ve nisbet ediyor.

Evet Hz. İmam İslâmiyet'in içten ve dıştan tahrib edilmesine uğraşıldığı bir zamanda buna karşı ferdan harekete geçen bir İslâmiyet fedaisini alkışlıyor ve etrafına dolanan ve hizmetini benimseyen samimi Müslümanlar da dahil olarak İslâm'ın bağrından fıskıran bu hamele-i imaniyeyi, bu hizmet-i müberekeyi senâ ediyor ve eserlere şiddetle nazar-ı dikkati celbediyor.

İslâm düşmanları tarafından Nurculuk diye vasıflandırılan ve bu suretle İslâmiyet aleyhinde bir hareket imiş gibi gösterilen ve Müslümanlar'ın bundan soğuması için propaganda edilen bu halis İslâmî hareket ve imanî şahlanış Hz. İmam'ın elbette şiddetle medar-ı nazarı olmaya layıktır.

Evet Hz. İmam ecnebi harflerinin öğretilceğini haber verdiği Kaside-i Erzûcesinde irice bir zâta da işâret ettiğiy gibi Kaside-i Celcelutiyesinde hem o zâtı hem o zâtın eserlerini sarahata yakın bir şekilde işâret etmektedir.

Şüphesiz bu aziz vatanda yok edilmeye mahkum olmak ve hükm-ü idam giymiş olan İslâmiyet'i kurtarmak ve onu yeniden

canlandırmak üzere harekete geçmiş bir avuç ehl-i imanı teşci etmek ve onların bu kahramanca hareketlerini tebrik etmek ve onlara direktif vermek Müslümanların ön safta müdafileri olan ehl-i beytin başkumandanı Hz. Şah-ı Velayet'e yakışır bir kerâmettir.

Şimdi Hz. İmam-ı Ali'nin mezkur kasidelerinde Risale-i Nur'a ve onun mühim parçalarına işâret etmesi ve müellifini iltifatına mazhar etmesi zannı ve indî delillere dayanan bir iddia mıdır, bunu tetkik edelim. Yukarıdaki muazzam kerâmetin kudretini ve veche-i ifâdesini nazara alarak ve ona istinad ederek mütalaa ettiğimiz takdirde dâvânın metaneti ve ciddiyeti tezahür eder.

Evvela: Bu kasidelerin her ikisinde de ism-i Âzam olan ve sekine tabir edilen esmâ-i sitteden bahs ve tavsiye vardır ve hatta yarı umumi ve herkese şamildir; o halde bu umumiyet ve şümül içinde hususi bir şahsa ve hususi bir hadiseye taalluk ve tevcih nasıl mümkündür.

Elcevap: Bu umumiyet içinde hususiyet ifâde eden bir hesâbî vechesini lisanıyla bu tevcih ve tahsisi şaşmaz bir isâbet temin eder.

Mesela, Kaside-i Celcelutiyede,

فَيَا حَامِلَ اِسْمِ الَّذِي جَلَّ قَدْرُهُ beyitini ele alalım. Bunu mâ-

nâsı: “Ey bu ism-i Âzamı hâmil olan Zât” demektir. Herkes bu vasfa muhatap olabilir fakat bununla hususi şahsın murad edilip edilmediği üzerinde bu mânâ mevcut olan bir kimseye bu cümlelerin hesâbı tatbik edilir. Ve ona tam tamına mutabık olup olmadığı aranır.

İşte **فَيَا حَامِلَ أَسْمِ الَّذِي جَلَّ قَدْرُهُ** beyti 1293-1294-

1323-1324-1353-1354-1374 rakamlarını sırayla göstermektedir. Gaiptir ki bu rakamlar bu âlimi ortaya atan ve hayatında daima esmâ-yı sitteye ısrarla devam eden ve bunu asla hiçbir gün fevtetmeyen ve asrımızda İslâmî uyanış hareketinin bayraktarlığını yapan ve bu hususta bütün engellere ve tehlikelere sarsılmadan göğüs geren bir zâtın tamı tamına doğumunu, ilk sene hayatını ve şarktan merkez-i devlet olan İstanbul'a gelmesini ve fevkalâde şöhret kazanmasını ve müteakip hizmetin en faaliyetli devrelerini ve Eskişehir mücâhedesini ve münteha hizmetini göstermekte ve onlar üzerinde durmaktadır.

Keza Kaside-i Erzûcesindeki

فَمَنْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يُعِينَهُ % أَتَحَفَّهُ بِهَذِهِ السَّكِينَةِ

beyitini ele alalım. Manası: “Kime ki Cenab-ı Hak yardım etmek murad eder ona bu sekineyi hediye eder.” Bu beyitin ikinci mıs-

raı olan **أَتَحَفَّهُ بِهَذِهِ السَّكِينَةِ** 1351-1381-1383 rakamları üze-

rinde durmaktadır. Gariptir ki 1351 tarihi yukarıda vasıfları tâdâd edilen Eskişehir hapsinde en çok yardıma muhtaç olduğu bir zamanını ve üç büyük hapisten ve mücâhede-i İslâmiyesinden birincisini göstermekte ayrıca Hz. Kur'an'ın hâmilî ve bayraktarı ve hizb-ül Kur'an'ın serdârı olduğunu lafz-ı mübârek Kur'an'ın hesâbına istinâden işâret etmektedir. Zira Kur'an kelime-i mübarekesi 1351 rakamının karşılığıdır. Diğer tarihler ise bu risalenin bir çok yerlerinde görüldüğü vechiyle

Allahuâlem İslâmiyet'in tam bir yardıma mazhar olacağı ve za-fere kavuşacağı tarihler olsa gerektir.

Kezâ Celcelûtiye'de ° تَقَادُ سِرَاجُ السُّرُجِ سِرًّا تَنَوَّرَ beyitleri

var. Bunların birincisinde gizli ve âşikar ışıık veren bir nur lambasından bahsediliyor, ikincisinde ise gizlice nurlandıran ve lambaların lambası olan bir lambadan bahis var. Evvela, gizlice nurlandıran lambanın maddi bir lamba ve nurunun da zahiri bir ışıık olmayacağı bedihidir; o takdirde bunun mânevi bir ışıık; gönülleri vicdanları aydınlatan fetih ve teshir iden bir nur olduğu âşikârdır; siracın bir mânâsı da güneş olduğuna göre lambalar lambası güneş olmak daha isâbetlidir. Ancak maddî olmayarak ziya neşreden birçok lambaları da ikad ederek onlara da kendi ışıığını neşr eden bu güneş nasıl güneştir.

Hiç şüphesiz Hz. İmam-ı Ali'nin evleviyetle kasdetmesi it-tiza eden bu güneş en büyük hidayet güneşi olan ve bütün müslümanların ittifak ve kabulleriyle en yüksek hidayet nurunu hâmil bulunan Hazret-i Kur'andır. Müslümanların imanı bu bu tevcihi zaruri kılmaktadır. O halde bu güneşin ibka ettiği ve onlarla kendi nurunu neşrettiği lambalar nelerdir. Şüphesiz bunlar da o güneşin envarını neşreden onun mezâya ve mucizatını ilan eden asar-ı imaniyedir.

Acaba bu tevcih için onu mütalaa edenlere ittifakla bilatereddüt kabul edileceği vecihle bütün Kur'an'ın mezâya ve mucizatından bahseden ve envar-ı Kur'an'ın dellâlı ve ilâncısı olan Risale-i Nur külliyyatından daha elyak hangi eser vardır. Bunlar bir bahr-i Nur halinde envar-ı Kur'an'la malâmaldır. Şimdi bu bütün hesâbi vecheleri üzerinde durarak bu tevcihimizin hakkaniyet ve isâbetine dair delillerin mevcut olup olmadığını araştıralım.

Birinci veche-i hesâbiye: تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا 1316-
1335-1366-1385-1566

İkinci veche-i hesâbiye: تُقَادُ سِرَاجُ السُّرُجِ سِرًّا 1293-
1223-1383

Üçüncü veche-i hesâbiye: ° سِرًّا تَنْوَرُ 1316-1322-1372

Dördüncü veche-i hesâbiye:

تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا بَيَانَةً 1353-1384-1434

Evvela gizli tenevvürden bahseden üç evvelki fıkranın birinci ve üçüncüsü 1316 rakamı üzerinde durmaktadır ki bu tarih Nur müellifine göre çok ehemmiyetlidir.

Ve birçok manidar âyet-i kerime esrarıyla bu rakam üzerinde durmaktadır. Miladi 1900 tarihinin tam karşılığı olan bu tarih Allah u a'lem Nur müellifine hizmet-i imaniyenin tevcih edildiği ve hizmet-i Rabbaniye ile ve ulum-u vehbiye ile gönünün doldurulduğu ve intibah-ı İslâm ışığının menbaında parlamaya başladığı tarih olsa gerektir.

Birinci fıkradaki 1335 tarihi ise 1316 da menbaında gizli olarak parlayan ve yarına hamle yapmaya hazırlanan bir nur-u hakikatin 1335 de İşarât-ül İcaz tefsiri ile mahiyetinden bir nişan vermesi, 1366 ise matluben ve ısrarla devam eden bu neşriyatın büyük mecmualar halinde gizlice ve çok kuvvetle yayılması tarihleridir.

Üçüncü veche-i hesâbiyedeki 1322 ve 1372 tarihleri telifatın, talim ve tedrisin mebdei ve müntehası ve neşriyatın kuvvetle yapıldığı tarihleri göstermektedir. İkinci veche-i hesâbiyenin 1293-1323 tarihlerinin göstermesi daha çok manidardır. Zira birinci tarih Nur müellifinin doğumunu, ikinci tarih ise İstanbul'a azimetle en müessir bir şekilde hayat-ı içtimaiyeye karışmasını ve irşadata başlamasını göstermektedir. 1383 ise inşaallah hizmet-i neşriyenin mestur-iyetten tam aleniyete çıktıktan sonra cihanşümül mahiyetinde rağbet-i ammeye mazhar olacağı tarih olsa gerektir.

Nitekim hem gizliliğe hem aleni neşriyata delalet eden dördüncü veche-i hesâbiyenin 1353-1383-1384 tarihlerini göstermesi, dalâlet ve ilhadın kaba ve haşin homurtuları karşısında vazifesini gizlice yapan manevî ve Kur-anî bir nur 1353 de bilmeceburiye Eskişehir âfâkından zahir olarak kara kalplere ışık tutmuş ve bilahare karanlık ve kasavetli küfür ve inkar ve zünnarları karşısında vazife-i neşriyesini yine kısmen gizlemiş inşaallah 1383 den itibaren Türkiye âfâkından dünyaya ışık tutacaktır. Delalet-i ri'yâziye ile iki büyük muhtevi olduğu bu kadar belîğ hakikatler karşısında insanın hayretten hayrete düşmemesine imkan var mıdır?

Bir hakikatin adeta gözüne parmak sokar ki her cephesine ve her mühim merhalesine kati bir surete işâret etmesi hem Risale-i Nur faaliyetinin azamet ehemmiyetine hem de Hz.İmam-ı Ali'nin ne muaazam bir mazhariyete malik olduğuna hem de İmam-i Ali (r.a.) ın bu kabil harika kerâmetinin bilaşûphe Fahr-i kainatın birer mu'cize-i Muhammediyesi olup ikramen Hz. Ali'ye hediye edildiğine delalet etmektedir.

Üstadın dediği gibi incecik ipler bir araya gelse kopmaz bir halat olur acaba iki beyitte münderiç olan bu kadar müteaddit

hakâik her cepheden bir hakikatin üzerine bu kadar isâbet ve katiyetle işâret etse yine de Hz. Şah-ı Velayet'in bu işâreti Ri-sale-i Nur ve müellifine ait değildir denilebilir mi? Farz edelim ki Hz. İmam-ı Ali(ra) bu beyitlerle ahirzamanın mücâhede-i imaniyesini ve onun alemdarını kasdetmemiş olsun fakat bu mücâhede-yi ezelde takdir buyuran kudret-i fatra-i Samedaniye muradat-ı Sübhaniyesini Fahr-i Kainatın birer mucizesi olarak ikramen Hz.İmam-ı Ali'ye söyletmiştir. Nitekim bütün kerâmât-ı ulyada Seyyid'ül Enbiya'nın mucizatından teferru' etmiş bir meyve-i maneviyedir ki ikramen kendilerine ihsan edilir. Vesile-i imtihan olmak şartıyla memuriyetlerinin ve hizmetkarlıklarının ve makbuliyetlerinin birer bürhanıdır.

Yine Celcelûtiye'den: أَقْدُ كَوَكْبِي بِأَسْمِ نُورًا وَبَهْجَةً

Birinci vecih: 1409 مَدَى الدَّهْرِ وَأَيَّامِ يَأْنُورُ جَلَجَلَتْ

1462 – 1379

1380

1381

1382 ikinci sıra 1293

1330

1331

1332 Birinci sıra

İkinci vecih 553 أَقْدُ كَوَكْبِي بِأَسْمِ نُورًا

Türkçe Risale-i Nur 553

Birinci veche-i hesâbiyenin birinci sırasındaki rakamlar müellif-i Nur'un İstanbul'da kazandığı en yüksek şeref devrini gösterdiği gibi 1379'da vefat ederek 1462'ye kadar kazanacağı çok parlak şevket-i maneviye tarihlerini göstermektedir.

İkinci veche-i hesâbiye ise: Hz. İmam-ı Ali'nin kevkebin (yani yıldızının) aynen Risale-i Nur'un adedine müsavî olduğu ve bu kevkebin Risale-i Nur olduğu tahakkuk ediyor.

Şimdi düşünelim: Hz. Şah-ı Velâyetin müellefât-ı Nuriye hakkında sarahat derecesinde işar ve ihbarı bulunduğu ve müellifini de ayrı tarzda iltifat ve şefkate mazhar kıldığını kerâmet-i Aleviye risaleleriyle dâvâ eden zât bizzat Bediüzzaman Hazretleridir. Dâvâsını riyazî ve adedî katiyete dayanan asıllarla yukarıda şâyân-ı hayret manzaraları görüldüğü vecihle ispat ediyor ve dâvâsını Hz. İmam-ı Ali'nin âlemgir meşhur kerâmetine istinad ettiriyor. Şimdi buna karşı ne denebilir, karşısına hangi itirazla çıkılabilir. Delillleri katiyet-i adediyeye dayanmaktadır. Davasının ispatında bununla da iktifa etmiyor, Hz. Gavs-ı Âzam'ı da şahit gösteriyor. Onun da bu hususta Hz. İmam-ı Ali'yi tasdik ettiğini iddia ve ispat ediyor. İlmî delaile dayanan bu ispat karşısında bu iddianın butlânını ortaya atıp ispat edemeyince kaziyeyi bilmeceburiye kabul etmek zarureti hasıl olmaz mı? Filvakıa Hz. Gavs-ı Âzam da ebyatında umumi bir vasıf şeklinde **“Said”** ismini sarahaten zikretmekten sonra her beyte bu ismi yani **“Ya Said”** lafzı ilâve edilecek hesâbât ona göre yapılmıca yukarıda emsalini gördüğümüz neticeler aynen zuhur etmekte ve başka bir zarafetle aynı harika kerâmetler müşahade olunmaktadır.

Hayatı başından sonuna kadar istikamet ve feragatle geçen ve İslâmiyet'in en zayıf bir zamanında hatta inkiraz ve idama

mahkum edildiği bir zamanda hizmete atılan ve bu uğurda en müthiş ve bîeman İslâm düşmanlarıyla mücadeleye giren Allah ve Resulullah dâvâsından ve İslâmiyet'in telifinden başka bir hedef gütmeyen ve sırf İslâmiyet'i kaldırmak ve kurtarmaya azmeden bir insanın bu ulvî maksudunu gerçekleştirmeye kuvvetuz zahr kazanmak gayesiyle ortaya attığı bu dâvâ elbette levm olunmaz ve hizmetin zaferi noktasından ehl-i insafa şâyân-ı istihsan bir hizmet safhası iddia ediliyor. Burada hatıra gelen bir meselenin de halli icab etmektedir.

Sual: Acaba Hz. İmam-ı Ali ve Gavs-ı Âzam gibi ilk safta gelen mânâ sultanları ve ehl-i beytin başkumandanları asr-ı saadetten 1300 sene sonra vazife-i İslâmiye'yi deruhte eden ve İslâm'ı kurtarmak gayesiyle harekete geçen bir zât ile neden bu derece yakînen alakadar oluyorlar ve eserleriyle meşgul oluyorlar ve bu zamana kadar bu uğurda gayret sarfetmiş eccel-i ulemâ ve mücahidin-i hamiyet-i din birçokları gelip geçtiği ve İslâmiyet'i yükseltmek ve kurtarmak üzere birçok feyizli ve müessir hizmetleri müşahade edildiği halde niçin onlar hakkında böyle bir mane'î iltifatın mevcudiyeti şimdiye kadar iddia edilmemiştir. Acaba niçin bu zâtın hizmetiyle ve eserleriyle meşgul oluyorlar ve ona on üç ve sekiz asrın mâverasından imdat ediyorlar. Bunun kutlu bir sebep ve hikmeti olsa gerektir. Bizce bu sebep ve hikmet Allahuâlem hakiki hüviyeti hâl-i hayatında mes-tur kalmış ve dar-ı ahirete de mahiyeti meçhul olarak gitmiş olan ve fakat yaptığı pek şerefli ve müessir hizmeti ile ve feyizli ve kudretli mücâhadesiyle ve yüksek kemâlât-ı ahlakiyesiyle ve eşsiz ilim ve ilm-i vehbîsiyle ve gayet parlak ve sarsılmaz, taviz vermez metanet ve şehametiyle Kur'an bayraktarlığı ve İslâmiyet müdafiliğiyle ve hizmetinin müessiriyeti ve hizmetine girenlerin kendisinden asla ayrılmamalarıyla en halis ve temiz akîdeli ve sarsılmaz ve gayet ciddi ve musallı birer Müslüman olma-

ıyla hakiki hüviyetini ilan ve izhar etmiş bulunan ve son asırların mâlum âzâmi ve hidayet serdari olan bu zâtın neslen Hz. İmam-ı Ali'ye ve Gavs-ı Âzam'a mensub ve o mübarek silsileden gelen bir memur-u İlahî olmasıdır. Yalnız Divan-ı Harb-i Örfi'deki müdafaatını dikkatle okuyan bu dâvâmızı tereddütsüz tasdik eder.

İşte Hz. İmam-ı Ali İslâmiyet'in en zayıf ve mağlup düştüğü bir zaman olan on üçüncü asırda İslâmiyet'i kurtarmak ve kalkındırmak için meş'ale-i İlahiyeyi yüklenmiş ve liva-i hidayeti omuzlarına almış bulunan son vazifedar hafidini hizmetinde böyle teşcî ediyor ve hep müşfikâne alaka gösteriyor. Hz. Gavs-ı Âzam da cedd-i ûlasının bu husustaki şefkatine ve alakadarlığına iştirakle son asırların mürşid-i kâmilî olan hafidini himayesine şayan ve irşadına mazhar ediyor. Çokların zann-ı hilâfına Bediüzzaman Hazretleri'nin Kürdî oluşu onun şarkta doğmuş olmasından mütevellid bir zehabdır. Lihikmetin onun mahiyetini gizlemek için bir libas-i sâtirdir.

Ve onun ²³³يَا أَيُّهَا الْمُزْمَلُ ve ¹³¹⁶يَا أَيُّهَا الْمُدْتِرُّ

كردی Kürdî 234

hitaplarına mazhar olan Fahr-i Kâinat'a vâris olduğunu göstermek içindir, yoksa görüldüğü vecihle bu kudsî hitabların delaleti riyâziyeleri pek şayan-ı dikkattir; sanki doğrudan doğruya sarahat derecesinde medlûlünü gösteriyorlar. Bununla beraber Hz. Bediüzzaman nesl-i pâk-i Muhammediye (asm) mensup bir hâdim-i din olduğu ona yakın olanlarca mâlum bir keyfiettir. Bu cihet Mâidet-ül Furkanda delâil-i kaviyye ile isbat edilmiştir. Hatta bu mensubiyet aynen Gavs-ı Âzam gibi ceddinin birleştiği noktada vakidir Hz. Gavs-ı Âzam'ın Üstad ile bu derece alaka-

dar olmasının ve onu manen terbiye ve himayesine mazhar etmesinin bir sebebi de budur. Keza İmam-ı Ali (ra) Efendimiz bu mensubiyeti sarahat derecesinde ifâde buyurmuştur. Ercûzesindeki cihanşümül kerâmetini gösteren beyitlerin dalâlet ettiği tarihte yani İslâmiyet'i yıkmak için devam eden müthiş tahribat hengâmında İslâm'ın müdafaasını deruhte eden zâtı

kastederek **فَاِنَّمَا نَحْنُ عَلَى التَّحْقِيقِ % غَوْ لِكُلِّ كُرْبَةٍ وَضِيقٍ** buyu-

arak yani **“Biz Ehl-i Beyt Risalet, İslâmiyet’in başına bir felâket geldiğinde kendimizden bir gavs ile imdad ederiz”** buyurarak o tarihte hizmet-i imaniyenin başında bulunan zâtı kendi Âl-i Beytine nisbet buyurmuştur. O takdirde madem ki nesl-i pâk-i Muhammediye (a.s.m.) mensub ve 13. asrın başında hizmet-i İslâmiyeyi deruhte etmiş ve 1316 rakamıyla tam 1900 sene-i miladîsi başında vazifeye başlamış bir zât yani Hz. Peygamber'den sonra her asır başında geleceği bildirilen hizmetkarane ümmetten bir zât ve onların 12. yani son vazifedar olduğunu ve 13. asrın içinde bulunmakla bilhesab ve bizzarure kabul ediyoruz.

O halde yeni bir müşkül ortaya çıkıyor. O da böyle bir zâtın adının ism-i pâk-i Muhammediye (a.s.m.) uygun olacağıdır. Halbuki Hz. Bediüzzaman'ın adı başkadır hadîs-i şeriflerin sarahatine göre bu mutabakat mevcut değildir.

Buna da yeni bir mahrumiyeti açmak suretiyle suale şöyle cevap vereceğiz.

Hiz. Bediüzzaman'ın adı yalnız **“Said”** değil **“Muhammed Said”**dir. Buna hemşehrileri şahadet ediyorlar. “Lihikmetin” göbek adı gizlenmiş, belki de kasdî olarak yalnız **Said** adı iştihar

etmiştir. Çünkü ekseriya çift ad kullanmak Rasulullaha iktifaen Müslümanlar'ın şecâridir. Muhammed Emin, Muhammed Said, Muhammed Nuri, Muhammed Ali, Muhammed Şükrü gibi şimdi Seyyid-i Kâinatın ism-i şerifleriyle Üstadın adının veche-i mutabakatını arayalım. İsm-i pâk-ı Muhammed'in (asm) aded-i karşılığı 132 rakamıdır. **“El Emin”**nin aded-i karşılığı da 132 rakamıdır. Hey'et-i mecmuasının karşılığı ise 164'tür. Gariptir ki bu rakam 1 fark ile üstadın en meşhur lakâbı olan **“El-Kürdî”** lafzının karşılığıdır. O bir ise eliftir, o da 1000 demektir ve Allahuâlem 1000 tarihinden sonra geleceğine işârettir.

Bu suretle hadîs-i şeriflerdeki mutabakatın aynı zamanda ade-i mutabaka da şâmil ise bu da bütün azamet ile hatta mucizewî bir şekilde tezahür ediyor demektir.

Lafz-ı mutabakata gelince ism-i pâk-ı Muhammedler aynıdır. Aradaki mübâyenet sadece **“El-Emin”** ile **“Said”** lafızlarının farkına münhasır kalmaktadır. **“El-Emin”** lafzının aded-i karşılığı 132, **Said** lafzının karşılığı da 144'tür, arada 12 fark var, bu 12 rakamını 12. imam olarak ve bunu işâreti diye yani son hizmetkâr-ı İslâm'ın sırasını gösteren bir rakam diye kabul edersek aradaki mübâyenet gayet hikmetli ve mucizeli bir muvafakat ve mutabakata inkılab etmiş olur. Bu hususu daha tafsilatla belirtmek üzere risalenin sonuna Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde okunan bir müdafaadan bu hususa dair bir parça eklenecektir.

Eserlerdeki fevkalade ve hudutsuz kemâl-i iman ve feyz-i Rabbanî ve metanet-i beyan ve sonu gelmeyen coşkunluk ve cûş-u hurûşa gelen umman-ı Nur ve hizmetteki emsalsiz salâbet ve kudret, hal ve etvarında ve ahlakındaki eşsiz kemâlât ve sonsuz istikâmet sayıyla son asırların timsal-i diyanet ve alemdar-ı hidayeti olarak kabul edilmeye bihakkın seza olan büyük mücahidin mahiyet ve mensubiyeti açıklamanın artık zamanı gelmiştir

diyebiliriz. Ve bunda bugün için ve istikbal için hiçbir mahzur-u siyasîde kalmamıştır. Zira hayat-ı faniyeye gözlerini kapamış ve dünya-yı denî ile alakasını kesmiş bir maneviyat ve ahlakîyet kahramanının mahiyetini açıklamak yalnız milletimizin değil bütün âlem-i İslâm'ın ve hatta bütün beşeriyetin bu mevzulara şiddet-i alakasını celbetmek ve böylece beşeriyetin ahlak ve maneviyatında büyük bir salahın vücuda getirilmesini temin etmek bakımından çok faidelidir. Hele bu cihetlerden pek yaralı ve muzdarip olan milletimize bir hizmettir. İşte biz vardığımız âli neticeleri ve bu husustaki samimi kanaatımızı ortaya atıyoruz. Kimsenin şahsî kanaatına müdahale etmiyoruz. Kanaatler muhteremdir. Biz nasıl kimsenin bu husustaki nokta-i nazarına müdahale etmiyorsak başkalarının da bizim bu samimi inancımıza hürmet göstermelerini talep etmek hakkımızdır. Ben medeniyim diyen bir insandan beklenen budur. İtiraz edenler riyazî delâil ile ortaya çıksın ve aynı usul ile bizi çürütsün yoksa indî ve nazarî itiraz riyaz-ı katiyetin kudretini küçültemez. Bu açıklama inşallah zihinlerdeki tereddütü silecek ve bililtizam bazı lafzî maskelerle mestur hakikat ve hidayet-i imani olan Nur külliyyatına rağbet arttıracak ve böylece beşeriyetin hidâyet ve saadetine salah ve refahına giden yolu açacak ve bu suretle umumî sulh ve sükûna müteveccih büyük hizmet meyvelerini vermiş olacaktır.

Diğer bir noktayı daha açıklayalım: Niçin vazife âşîkar olduğu halde mahiyet suttur kalmıştır. Yani son vazifedar-ı İslâmiyet niçin şahsını ve vazifedarlığını ortaya atarak ortaya çıkmamıştır. Bu şekilde meydana çıkmak sünnet-i seniyyeye daha uygun düşmez miydi?

Elcevap: Birkaç sebepten dolayı şahsiyetini ortaya atmaya hacet kalmamıştır. Vazifesi ve hizmeti mahiyetini i'lan ve ifşa etmiştir.

Sebepler:

1- Mahşer-i ağraz halinde fesadların hüküm sürdüğü fitne-i ahirzaman içinde kuru şuursuz birçok âmil ve mânâların hizmete engel olması için.

2- Tarihte bu hususta birçok yalancı müddeiler gelmiş geçmiştir. Bunlar şahıslarını ortaya atarak işe başlamışlar neticede fani ve dünyevi bir hedefi elde etmek istemişlerdir. Hakiki hizmetkârın ise mesleği bu yalancıların kâzib mesleği ile iltibas edilmesin ve birçok siyasi ağrazı üzerine celbetmesin diye şahsiyet ortaya çıkmamış ve fakat hizmet kemâliyle yapılmıştır.

3- Son hizmetkârın vazifesinde daha evvelkiler gibi insanlığın râh-ı saadete yönelmesi için yeniden ve ayrı bir yolu açmak olduğu ve fahr-i Âlem'in bütün beşeriyet için açtığı cadde-i kübradan yürümek ve insan cemaatlerini o yolda yürütmek olduğu için zaten açılmış olan o yola davette ve o yolun tahribata uğramış kısımlarını tamirde sadece Fahr-i Kâinat'a ittiba mesleğini ihtiyar ve hakâik-ı İlâhiye ve ferman-ı Rabbanî ortada iken ayrıca şahsını da ortaya atmanın faideden ziyâde mazarratları melhuz olduğu hikmetine binaen ve lüzum da olmadığı için şahsiyet ortaya atılmamıştır.

4- Son vazifedar-ı İslâmiyet hakkında Seyyid-i Kâinat'ın birçok ehâdis ve tebşirâtı vardır. Bu sebeple kulaklar dolgun olduğundan ümmet bütün onun gelmesine muntazırdır. Evliyaullahtan birçoklarının da bu hususta ayrıca medih ve senâları vardır. Şayet bu zât şahsiyetini ortaya atsa göstereceği kerâmet-i zâhire ile kısa bir zamanda kabul-ü ammeye de mazhar olsa ve ümmet-i Muhammed baştan sona kadar arkasına düşse bu tarz vicdanların tam bir ihtiyar ile halis hidayeti seçmesi değil o zâta ittiba ve şahsiyetine i'timad suretiyle kuru kalabalığa uy-

ması ve nim-mecburi bir şekilde tarik-ı hakkı ihtiyar etmesi olur ki hakikat nokta-i nazarında bu hal asla makbul bir netice değildir. Matlub olan halis hidayet ise İslâmiyet'in güzelliğinden, ma'kuliyetimden, hakkaniyetinden vakı-a mutabakattan ve mahz-ı hak ve hikmet olmasından dolayı ittibadır. Fikirlerin hakikatı kavrayabilecek derecede olgunlaştığı ve kemâle ulaştığı son medeniyet ve ilim ve irfan devirlerinde hâlis hidayet her türlü nim-mecburi tesirlerin haricinde berrak bir ihtiyarın mahsulü olmalıdır.

Âhırzamanın mütefekkir insanlığına mebus olan Sultan-ül Enbiyanın en büyük ve umumî mu'cizesi akıl ve idrake hitab eden Hazret-i Kur'andır. Diğer mevzi' mu'cizeler hüsn-ü ihtiyarıyla İslâmiyet'i kabul edenlerin gönüllerinde itmi'nan ve temkin hasıl etmek üzere şeref-varid olmuştur. Bu i'tibarla son me'mur-u İlâhî'nin keramatına ve harikûladeliklerine ittiba mevzuu bahs değildir.

İslâmiyet'in harikûlade füsûn ve ulviyetine ittiba mevzuu bahistir. Son memur-u hidâyet de bunu yapmak İslâmiyet'in bütün cemâl ve şaşaasını bütün kemâl ve hakkaniyetini bir meşher-i bedî'i halinde enzâr-ı İslâmiyet'e arz ve teşhir etmiştir.

İşte Risale-i Nur budur. Yoksa birçoklarının bekledikleri gibi harikûlade bir Zât çıkıp birçok harikûlade icraatla âlemi emrine râm etse ve bu suretle umumi bir hidayet ve İslâmiyet'e mutabaat hasıl olsa bu netice hakikat noktasından asla kıymeti haiz değildir. Zira din bir imtihandır. Hidayet-i kasdı bir ihtiyara müstenid olduğu ve tefekküre ve iz'ana dayandığı takdirde makbuldür. Cebri bir hidayet ve mecburî bir imanın nazar-ı Şâri'de kıymeti yoktur. Tekellüf ve emr-i ubudiyet ihtiyar üzerine müessesedir. Nitekim erkan-ı imaniyenin kâffesi hüccet-i

kat'iyeye dayanmaktadır. Delâlet-i ğalibeye istinad etmekte ve iman ğaibedir. Eğer mesâil-i imaniye hüccet-i kat'iyeye ile sabit olsa ve onun imanlığı kalmaz bedâhet tasdik şekline iner. Ve bedihi delâil bütün akıl ve iz'anı celbedecek ve insanî tefekküre yol bırakmayacak şekilde meydana çıksa ihtiyara yer kalmaz. Ve cebri bir inanış tevlid eder. Cebri bir kanaat ve inanış ise insanlık hassesine, tefekkür melekesine ve insanın mürid ve muhtar olmak mümtaziyesine münafidir. Vazı-ı dininde murad-ı Sübhanisi'ne muhaliftir. Zirâ dinde cebir ve ikrah yoktur. Düstur-u Kur'an'ın desatir-i esasiyesindendir. Eğer ahirzamanda gelecek Zât hüccet-i katia ile herkes tarafından yakinen bilinse yukarıda arzedildiği vecihle herkes dinin hakikatine ahkâmının ulviyetine binaen değil onun şahsiyetine i'timaden kalabalığa uyma şeklinde daire-i hidâyete dahil olurdu. Bunun da zaruri bir sürüklenişten farkı olmazdı.

Bu takdirde dinin imtihanlığına ve ihtiyara yer kalmamış ve bir mecburi ve bir kıymetsiz hidayet tekevvün etmiş olurdu. Hidâyetin makbuliyeti tefekküre ve ihtiyara yer kalması ve mecburi olması şartına vâbestedir. Binaenaleyh bu hikmete binaen şahsiyet mestur bırakılmış ve fakat hakikat olanca azamet ve ihtişamıyla şerh ve izâh edilmiştir.

Burada bir küçük mes'elenin daha halli icab etmektedir. O da ahirzamanda gelecek Zât'ın kılınç kullanacağı ve muhaliflerini keseceğidir. Ammenin inanışı bu yoldadır. Kanaatimize göre bu inanış yanlış bir anlayışın ve bilatefekür kabul edilmiş bir zehâbın mahsulü olsa gerektir. Zira bu takdirde hidayet cebre dayanır ve yukarıdan biri arzettiğimiz hakkani mütalaatın butlanına hükmedilmesi icab eder. Akıl ve iz'an ise şüphesiz bunu reddeder. Acaba kılınç sadece maddi bir âlet midir ve hakikatın kılınca berâhin-i kaviyye ve delâil-i sahihiye değil mi-

dir? Ve en müessir ve insaniyetin tab'ına muvafık kılınç insanları ikna ve teshir edecek gönülleri ve insanın cemaatlerini fethedecek kılınç da bu mânevi kılınç değil midir? Alemin ve hakikatın fethettiği gönüller hangi cebri kılınçla fethedilebilir. Binaenaleyh ahirzamanda gelecek ve gönüllere safi hidayeti sunacak olan büyük Zât'ın kullanacağı berâhin-i kat'îye ve delâil-i kaviyye kılınıcı olsa gerektir. Kur'an'ın emsalsiz mu'cizelerinin ve İslâmiyet'in ve İslâm'ın parlak hakikatlerinin kılınıcı olsa gerektir. Kesilecek muhalifler ise iman ve hidayetin muhalifi olan ve ekseriyetle gönülleri işgal etmiş bulunan küfür ve dalâlet putları olsa gerektir.

Nitekim kanaatimize göre âhirzamanda teşrifi beklenen Zât gelmiş, Kur'an'ın emsalsiz mu'cizelerini ve İslâmiyet'in mehasin-i ulviyesini kimseye nasib olmayacak bir coşkunluk ve füsûn ile izhar etmiş ve çağlayan bir iman nehri gibi Risale-i Nur meşherinde bunları enzar-ı istihsana arz ve teşhir etmiş ve Kur'an'ın elmas kılıçlarıyla gönüllerde barınan küfür ve dalalet ve nifak putlarını idam etmiştir. Kesmiştir. Hakiki ve halis hidayet de budur. İşte bütün bu esbaba binaen şahsiyet mestur bırakılmıştır.

Amma şimdi şahsiyet ortada yoktur. Delillerde hüccet-i kat'îye şeklinde delâil-i kaviyye halindedir. Herkesin düşünmesine ve ihtiyarına yer vardır. Etrafına kuru kalabalığın toplanacağı bir kimsede mevcut değildir. Binaenaleyh artık açıklamak zamanı gelmiştir. Hizmet ve hidayet noktasından bunun lüzum ve faidesi vardır kanaatindeyiz. Bu sebebe binaen biz de vazifemizi yapmış bulunuruz. Zaten Risale-i Nur'un birçok yerlerinde iltizami bir saklanmanın ve kasdi bir mesturiyetin yani başta herkesin teemmülsüz farketmeyeceği açıklamalar da vardır. Bunlar bilâhare bu esere zeyl yapılacaktır.

1- وَأَمِنْ فَرَعَنَّا بَدَفْعِ الْبُدْعِيَّ الْهَاتِلَا

1350-1351-1352-1360-1361-1362

Bu cümle-i mübareke son zamanlarda Üstad'ın istemesi üzerine terettüp ettiği ve ısrarla evrad olarak okuduğu tahmidîyenin ahirindeki duadan bir parçadır.

Manası: “Korkunç bidatların şerrinde ve tehlikesinden sen bizi emin kıl ya Rab” demektir.

Gariptir ki bu duanın veche-i hesâbiyesi Üstad'ın iki büyük musibet tarihini Eskişehir ve Denizli hapislerini göstermektedir.

Üstad bu tarihlerde o hapislerde bulunmuş ve müdhiş taz-yıklere ve ızdıraplara maruz kalmıştır. Fıkra-ı mübârekenin de-lalet-i ri-yâziyesi hem iki hapse girdiği hem hapiste yattığı hem haptiden çıktığı tarihlere tamı tamına isâbet etmektedir.

Halbuki bu tarihlerde bu dua henüz neşredilmemişti. Veche-i hesâbiyenin bu tarihleri göstermesi adeta dua eden Zât'a: Cenab-ı Hak tarafından biz seni bu tarihlerde felâket ve ızdıraplardan kurtarmıştık: Duan makbuldür. Biz seni müstak-bel felâketlerden de kurtaracağız demektir.

Fıkra-i mübarekenin bu tarihleri göstermesi şüphesiz bir ke-râmet-i uzmadır ve intak-ı İlâhidir. Zira mânâsının isâbeti hadi-selerle kat-i olarak te'yid etmiştir. İstikbâl hakkında da beşâret vermektedir. Ve bu beşâret Afyon hapsinde tahakkuk etmiştir. İnşallah müstakbel felâketlerden de kurtuluş için bir bürhan-ı beşâret teşkil eden bu dua ümmet-i İslâmiyenin ve hassaten Nur talebelerinin maruz bulundukları elîm ahvalden halas ola-caklarını da tebşir etmektedir.

وَفَرِّحْ قُلُوبَنَا بِإِعْلَانِ الشَّعَائِرِ أَسْلَامِيَّةٍ -2-

1380-1381-1382-1422

Bu fıkra-i mübârekede Üstad'ın aynı duasından bir parçadır.

Manası: “Ya Rabbi Şeâir-i İslâmiyenin i'lanıyla kalblerimizi ferahlandır” demektir. Bu fıkranın veche-i riyâziyesi risalenin başındaki iki feth-i âtinin ve risalenin muhtevi olduğu birçok âyet-i kerimenin veche-i riyâziyelerinde görülen 1380-1381-1382 tarihlerini göstermesi bir kerâmet-i azimdir.

Bundan evvelki duanın tam tarihlerine isâbetle makbuliyetinin tahakkuk ettiği gibi aynı duanın diğer bir parçası olan ve bu risaledeki birçok âyetin tasdikine mazhar bulunan bu duanın da delâlet ettiği tarihlerde inşaallah şeair-i İslâmiye'nin ilanıyla müslümanlar ferâha kavuşacaklar.

Âyet-i kerime ve ehâdis-i şerifenin veche-i riyâziyeleri şüphesiz mu'cizat-ı Kur'aniye ve mu'cizat-ı Muhammediyedir. Fakat âdeta onlara bir nazire teşkil eder gibi bu duanın diğer âyet-i kerimeyi tasdik eden veche-i riyâziyesi nasıl bir kerâmettir. Bu şüphesiz bir ikrâm-ı İlâhidir. Ve Üstada ihsan edilen bu mazhariyetin Hazret-i İmam-ı Ali ve Hazreti Gavs-ı Âzam'ın mazhariyet-i ulyaları cinsinden olduğuna işârettir.

Çünkü irade-i beşer âyet-i kerime ve ehâdis-i şerifenin mu'cizevi veche-i riyâziyelerini aynen tetabuk eden ve istikbâlî tam bir isâbetle gösteren böyle bir söz söyleyemez bu ancak bir intâk-ı İlâhi olabilir.

3- وَفَتْحًا مُبِينًا وَنَصْرًا عَزِيزًا مَعْجَلًا

1379-1382-1432

Bu fıkra-i mübârekede Hazret-i Üstadın Esmâ-i Sitte üzerine en son tertip ettiği evrad mecmuasının nihayetindeki büyük duadan bir parçadır.

Manası: “Muaccelen ve feth-i mübin ve nasr-ı azîz ih-sân et” demektir. Dua eden zât Cenab-ı Hak’dan acil nusret ve feth-i mübin istiyor.

Duanın veche-i riyâziyesi insanı şaşırtıcı bir manzara i’raz etmektedir. Zîra 1379 tarihi Üstadın tarih-i vefatıdır. 1382 ise birçok âyet-i kerimenin mucizane beşâret verdiği tarihtir. Bu manzara ile duanın cevabî tarihleriyle verilmiş oluyor. Manen verilen bu cevap âdetâ acil nusret ve feth-i mübin vefatla 1382 tarihi arasında ihsan edilecektir şeklindedir. Bu cihet aynı zamanda Hz. Üstad’ın: **“Ölümüm hayatımdan daha ziyâde dine hizmet edecektir”** diye verdiği beşâret de te’yid etmektedir. Bu fıkra-i mübârekenin mazhariyeti de şüphesiz bundan evvelki fıkranın mazhariyetinin aynıdır. Ve onun gibi bir kerâmet-i ulyadır. Hangi kimse ki, ölümünden evvel vefât tarihini sözünün riyâzi vechesiyle bu derece sarîh olarak beyân etsin de aynı zamanda istikbâlâ bakan bir zafer ve kurtuluş tarihini de birçok âyet-i kerimenin tasdiki vecihle aynı sözde ifâde etsin. Bu kudret-i beşer kâfi gelemmez.

Bu ancak intâk-ı İlâhî olabilir. Hz. Bediüzzaman’a ihsan edilen mazhariyet ne âlî bir ihsan-ı Rabbaniyedir. Her cümledeki bu işârât-ı riyâziye harika denecek bir kerâmet-i bahire manzarasıdır. Ve kendisine ihsan edilen zâtın mahiyetini iz-hâr etmekte ve onun Kur’an ve hadîsin hakiki hâmilî ve Seyyid-i

Kâinatın hakiki varisi bulunduğunu ilân etmektedir. Zira istikbâle muzâf bu ihbarat ancak Kur'an ve hadîsin hasiyatındandır. ve ancak onların hâmilî ve Resul-ü Zîşânın hakiki vârisi olanlarda **tezahür edebilir.**

Duaların makbuliyeti veche-i riyâziyeleriyle cevaplandırılmış olan bir zâtın bu duasının da makbul olduğu ve inşaallah veche-i riyâziyesinin delalet ettiği tarihte, mü'minlerin necata kavuşacaklarını Rahmet-i İlahiyeden bekliyoruz.

Ahmed Feyzi KUL